

Βα

ΑΡΙ

ΦΥΡΔΗΝ-ΜΙΓ'ΔΗΝ

ΥΠΟ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΥ ΒΕΗ

Μέλος διαφόρων Φιλολογικῶν, Ἐπιστημονικῶν, Φιλανθρωπικῶν καὶ Θεολογικῶν ἑταιριῶν τῆς τῆ Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως.— Συγγραφεὺς τῶν πέντε τευχῶν περὶ τοῦ Βουλγαρικοῦ ζητήματος καὶ τῶν νέων πλεκτανῶν τοῦ Πανσλαβισμού ἐν Ἀνατολῇ, τῶν δύο πρώτων φυλλαδίων τοῦ Διπλωματικοῦ Μηνήματος τῆς Ἀνατολῆς καὶ τοῦ α. μέρους τῶν νέων Ἀποκαλύψεων περὶ τῆς θολοφονίας, τῆς δηλητηριάσεως, τῆς ἀπετυπλώσεως καὶ τοῦ σφετερισμοῦ τῶν ὑπαρχόντων του ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν του Σταυράκη τοῦ καὶ Μ. Λογοθέτου καὶ Γερουσιαστοῦ, Γρηγορίου τοῦ πρέσβειος τῆς Τουρκίας ἐν Οὐάσιγκτονι, Γεωργίου τοῦ σωματοφύλακος τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου καὶ τῶν ἐπαξίων συνενόχων τῶν μυστικῶν τούτων κατασκόπων τῶν Ρωσσο-βουλγαρικῶν κομητῶν.

Γεννήθητι τὸ θέλημα Κυρίου καὶ εἴη τὸ ὄνομα αὐτοῦ δεδωκεμένον εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

[186]

Ἐἶσα πάντων τῶν κακῶν ἴσθι ἡ φιλαρμονία
[Ἄ π. Παύλος]

MISCELLANEA

PAR

ARISTARCH BEY (DÉMÉTRIUS)

Membre de plusieurs Sociétés Savantes, Littéraires, Philanthropiques et Théologiques de l'Orient et de l'Occident.—Auteur des 5 Livraisons «de la question Bulgare et des Récentes Menées» du Panславisme au Levant, des Nos 1 et 2 du Mémorial Diplomatique d'Orient et de la 4.ème partie des «Nouvelles Révélations» sur la manière odieuse, dont il a été assassiné, empoisonné, rendu aveugle et déponillé de ses biens par ses frères, Stavraki Grand Logothète et sénateur, Gregoire ministre de Turquie à Washington, Georges gard d' corps de S. M. I. le Sultan et les dignes complices de ces agents secrets des Comités Russobulgares.

«Sum cuique tribuere.»
(Papinien)

«La fin justifie les moyens»
(Loyola)

IX

ΑΘΗΝΑΙ

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῆς Κορίνθου

1878

ATHÈNES

Imprimerie de la Corinthe

1878

3299

ФУРНИ-МЛАН

171

ИМПЕРИЯ РИМА

Историческое описание Римской империи, начиная от основания Рима до падения империи. В этом труде описаны все важнейшие события, войны, правление императоров и развитие империи. Автор подробно рассказывает о политике, культуре и экономике Римской империи.

Второй том. Описание провинций Римской империи. В этом томе описаны все провинции империи, их география, население, экономика и культура. Автор также рассказывает о местных обычаях и традициях.

ИМПЕРИЯ РИМА

Историческое описание Римской империи

Второй том. Описание провинций Римской империи. В этом томе описаны все провинции империи, их география, население, экономика и культура. Автор также рассказывает о местных обычаях и традициях.

Второй том. Описание провинций Римской империи.

Второй том. Описание провинций Римской империи.

171

ИМПЕРИЯ РИМА

ИМПЕРИЯ РИМА

Второй том. Описание провинций Римской империи.

Второй том. Описание провинций Римской империи.

ΦΥΡΔΗΝ-ΜΙΓΔΗΝ

ΥΠΟ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΥ ΒΕΗ

Βα
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ
ΑΡ. 2596
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΣΕΡΕΙΔΟΥ

Μέλους διαφόρων Φιλολογικῶν, Ἐπιστημονικῶν, Φιλανθρωπικῶν καὶ Θεολογικῶν ἑταιριῶν τῆς τῆς Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως.— Συγγραφεὺς τῶν πέντε τευχῶν περὶ τοῦ Βουλγαρικοῦ ζητήματος καὶ τῶν νέων πλεκτανῶν τοῦ Πανσλαβισμοῦ ἐν Ἀνατολῇ, τῶν δύο πρώτων φυλλαδίων τοῦ Διπλωματικοῦ Μηνήμοτος τῆς Ἀνατολῆς καὶ τοῦ ἄ. μέρους τῶν νέων Ἀποκαλύψεων περὶ τῆς δολοφονίας, τῆς δηλητηριάσεως, τῆς ἀποτυφλώσεως καὶ τοῦ σπρετερισμοῦ τῶν ὑπαρχόντων του ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν τοῦ Σταυράκη τοῦ καὶ Μ. Λογοθέτου καὶ Γερουσιαστοῦ, Γρηγορίου τοῦ πρέσβειος τῆς Τουρκίας ἐν Οὐλασιγιτσίνοι, Γεωργίου τοῦ σωματοφύλακος τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου καὶ τῶν ἐπαξίων συνεπέχων τῶν μυστικῶν τούτων κατασκόπων τῶν Ρωσσο-βουλγαρικῶν κομητάτων.

Γεν. κτήτω το βιβλίου Κυρίου καὶ εἴη τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἀπὸ εὐσεμίων εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.
[186]

Πῶς πάντων τῶν χαρῶν ἔστιν ἡ φιλαργία
[Α. π. Παύλου]

MISCELLANEA

PAR

ARISTARCH BEY (DÉMÉTRIUS)

ΚΑΙ ΤΟΥΤΑΕ ΚΤΗΤΩΡ
ΕΡΕΜΙΑ Α ΣΙΒΕΡΙΑΝ
ΕΝ ΚΟΝΙΤΟΝΕΙ

Membre de plusieurs Sociétés Savantes, Littéraires, Philanthropiques et Théologiques de l'Orient et de l'Occident.—Auteur des 5 Livraisons «de la question Bulgare et des Récentes Menées du Panславisme au Levant», des Nos 4 et 2 du Mémorial Diplomatique d'Orient et de la 4.ème partie des «Nouvelles Révélations» sur la manière odieuse, dont il a été assassiné, empoisonné, rendu aveugle et dépouillé de ses biens par ses frères, Stavrakı Grand Logothète et sénateur, Grégoire ministre de Turquie à Wassingeton, Georges gard du corps de S. M. I. le Sultan et les dignes complices de ces agents secrets des Comités Russobulgares.

«Suum cuique tribuere.»
(Papinien)

«La fin justifie les moyens»
(Loyola)

IX

ΑΘΗΝΑΙ

ATHÈNES

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῆς Κορίννης

Imprimerie de la Corinne

1878

1878

Σπουδαία Ειδοποίησις.

Ὁ Δημήτριος Ἀριστάρχης βέης ἐξορκίζει πάντας τοὺς ἀξιотίμους ὁμογενεῖς του καὶ μὴ, νὰ τῷ ἀποκαλύψωσιν, ὅ,τι τυχὸν γνωρίζουσι περὶ τῶν ἐπιβουλευθέντων καὶ τῶν ἐπιβουλευομένων ἔτι καὶ νῦν τὴν ζωὴν καὶ τὴν περιουσίαν του, οἰκείων τε καὶ ξένων, ὑπόσχεται δὲ ἐν ἀνάγκῃ νὰ δώσῃ ἐκ τοῦ ὑστερήματος μικρὰν τινα χρηματικὴν ἀμοιβὴν εἰς ἐκείνους, οἵτινες ἤθελον εἰσακούσει τὴν δέησίν του ταύτην. Προσέτι παρακαλεῖ νὰ τῷ διαβιβάσωσιν ἐδῶ εἰς χεῖράς του τὰ χρήματα καὶ τὰς ἐπιστολάς του, ὅπως μὴ ὑπεξαιρῶνται ἐν τῷ ταχυδρομείῳ, καὶ νὰ τῷ δηλώσωσι συνάμα ὅποσα ποσά, πόθεν καὶ διὰ ποίου τῷ διεβίβασαν ἐνταῦθα.

Ἀθῆναι τὴν 7 Αὐγούστου 1878.

AVIS IMPORTANT

Une récompense honnête sera offerte par Démétrius d'Aristarchi-Bey à tous ceux qui voudraient bien lui révéler d'une manière sérieuse et prouver en mains les scélérats qui l'ont si traitreusement assassiné, empoisonné rendu aveugle en 1874, à Con)ple, au moyen d'une machine infernale et dépouillé de ses biens. On est prévenu, que ces monstres doivent pour sûr appartenir aux Comités Panslavistes, et pourraient aussi être recherchés parmi certains parents et cohéritiers de la victime ou enfin dans les rangs de ses peu fidèles mandataires, intendants et créanciers ainsi que dans ceux de ses mortels ennemis en Crète ou ailleurs.

Athènes le 7(19 Août 1878.

Τοῖς ἀοιδίμοις

Σταυράκη Ἀριστάρχη, τῷ Πάπῳ μου, τελευταίῳ ἐκ τῶν Φαναριωτῶν Μ. διερμηνεῖ τῆς Υ. Πύλης τῷ ἐξορισθέντι, καὶ δολοφονηθέντι τῷ 1821 ἐν Μπωλοῦ τῆς Μ. Ἀσίας.

Σοφία Ἀριστάρχη, τῇ προμήτορί μου, καὶ Μ. Δραγωμανέσσα, τῇ ἐπάξια διαδόχῳ κατὰ τὴν εὐφυίαν, ἂν οὐχὶ κατὰ τὴν μάθησιν, τῆς περιφανοῦς Ῥοζάνδρας Μαυροκορδάτου μητρὸς τοῦ ἐξόχου Ἀλεξάνδρου τοῦ ἐξ Ἀπορρήτων.

Νικολάῳ Ἀριστάρχη Βέη, τῷ φιλογενεστάτῳ πατρί μου τῷ καὶ Μ. Λογοθέτῃ τῆς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, μυστικοσυμβούλῳ τῶν Σουλτάνων Μαχμουτ τοῦ Β', Ἀβδούλ Μετζίτ, καὶ Ἀβδούλ Ἀζίζ Χάν, μέλῃ τοῦ ἀνωτάτου Συμβουλίου τῆς Δικαιοσύνης, ἀντιπροσώπῳ τῆς Βλαχίας ἐν Κωνσταντινουπόλει, τῷ ἐξορισθέντι μετὰ τοῦ ἀειμνήστου πατρὸς του τῷ 1821, τῷ καταδικασθέντι τότε εἰς θάνατον, τῷ σωθέντι ἐκ τοῦ κινδύνου τῷ θείῳ ἐλέει συνεπείᾳ τῆς ἐπελθούσης ἀποκεφαλίσεως τοῦ αἰμοβόρου καὶ μισέλληνος Χαλέτ ἐφέντη καὶ τῷ ἀνακληθέντι χάρις εἰς τὰς προσπάθειάς τῆς διακεκριμένης μητρὸς σου εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπου ἔτυχεν ἐκτάκτων τιμῶν καὶ φιλοφρονήσεων ἐκ μέρεος τοῦ τότε ἀνακτος τοῦ θελήσαντος οὕτω πως νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸν ἀδιαλλάκτως παρὰ τῆς κυβερνήσεώς του καταπιεσθέντα ἑλληνισμόν.

Τῷ πρὸς μητρὸς Πάπῳ μου Γρηγορίῳ Μάνῳ Μ. Ποστελνίκῳ ἐξορισθέντι ἐπίσης καὶ ἀποθανόντι τῷ 1821 ἐν Ἀγκύρᾳ.

Τῇ πρὸς μητρὸς Μάμμῃ μου Σεβαστῇ Μάνου ἐξοριστείσῃ ἐπίσης τῷ 1821 ἐν τῇ προρρηθείσῃ πόλει τῆς Μ. Ἀσίας.

Ματθαίῳ Ἀριστάρχη τῷ θείῳ μου καὶ Μητροπολίτῃ Σαμακοβίου, τῷ προσφιλεστάτῳ τοῖς Βουλγάροις γενομένῳ διὰ τὴν πρὸς αὐτοὺς ἀξιομίμητον αὐτοῦ γενναιοδωρίαν καὶ συμπεριφοράν, τοῦθ' ὅπερ ἄρδην διαψεύδει τὰς ἀγενεῖς καθ' ἡμῶν συκοφαντίας τῶν Πανσλαυιστῶν καὶ τῶν Ἰησοῦιτῶν, ἀποδεικνύον

τρανώς, ὅτι ἐκ τοῦ ἀνωτέρου Φαναριωτικοῦ, ὡς τὸν ἀποκαλοῦν, Κλήρου ἐβλάστησαν καὶ τινες γνήσιοι Ἱεράρχαι, οἵτινες καὶ τὴν ψυχὴν αὐτῶν ἔθεντο ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου των.

Τῇ θεῖα μου Ἀννίκα Ἰ. Μάνου, συζύγῳ τοῦ πρώτῃν ἀνθηγεμόνος τῆς Βλαχίας.

Ἀλκιβιάδῃ Ἀριστάρχη τῷ θεῖῳ μου.

Γεωργίῳ Ἀριστάρχη, τῷ ἀποβιώσαντι ἀδελφῷ μου, τῷ βαπτισθέντι παρ' ἐμοῦ πρὸ τριακονταετίας κατ' ἐντολὴν τοῦ τότε ἡγεμόνος τῆς Βλαχίας τοῦ ἀειμνήστου Γεωργίου Βιβέσχου, τοῦ ἐπιστηθίου φίλου τοῦ φιλοστοργωτάτου πατρός μου.

Νικολάῳ Γρίβα τῷ θεῖῳ καὶ ἰατρῷ μου.

Μαργιωρίτζα Μαυρογένους, τῇ ἐξαδέλφῃ μου καὶ συζύγῳ τοῦ νῦν ἀρχιατροῦ τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου Ἀβδοῦλ Χαμίτ τοῦ Β'.

Ἀλκιβιάδῃ Ἀριστάρχη τῷ ἐξαδέλφῳ μου καὶ υἱῷ τοῦ πρώτῃν ἡγεμόνος τῆς Σάμου.

Εὐσταθίῳ Κλεοβούλῳ, τῷ σοφωτάτῳ διδασκάλῳ μου καὶ Μητροπολίτῃ Καισαρείας, ὡς καὶ ἅπασιν τοῖς λοιποῖς ἀποθανούσι παιδαγωγοῖς μου καὶ προγυμνασταῖς μου, ἦτοι τῷ Κυριακίδῃ, Ἀποστολάκη, San Joan κ.λ.π.

Τοῖς Καθηγηταῖς καὶ μέλεσι τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει, Βιέννῃ, Βερολίῳ, Βενετίᾳ, Τεργέστη, Ῥώμῃ καὶ Παρισίοις Ἰατρικῶν Σχολῶν καὶ Ἀκαδημιῶν, ἦτοι τοῖς ἀειμνήστοις Ὀμπόλτζερ, Γκρέφε, Σόνλαϊν, Ἀνδράλ, Νελατών, Sonnel, Μονερέ, Γκὸτς Φιλίπ, Μαγκαφὼκ, Στεφάνῳ Καραθεοδωρῇ, Σαράντῃ, Ἀρχηγένηι, Τσυπριάνῃ, καὶ ἅπασιν ἐν γένει τοῖς ἄλλοις τῆδε κάκεισε Ἀσκληπιάδαις, οἵτινες μὲ ἐνοσήλευσαν τόσον ἀξιεπαίνως, ἐπιτυχῶς καὶ φιλανθρώπως ὡς οἱ προμνησθέντες, καὶ οἵτινες ἀπεδήμησαν ἤδη εἰς Κύριον.

Τῷ πνευματικῷ πατρί μου καὶ τέως Ἐπισκόπῳ Σελευκίας καὶ ἅπασιν τοῖς λοιποῖς καλοῖς ἐκείνοις κληρικοῖς, οἵτινες μὲ

ἔξωμολόγησαν ἐν τε τῇ Ἑσπερία καὶ τῇ Ἑῴᾳ Εὐρώπῃ καὶ μοὶ
ἔδωκαν λίαν καλοκάγαθως τὴν ἀφεσιν τῶν πολλῶν μου ἁμαρτιῶν

Τοῖς μουσοτραφέσι Καθηγηταῖς μου τῆς ἐν Παρισίοις Σορ-
βόννης, τοῦ Κολλεγίου τῆς Γαλλίας, τῆς Σχολῆς τῶν Ἀνατο-
λικῶν καὶ καθομιλουμένων γλωσσῶν, τοῦ Μουσείου τῆς φυσι-
κῆς ἱστορίας, τοῦ πολυτεχνείου, καὶ τῆς νομικῆς σχολῆς, ἦ-
τοι τῷ Βίκτορι Λεκλέρκ, τῷ Σαιν Μάρκω Γιραρδίνω, τῷ Οὐί-
λεμένω, τῷ Βρουνὲ Δεπρέλω, τῷ Μπευλέ, τῷ Γκινῶ, τῷ
Φλουράνς, τῷ Δεπρέ, τῷ Μπαλάρ, τῷ Μπουνιέ, τῷ Πελά, τῷ
Ὀρτολάν, τῷ Βατρὲν, τῷ Ἀρνούλδω, τῷ Στανισλάβ Ζουλιέν,
τῷ Γαρνιέ, τῷ Κολμεδάς, τοῖς Ἀββᾶ Φρεπέλ, Λαβιζερι, Σι-
μονέτι κτλ. κτλ.

Τῇ αἰωνία μνήμῃ τῶν καλῶν τούτων συγγενῶν, πνευματικῶν
πατέρων, ἱατρῶν, παιδαγωγῶν, διδασκάλων καὶ καθηγητῶν μου
εἰς ἐνδειξιν τῆς ἀναλλοιώτου πρὸς αὐτοὺς ἀγάπης, ὑπολή-
ψεως, ἀφοσιώσεως καὶ εὐγνωμοσύνης μου τὸ πρῶτον μέρος
τῶν «Φύρδην-Μίγδην» εὐσεβάστως ἀνατίθημι, ἀνακράζων ἐκ
βάθους ψυχῆς τὸ, γαίαν ἔχοιεν ἐλαφράν!

Ἀθήνησι, τῇ 2[14 Αὐγούστου 1878.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΑΡΙΣΤΑΡΧΗΣ.

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

Φίλοι Ἀναγνώσται!

Ἐπιτραπήτω μοι νὰ διευκρινήσω δι' ὀλίγων τὸν σκοπὸν καὶ τὰ περιεχόμενα τοῦ παρόντος πονηματίου μου, ὡς καὶ τὸν λόγον, δι' ὃν τὸ ἐπιγράφω «Φύρδην-Μίγδην ἢ Miscellanea». Πρόθεσιν μὲν ἔχω διὰ τοῦ νέου τούτου ἄδαυς καὶ ἀτελοῦς ἔργου μου νὰ διαφωτίσω κατὰ τὸ ἐνὸν τὴν ἀπανταχοῦ αἰσχυρῶς ἐξάπατηθεῖσαν κοινὴν γνώμην ἐναντίον τοῦ πολυτλήμονος Γένους ἡμῶν, τῆς βαρυσταλγοῦσης Ἐκκλησίας καὶ ἐμοῦ, τοῦ τοσαῦτα μοχθήσαντος καὶ παθόντος ὑπὲρ αὐτῶν. Ναι μὲν γνωρίζω ἤδη ἐκ πολυετοῦς καὶ οἰκτρᾶς πείρας, ὅτι οἱ ὀρκισθέντες τὴν καταστροφὴν μου διὰ παντός θεμιτοῦ καὶ ἀθεμίτου μέσου, οἰκειοῖτε καὶ ξένοι, ὡς καὶ οἱ ὑποσχάπτοντες νυχθημερὸν τὸν λάκκον τοῦ ἑλληνισμοῦ δὲν ἔχουν οὐδὲν ἱερὸν καὶ ὅσιον. Καθ' ὃ δὲ γνήσιοι ὄπαδοὶ τοῦ Lojola, τοῦ Κατχῶφ, τοῦ Δὸν Βασιλείου καὶ Σ^ς πρεσβεύουν ἀνέκαθεν «ὅτι ὁ σκοπὸς ἀγιάζει τὰ μέσα» καὶ «ὅτι οὐ με πείσης, κἀν με πείσης». Τούτου ἕνεκα ἐνέγραψα ἐπὶ τῆς προμετωπίδος τοῦ φυλλαδίου τούτου ἐν πρώτοις μὲν τὸ θεοσεβέστατον ἐκεῖνο ῥήτῃν τοῦ παροιμιώδους καταστάντος διὰ τὴν ὑπομονὴν του προφήτου Ἰώβ. Τὰ Χριστιανικώτατα ταῦτα λόγια ἐκπέμπω καὶ γὰρ ὁ τάλας καὶ δύστηνος δις καὶ τρις τῆς ἡμέρας ἐν ταῖς δεήσεσί μου πρὸς τὸν Ἰψιστον, καίτοι, πολλοῦ γε καὶ δεῖ, δὲν ἔχω τὴν ἀγγελικὴν ἀληθῶς ὑπομονὴν καὶ ἀρετὴν τοῦ θεσπεσίου ἐκείνου ἀνδρός, ὅστις πρῶτος ἀνεφώγησε ταῦτα. Εἶτα δὲ ἐξελεξάμην τὴν πασίγνωστον ἐκείνην ῥήτῃν τοῦ οὐρανοβάμωνος Ἀποστόλου Παύλου· διὰ ταύτης ἠθέλησα νὰ ὑποδείξω αὐθις τῷ ἀξιοτίμῳ δημοσίῳ, ὁποῖόν τι ἦτο τὸ Σατανικὸν ἐλατήριον, ὅπερ ἐπειθανάγκασε τοὺς ἐπαύτους ἀδελφούς μου, καὶ λοιποὺς συγληρονόμους καὶ συγγενεῖς μου ὡς καὶ τοὺς συνενόχους των νὰ μὲ δολοφονήσωσι διὰ τῆς καταχθονίου μηχανῆς τῆ 13 Ἀπριλίου 1874 ἐν Κωνσταντινῇ, νὰ μὲ δηλητηριάσωσι μετὰ ταῦτα, ἀποτυφλώσωσι καὶ ἀπογυμνώσωσιν ἀπάσης τῆς πατρικῆς μου περιουσίας, ἃς νέμονται, σφετερίζονται καὶ κατακρατοῦν ἀπὸ τοῦ 1866 παρ' ὄλους τοὺς θεῖους καὶ ἀνθρωπίνους θεσμούς. Ἐὰν δὲ οἱ ἀμερόληπτοι κριταὶ προσθέσωσιν εἰς τὸ μισαρὸν τοῦτο πάθος τῆς φιλαργυρίας τὸ τῆς ἀπαραδειγματίστου θηριωδίας, πλεο-

νεξίας, μνησικαχίας, ζηλοτυπίας και κενοδοξίας, ὅφ' ὧν ἐμφοροῦνται οἱ κακοῦργοι ἀδελφοί μου, Σταυράκης, Γρηγόριος και Γεώργιος Ἀριστάρχει μετὰ τῆς συμμορίας των, τότε θὰ κατανοήσωσιν εὐκόλως τὰ αἷτια τῆς ἀτίμου και ἀνάνδρου πρὸς με συμπεριφορᾶς των. Ἄν δὲ συνδοιάσῃ τις πάντα τὰ ἀνωτέρω, ὡς ἔγραφον πρὸ τριῶν μηνῶν τῇ Α. Θ. Π. Γρηγορίῳ τῷ 5' πρώτῳ Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ και πολυσεβάττῳ φίλῳ τοῦ ἀοιδίμου πατρός μου, μετὰ τῶν ἐμφύτων τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει, φυλετικῶν, θρησκευτικῶν, πολιτικῶν, οἰκογενειακῶν και ἀτομικῶν παθῶν, τότε ἄνευ οὐδεμιᾶς δυσκολίας δυνάμει τοῦ μίτου τούτου τῆς Ἀριάδνης θὰ δυνηθῇ νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ λαβυρίνθου τούτου και νὰ ἐξιχνιάσῃ ποιοί εἰσιν οἱ ἀληθεῖς μοχλοὶ οἱ κινήσαντες τόσον λυσσωδῶς ἐναντίον μου τοὺς Πανοσλαβιστὰς, τοὺς Ἰησοῦιτας και τοὺς ἐπαξίους ὀπαδοὺς των, τουτέστι τοὺς παρὰ φύσιν συγγενεῖς μου. Ἐπιθυμῶν δὲ ν' ἀπονεύμω ἐνὶ ἐκάστῳ τῶν ἀνθρωπομόρφων τούτων θηρίων τὴν ἀνήκουσαν αὐτῷ εὐθύνῃν εἰς τὴν συμμετοχὴν τοῦ τερατώδους ἐκείνου πολιτικοῦ κακουργήματος και οἰκογενειακοῦ δράματος, οὕτινος ἐγενόμην, φεῦ, τὸ οἰκτρὸν και ἀπαρηγόρητον θῦμα, παρένειρα τὸ

«*Suum cuique tribuere*» και τὸ «*La fin justifie les moyens*».

Εἰμὶ πεπεισμένος ἐκ τῶν προτέρων, ὅτι και διὰ τῆς δημοσιεύσεώς μου ταύτης δὲν θὰ κατορθώσω νὰ ἐπαναφέρω εἰς πλείονα θεοφοβίαν, και συναίσθησιν τοῦ καθήκοντός των τοὺς ὡς μὴ ὄφειλεν ἀδελφούς μου και τοὺς βδελυροὺς συνηγόρους των· διότι και οἱ μὲν και οἱ δὲ δὲν παραδέχονται κἂν τὸ τοῦ Ἀποστόλου Θωμᾶ ἤτοι «ἐὰν μὴ ἴδω, οὐ μὴ πιστεύσω». Εἰς μάτην ἐψηλάφησαν ἤδη ἰδίαις χερσὶ τοὺς βιαίως ἐξορυχθέντας ὀφθαλμούς μου παρὰ τοῦ τρισκαταράτου Τζιφούτη και Τσαρλατάνου Dr Hagel, τοῦ δωροδοκηθέντος ἀδρῶς, ὑποθέτω, ἐπὶ τούτῳ παρὰ τῶν ἀδελφῶν μου και Σ.α εἰς μάτην παρέστησαν αὐτόπται μάρτυρες τῆς στυγεραῆς ἀποπειρας τῆς κατ' ἐμοῦ δολοφονίας και δηλητηριάσεώς μου διὰ καταχθονίου μηχανῆς, δι' ἀρσενικοῦ, διὰ τροπίνης κ.τ.λ, Εἰς μάτην εἶδον ἰδίους ὄμμασιν οἱ περὶ ὧν ὁ λόγος τὰ ἀπερίγραπτα βάσανα και μαρτύρια ἠθικά τε και φυσικά, ἅπερ ὑπέστην πρὸ ἐτῶν και ὑφίσταμαι ἤδη ἐκ μέρους τῆς ἀπανθρώπου και ἀσυνειδήτου οἰκογενείας μου! Εἰς μάτην τέλος πάντων ἀνέγνωσαν τὰς «βραχεῖας Ἀποκαλύψεις» μου ἐν τῷ ἀ. τεύχει τῶν Βουλγαρικῶν μου, τὰς «Νέας Ἀποκαλύψεις», ἃς ἐδημοσίευσεν περὶ τὸ τέλος τοῦ 1877, ὡς και τὰ ἐν

αὐταῖς περιεχόμενα αὐθεντικά καὶ παρ' οὐδενὸς ἔτι ἀναιρε-
θέντα γεγονότα, ἐπίσημα καὶ μὴ συμβόλαια, ἀποδεικτικά ἐγ-
γραφα, πλαστογραφημένα κατάστιχα τῶν ἀδελφῶν μου καὶ
Σ.α: Πάντα ταῦτα δυστυχῶς ὡς καὶ αἱ παντοειδεῖς κακουχίαι
καὶ στερήσεις, ἃς ὑποφέρω πρὸ πολλοῦ εἰς τὰ ξένα, ἐγκαταλε-
λειμμένος ἀνηλεῶς παρὰ πάντων ἐκείνων, ὑπὲρ ὧν ἐθυσίασα
καὶ ἀπώλεσα ἀνεπιστρεπτὴ τὸ πᾶν, δὲν ἰσχυσαν, εἰμὴ εἰς τὸ
νὰ μοὶ ἀποδείξωσι μίαν ἔτι φορὰν περιπλέον τὸ ὄρθον τοῦ ἀρ-
χαίου ἐκείνου γνωμικοῦ, ὅπερ προέταξα ἐπὶ τῆς προτελευταίας
δημοσιεύσεώς μου, ἥτοι «τῶν μὲν εὐτυχούντων οἱ φίλοι πολ-
λοὶ, τῶν δ' ἀτυχούντων οὐδ' αὐτὸς ὁ γεννήτωρ». ἐπομένως χάριν
ἀπλῶς τῆς ἀπολογίας μου καὶ ἀπὸ σέβας πρὸς ἑμαυτὸν καὶ τὸ
δημόσιον προάγομαι εἰς τὸ ν' ἀναλάβω ἐκ τοῦ ὑσερήματος τὴν
πολυδάπανον ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταύτης συγγραφῆς. Ἐπιγράφω
δὲ αὐτὴν «Φύρδην Μίγδην». διότι ὁ βουλόμενός θά εὕρῃ ἐν
αὐτῇ ἀναμιξῆ ἐγγραφα σχετιζόμενα πρὸς τὰ πέντε τεύχη τῶν
Βουλγαρικῶν μου Ἑλληνιστί, πρὸς τὰ δύο φυλλάδια τοῦ Γαλ-
λικοῦ περιοδικοῦ μου, οὗτινος ἠραγκάσθη ν' ἀναστείλω τὴν ἐ-
ξακολούθησιν ἐλλείψει συνδρομητῶν, καὶ πρὸς τὰς Νέας Ἀπο-
καλύψεις μου. Πνέων δὲ φυσικῶ τῷ λόγῳ μένεα κατὰ τῆς ἀπο-
τροπαίου πρὸς με ταύτης διαγωγῆς τῶν οἰκείων μου καὶ κατὰ
τοῦ σκανδαλώδους καὶ λίαν ἀντιχριστιανικοῦ τρόπου, μεθ' οὗ
τινες, δυστυχῶς οὐκ ὀλίγοι, ἀξιούντες ὅτι ἀνήκουν εἰς τὸ ἄνθος
τῆς κοινωνίας συνηγοροῦσι τόσοσ ἀδίκως καὶ παραλόγως ὑπὲρ
τοῦ αἰμοχαροῦς δημίου κατὰ τοῦ αἰμοσταγοῦς θύματος, ὑπὲρ
τοῦ ἀδικούντος κατὰ τοῦ ἀδικουμένου, ὑπὲρ τοῦ ἰσχυροῦ κατὰ
τοῦ ἀδυνάτου, ὑπὲρ τοῦ εὐποροῦντος καὶ ἐν μέθαις καὶ κραι-
πάλαις νυχθημερόν διάγοντος κατὰ τοῦ λιμοκτονοῦντος καὶ
στερουμένου σχεδὸν καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου, ἀπεφά-
σισα πρὸς πείσμα τῶν ἐντίμων τούτων ὑποκειμένων νὰ πω-
λήσω ἐν ἀνάγκῃ καὶ τὸ ὑπακάμισόν μου καὶ νὰ φάγω καὶ μαῦρο
ψωμί, ἵνα ἐπαρκέσω εἰς τὰ ἐξοδα τῆς ἐκτυπώσεως τῶν «Φύρδην
Μίγδην.» Ἄς μάθωσι δὲ οἱ χαριτόβρυτοι ἀδελφοί μου καὶ τὰ
μίσθαρνα, κοῦφα καὶ μωρόπιστα ὄργανά των ἐδῶ τε καὶ ἐκεῖ,
ὅτι διὰ τῆς ἀχαρκτηρίστου πορείας των πρὸς με, διὰ τῶν ἀ-
παύστων διαβολῶν καὶ ψευδολογιῶν των, καὶ διὰ τῆς ἐπαξίας
τοῦ μισαροῦ ἐκείνου δικαστηρίου τῆς Ἱερᾶς ἐξετάσεως κατα-
δίκης των εἰς τὸ νὰ με ἀποθάνωσιν ἐνταῦθα ἐκ πείνης καὶ ἐξ
ἀμνηχανίας, δὲν κερδαίνουνσι τίποτε ἄλλο εἰμὴ νὰ με ἐξαγριό-

νωσι περιπλέον ἐναντίον των καὶ νὰ μὲ βιάζωσι νὰ προβαίνω ὁσημέραι εἰς ἔτι καταπληκτικώτερας ἀποκαλύψεις περὶ τῶν ἀνηκούστων ἀθεμιτουργιῶν τῆς sui generis ταύτης ληστρικής συμμορίας, τῆς ὁποίας βεβαίως οὐδὲ τὸν ἱμάντα τῶν ποδῶν εἶναι ἄξια νὰ λύσωσιν αἱ πολυθρύλλητοι ἐσχάτως καταστάσαι μουσικαὶ ἑταιρῖαι ἐν Σικελίᾳ καὶ ἐν Ῥωσσίᾳ τῆς Μαφρείας καὶ τῶν Μηδενισῶν. Ἄς ἀκούσῃ λοιπὸν ἐκ νέου ὁ Τζελεπή Σταυράκης καὶ Στ τῶν παθῶν του τὸν τάραχον, διὰ νὰ μᾶθη ὁ ἀδελφοκτόνος νὰ μὴ φέρηται ἄλλοτε τόσον ἀθεμίτως πρὸς τὸν τὰ πάντα ὑπὲρ αὐτοῦ θυσιάσαντα ἀδελφόν του καὶ νὰ μὴ τὸν ἐγκαταλίπη πρὸ δέκα ἡδῆ μηνῶν ἐν τῇ ξενιτείᾳ μὲ 350 μόνον νέας δραχμ. καίτοι ἀόμματον, δεινῶς πάσχοντα καὶ μὴ ἔχοντα μηδένα ἄλλον μόνιμον πόρον ζωῆς ἐκτὸς τῶν ἑκατὸν πενήκοντα δραχμῶν κατὰ μῆνα, ἃς ἠδόκησε πρὸ ἑνὸς ἔτους νὰ τῷ χορηγήσῃ ἡ Σ. ἑλλ. Κυβέρνησις. Οἱ ἀμφιβάλλοντες δὲ περὶ τούτου ἃς ἀποταθῶσι πρὸς τὴν Α. Σ. τὸν Ἐπίσκοπον Φωκίδος κ. Δαυῖδ, δι' οὗ ὁ ἀδ. μου Σταυράκης μοι ἔμβασε περὶ τὰς ἀρχὰς 9βρίου 1877, 250 νέας δρ. καὶ 100 ν. δρ. περὶ τὰ τέλη Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. Τοῦτο δὲ τὸ οὐτιδανὸν ποσὸν μοι ἔστειλεν ἡ πανευγενεία του λόγῳ δῆθεν ἐλεημοσύνης καὶ οὐχὶ ἀπέναντι τῶν 12-15 χιλ. φρ. περίπου ἐτησίων εἰσοδημάτων μου, ἀπερ πρὸ δεκατριῶν ἡδῆ ἐτῶν μὲ κατακλέπτουν ἀνευθυρίαστως οἱ ἀδελφοί μου ἰσχυριζόμενοι ὅτε μὲν ὅτι τὰ ἐκ τεσσαράκοντα χιλ. στρεμμάτων γῆς τσιφλικά μας Ὀμούρτζας καὶ Ἡρακλείας, καὶ τὰ ἐκ 500 στρεμμ. ἀμπέλια καὶ χωράφια μας ἐν Νεοχωρίῳ καὶ Θεραπέοις καὶ λοιπὰ πατρικὰ κινητὰ καὶ ἀκίνητα κτήματά μας δὲν δίδουν οὐδ' ὀβολὸν σχεδὸν εἰσόδημα, οὐδ' εἶναι δυνατὸν νὰ ἐνοικιασθῶσι ποτε ἢ νὰ πωληθῶσιν, ὅτε δὲ ὅτι ἐπιδιώκουσι δῆθεν ἀπὸ τοῦ 1866 ἀνευδότως τοῦτο εἰς μάτην ὡς καὶ τὴν διευθέτησιν τῶν κληρονομικῶν μας ὑποθέσεων, ὅτε δὲ ἄλλα ἄρρητ' ἀθέμιτα. Περὶ τούτων ἐγένετο μνεῖα ἡδῆ ἀρκούντως ἀλλαγῶν καὶ γενήσεται εἰσέτι χρείας τυχούσης ἐν τε τῷ παρόντι τεύχει καὶ ἐν τοῖς ἐπομένοις. Χάριν δὲ τῆς ἀληθείας ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω, ὅτι ὁ ἀρχὼν Μ. Λογοθέτης, ὅστις «Φοιβάζων χρᾶ.» κατὰ τὴν εὐφυᾶ ἔκφρασιν τοῦ ἐλλογίμου ἐξαδέλφου μου Κ. Σ. Μαυρογένους, μοι ἔστειλε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἑτέρας διακοσίας νέας δρ. εἰς χαρτονόμισμα ἐπίσης διὰ τοῦ μνησθέντος μεγατίμου φίλου μου καὶ μέλους τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἑλλάδος ἀπέναντι δῆθεν μέρους τοῦ

ἐφεταινοῦ εἰσοδήματος τῶν τσιφλικίων μας. Ἠρνήθη ὁμως νὰ δεχθῶ τὴν νέαν ταύτην οὐτιδανὴν ἐλεημοσύνην καὶ παρεκάλεσα ἐγγράφως τὸν Σ. Ἄγ. Φωκίδος νὰ τὴν κτυπήσῃ εἰς τὰ μούτρα τοῦ ἀδελφοῦ μου Σταυράκη καὶ νὰ τῷ γράψῃ νὰ μοὶ στείλῃ ἄνευ περαιτέρω ἀναβολῆς καὶ στρεψοδικίας τὰς τετρακοσίας λίρ. Ὁθ. ἃς μοὶ ὑπεξήρρεσεν ἐκ τοῦ περυσينوῦ εἰσοδήματος τῶν ῥηθέντων τσιφλικίων μας, ὅπερ ἀνῆλθεν, καθὼς ἀπέδειξα τῷ ἀδ. Σταυράκη διὰ τοῦ Πουζάντ ἐφέντη Τιγκῆρ εἰς 1600 λίρ. τοῦλάχιστον καθαρὸν κέρδος καὶ οὐχὶ εἰς 600 λίρ. ζημίαν, ὡς ἐκεῖνος ἰσχυρίζεται, χρεώσας με καὶ μὲ 150 λ. Ἐπομένως δυνάμει τοῦ Πατριαρχικοῦ ἐπισήμου συμβολαίου μας τῆς 28 8βρίου 1873 τὸ τεταρτημόριον ὄλων τῶν εἰσοδημάτων μας ὡς καὶ ἀπάσης τῆς κινητῆς καὶ ἀκινήτου περιουσίας τοῦ Σ. πατρός μας μοὶ ἀνήκει καθ' ὀλοκληρίαν οὐχὶ δὲ τὸ χιλιοστημόριον μόνον. Συνάμα παρεκάλεσα τὸν καλοκάγαθον ἐπίσκοπον κύριον Δαυὶδ ν' ἀπαιτήσῃ παρὰ τοῦ Σταυράκη τὴν ἀποστολὴν ἀνωτέρου τούτου ποσοῦ διὰ τὸ ἐφεταινοῦν εἰσοδημά μου, ὅπερ εἰσεπράχθη βεβαίως μέχρι τούδε κατὰ τὸ σύνηθες. Ἄφοῦ ὁ κατεργάρης, ὁ προδότης καὶ ὁ Ἰησοῦίτης οὗτος, ὡς δικαίως τὸν ἀποκαλοῦν ἀπὸ τοῦ 1872 ἔδω τε καὶ ἐκεῖ πλεῖστοι ἀνώτεροι κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ, ἔγραψε τῇ 1 Ἰουνίου ἐ. ἔ. τῇ Α. Σ. ὅτι ἡ ἐφεταινὴ ἐσοδεία προμηγύεται καλλίστη, πῶς τολμᾷ τώρα ὁ ἀθεόφοβος νὰ μοὶ στείλῃ μόνον ἐννέα λίρ. Ὁθ. ἀρ. 9. διὰ τὸ ἀναλογοῦν μοὶ τεταρτημόριον, καὶ τοῦτο ἐνῶ πρὸ ἕξ ἡδὴ μηνῶν δὲν μοὶ ἐμβασεν οὐδ' ὄβολόν, παραπονούμενος ἀσυστόλως τοῖς μὲν καὶ τοῖς δὲ, ὅτι δὲν ἔχει νὰ φάγῃ καὶ νὰ πῖνῃ! Ἐν τοσοῦτῳ οἱ τρεῖς ἀδελφοί μου, ἡ Σ. μήτηρ μου, αἱ τέσσαρες ἀδελφαί μου καὶ οἱ σύζυγοί των ἔχουν πρὸ ἑτῶν τακτικὸν εἰσόδημα κατ' ἔτος ἀπὸ τοὺς μισθοὺς τῆς Α. Κυβερνήσεως, ἀπὸ τὰς προῖκας των κλπ. περὶ τὰς τριακοσίας χιλ. φρ. Ἐκτὸς τούτου ἀπέδειξα ἤδη τετραγωνικῶς ἐν ταῖς Νέαις Ἀποκαλύψεσί μου, ὅτι οἱ μνησθέντες συγκληρονόμοι μου ἔλαβον μέχρι τοῦδε ἐκ τε τῆς κινητῆς καὶ ἀκινήτου πατρικῆς μου περιουσίας, ἐκ τῶν προικῶν των, ἐκ τῶν τόκων αὐτῶν καὶ ἐκ τῶν πασιγνώσων καταχρήσεών των, περὶ τὰ πέντε ἑκατ. φρ. μολαταῦτα μὲ ἀφίνουν οἱ ὑπεραγαποῦντές με δῆθεν οὔτοι συγγενεῖς ἄνευ σχεδὸν ὄβολοῦ εἰς τὰ ξένα, κλαίονται δὲ καὶ οδύρονται ἀπαύστως, ὅτι ἀγνοοῦν ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνει. Παραδόξως δὲ πῶς εὐρίσκουν φαύλους τινὰς φρενοπλήκτους καὶ χαμερπεῖς κόλα-

κας ὡς τὸν Δ. Λάκωνα δικηγόρον, τὸν Ἄλ. Πίστην ἱατρὸν, τὸν Κωστάκη Καλλιᾶδην ἐξ ἀδελφόν μου καὶ μέλος τοῦ συμβουλίου τῆς ἐπικρατείας καὶ ἄλλους, οἵτινες ἔχουσι τὴν ἀνάδειξιν νὰ συνηγορῶσιν ὑπὲρ τοιούτων τεράτων καὶ νὰ με ὑβρίζωσι, προσβάλλωσι καὶ συκοφαντῶσι κατηλιχῶς καὶ βαναύσως ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς των, ὧν τινὰς ἐδημοσίευσεν ἤδη, ὅπως κάλλιον τοὺς θεατρίσω καὶ τοὺς στηλιτεύσω.

Ναὶ μὲν, ὡς ἔγραψα ἤδη, ἡ Α. Υ. ὁ Μεχμέτ Ῥουστῆ πασᾶς, πρῶτην μέγαν Βεζύρη, συνδιαλεγόμενος τὸ 1874 μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Β', ἀπεφάνητο λίαν ὀρθῶς καὶ δικαίως, καθὰ με ἐβεβαίωσεν ὁ αὐτήκοος μάρτυς καὶ ἱεροκρύφιος Πανσλαυιστῆς Κωστάκης ἐφέντης Ἀνθόπουλος, ὅτι «ἡ δολοφονία τοῦ Ἀριστάρχου Βέη μέχρι νεωτέρας ἀποκαλύψεως δὲν δύναται ν' ἀποδοθῆ εἰμὴ εἰς τὰ Πανσλαυιστικὰ Κομητάτα». Οὐχ ἦττον ταυτοχρόνως σχεδὸν ὁ φόβον καὶ τρόμον ἐμποιήσας τοῖς πᾶσι Χουσιῆ Πασᾶς τότε Ὑπουργὸς τῆς Ἀστυνομίας διεκήρυττεν ἀναφανδὸν μεθ' ἀπάντων τῶν ὑπαλλήλων του τοῖς τε κρατοῦσι, τοῖς ξένοις καὶ τοῖς ὁμογενέσιν, ὅτι μετὰ τὰς ἀστυρηὰς ἐρεῦνας, τὰς εὐσυνειδήτους ἀνακρίσεις καὶ τὰς πολυαριθμούς συλλήψεις διακοσίων ὡς ἐγγιστα ὑπόπτων ἀτόμων, ἃς ἔκαμε κατ' ἀνωτέραν διαταγὴν, ἐσχημάτισε τὴν πεποίθησιν, ὅτι οἱ πρωταίτιοι τῆς δολοφονίας, δηλητηριάσεως καὶ ἀποτυφλώσεώς μου εἶναι οἱ ἀδελφοί μου καὶ οὐχὶ ἀποχλειστικῶς οἱ Βούλγαροι καὶ οἱ πάτρωνές των. Ἀφοῦ ὅμως δὲν ἤθελον καὶ ἐγὼ καὶ οἱ συγγενεῖς μου νὰ μαρτυρήσωμεν τὴν ἀλήθειαν, προσέθηκεν ὁ φανατικὸς μὲν ἀλλὰ βέκτης καὶ ὀξύδερκῆς οὗτος ζαπτιὲ Μουσιρῆς, δὲν ἠδύνατο ἐκεῖνος νὰ κάμῃ τι περιπλέον πρὸς ἀνακάλυψιν καὶ τιμωρίαν τῶν ἐνόχων. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι μετὰ τῶν συλληφθέντων τότε εὐρίσκοντο πλείστοι ὅσοι ἐστιγματισμένοι φαυλόβιοι, κατὰσκοποι καὶ νταλκαβούκηδες τῶν ἀδελφῶν μου, ὡς ὁ πρῶτην ἐν Ἡπειρῷ ἀρχιληστής Καπετὰν Γιάννης ὁ ἐν Νεοχωρίῳ διαμένων ὁ καὶ σιδηροδέσμιος ἀπαχθεὶς εἰς τὰς φυλακὰς διὰ νυκτός, ὁ Κουγιουμτζῆς Ξενάκης, ὁ Βλαδίμηρος Τζερνογόρτζεβιτς ἀδελφὸς τοῦ κατακλέψαντός με ἐπιστάτου τῶν τσιφλικίων μου Ὀμούρτζας καὶ Ἡρακλείας, ὃν εἶχον πρὸ μηνῶν ἀπειλήσει, ὅτι θὰ καταδιώξω ποινικῶς ἐπὶ τούτῳ, δύο πρῶτην ὑπηρεταὶ μου ἐν Χαλκιδόνι ἀπειλοῦντες νὰ με δολοφονήσωσιν, ἤτοι Σπύρος τις ἡ Πέτρος ἐξ Ἀρτάκης καὶ συγγενῆς, ὡς μοὶ εἶπε, τοῦ κῦρ Ἰωα-

κειμ και Κροάτης τις Μήλιος, αν δεν απατώμαι, δραπετεύσας
ἐκ τοῦ Λαυρίου συνεπεία δολοφονίας καὶ συστηθεὶς μοι παρὰ
τοῦ τρισαθλίου, ἐξαδέλφου μου Εὐκλείδου Ἰορδάνου, κάποιος
σιδρ Τζουάνης Φραγκοσυριανὸς ἐξώλης καὶ προώλης, οἰκοκύ-
ρης μου ἐν Καδίκιοι κλπ. κλπ. Ἴσως τούτων ἕνεκα ἐδηλητη-
ριάσθη αἰφνης ὁ ἀτυχῆς Χουσνὴ Πασᾶς πέρυσιν ἐν Ἰωαννίνοις,
ὅπου διετέλει τὸ τρίτον ἤδη γενικὸς διοικητὴς τῆς Ἠπειρο-
θессαλίας. Ἄλις μὲν τούτων τό γε νῦν. Ἐν τῷ οἰκείῳ δὲ τόπῳ
καὶ χρόνῳ θὰ δώσω οἷς δεῖ τὰς δεούσας περὶ τούτου διασαφή-
σεις. Τοῖς φρονίμοις ὀλίγα. Ὁ νοῶν νοήτω!

Ἐρρωσθε.

Ἀθήναι, 4 Αὐγούστου 1878.

Ὁ συγγραφεὺς.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΠΟΔΕΙΚΤΙΚΑ ΕΓΓΡΑΦΑ.—PIÈCES JUSTIFICATIVES.

(Ἀριθ. 664). Ἐνδοξότατε Κ. Δ. Ἀριστάρχα Βέη, υἱὲ ἐν Χριστῷ
λίαν ἀγαπητὲ καὶ περιπόθητε τῆς ἡμῶν Μετριότητος! Τὴν λίαν
περιπόθητον ἡμῖν αὐτῆς ἐνδοξότητα πατρικῶς ἐν Κυρίῳ εὐχόμενοι
εὐλογοῦμεν καὶ ἠδέως προσαγορεύομεν.

Λίαν προσηνῶς καὶ ἀμέτρῳ ἀγάπῃ ἐκομισάμεθα τὸ ἀπὸ τῆς 17
παρελθόντος ὀκτωβρίου χρονολογούμενον υἱικόν της ἀναπακριτικόν.
αἱ δὲ ἐν αὐτῷ πλήρεις στοργῆς καὶ ἔνθους εἰλικρινούς, τοῦ ἀείποτε
τὴν αὐτῆς ἐνδοξότητα ἀναλλοιώτως χαρακτηρίζοντος, ἐκφράσεις αὐ-
τῆς βαθέως ἡμᾶς συνεκίνησαν. Οὐδὲν ὑπὲρ αὐτῆς, ὡς ἐποθοῦμεν, καὶ
ὡς αὐτῇ προσῆκεν, ἐποιήσαμεν, ἀλλ' ἢ παρ' αὐτῇ συναίσθησις τῆς
προθυμίας καὶ διαθέσεως ἡμῶν ἀπέδωκεν ἀξίαν τοιαύτην εἰς τὰ ἐ-
λάχιστα σύμβολα τῆς πρὸς αὐτὴν ἡμετέρας ἀγάπης καὶ συμπαθείας,
ὥστε κινεῖ αὐτὴν εἰς ἂ ὑπ' ὄψιν ἔχομεν ἀπαντάσματα τῶν πλεονε-
κτημάτων τῆς εὐγενούς αὐτῆς καρδίας· τί δὲ εἴπομεν καὶ περὶ οὗ
ἀμοιβαίως ἡμῖν δωροφορεῖ ζωτροῦ αὐτῆς ἐκτυπώματος! Εἰς οἷας ἐνέ-
βαλεν ἡμᾶς ἀλγεινὰς σκέψεις καὶ ἡ δι' αὐτοῦ ἀναπόλλισις τῆς ἐπο-
χῆς ἐκείνης, καθ' ἣν ἡ αὐτῆς ἐνδοξότης ἐν τῇ ὑπ' ὄψιν ἡμῶν πλήρει
ζωηρότητος θέσει διακειμένη, ποῖα τινα ἄρα γε ἐμελέτα περὶ τοῦ
μέλλοντος; ! οἷας προὔβλεπεν εὐδαιμονίας μελλούσης ἐνδόξου αὐτῆς
ἀναδείξεως; ! ὡς ἄθλιον τὸ ὄντως εὐμετάβλητον τῆς καταστάσεως
τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων!!! ἀλλὰ καὶ ποῖαν ἔχει ἰσχὺν, πόσον
ἰσχυρῶς ἀπέναντι ὅλων τούτων τῶν ἀθλιότητων ἀντιπαρατάσσεται ἡ
ἐκ τῆς θρησκείας, καὶ μάλιστα ἡ ἐκ τῆς ἀκαταμαχίτου ἀληθείας
τῆς ἀμωμίου ἡμῶν πίστεως παραμυθία! Διὸ καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ ὑ-
περβολῇ τῆς συγκινήσεως ἡμῶν τῇ ἐκ τῶν ἀνωτέρω σκέψεων προσγι-
νομένη, στρέφοντες τὸ ὄμμα καὶ εἰς τὴν καρδίαν αὐτῆς ἐμβλέποντες,
καὶ ζωηρὰ καὶ ἀκαμαῖα ἐν αὐτῇ ἀνευρίσκοντες πάντα τὰ ὀρθὰ φρο-
νήματα τὰ τῷ ἀληθεῖ ὀρθοδόξῳ παρομαρτοῦντα, ζυγχαίρομεν αὐτῇ
ἐκ καρδίας δι' ὃν κέκτηται ἠθικόν τοῦτον πλοῦτον χρήσιμον πρὸς
γενναίαν δι' αὐτοῦ παράταξιν πρὸς πάσας τὰς δυσπραγίας καὶ μα-
ταίαν ἠγούμεθα πᾶσαν τὴν ἐν πολλοῖς λόγοις ἐνδιατριβὴν, ἀνατι-
θέμενοι εἰς αὐτὴν τὴν κραταιὰν τοῦ Ὑψίστου χεῖρα τὴν ἀπὸ τῆς καρ-
δίας αὐτῆς ἀποσόβησιν πάντων τῶν ζωερῶν νεφῶν, τῶν συνε, ὡς
ἴσως πολλάκις ἐπηρεαζόντων τὸ στερρὸν τῆς γνώμης αὐτῆς, καὶ τὴν
χορηγήσιν διηγεκοῦς γαλήνης ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῆς, ἵνα μὴ παύσῃται ἀ-
γωνιζομένη ὑπὲρ τῆς ἀληθείας. Ὁ δὲ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν

καὶ ἀπολύτρωσιν ἐκ τῶν οὐρανῶν κατελθὼν καὶ ἀρρήτως καὶ ὑπερφωῶς ἐνανθρωπίσας Κύριος καὶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ ἐν ταῖς τοῦ Ἰορδάνου ρεῖθροις δεῖξας τὴν δόξαν τῆς θεότητος αὐτοῦ διὰ τῆς τοῦ ἀνάρχου Πατρὸς αὐτοῦ φωνῆς υἱὸν μονογενῆ αὐτὸν κηρυξάσης, καταξιοίη τὴν Ἑμετέραν Ἐνδοξότητα ἐν γαληνιαίᾳ πάντοτε καταστάσει ψυχῆς ὑπαντᾶν καὶ τελεῖν τὰς ἐπὶ θύραις κοσμοχαρμοσύνους ἐορτὰς ἅμα τῇ τοῦ νέου ἔτους εἰσόδῳ· ὅπερ εἴη ἐν τάχει παρεκτικὸν καὶ τῆς ποθητῆς παγκοσμίου εἰρήνης πρὸς τὸ συμφέρον ἐν γένει τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ ἰδίᾳ τῆς ὀρθοδοξίας· τῇ ἀπροσμάχῳ βοηθείᾳ αὐτοῦ καὶ ἀντιλήψει, οὗ καὶ ἡ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος εἴη διὰ βίου παντὸς μετὰ τῆς αὐτῆς ἐνδοξότητος.

Ἐν Δαμασκῷ αὐοζ'. Δεκεμβρίου. θ'.

O ANTIOXΕΙΑΣ EN XPICTΩ: EYXETHS AYTHS.

Ἐκ τῆς ἀνωθι γλαφυρωτάτης ἀπαντήσεως τῆς Α. Θ. Μ., ἀποδεικνύεται αὐθις ἐναργῶς δι' ὁποίας ἰδιαζούσης πατρικῆς εὐνοίας με τιμᾶ ὁ γεναρὸς πατριάρχης μας, τῆς Ἀντιοχείας, ὅστις ἀναντιρρήτως εἶναι εἰς τῶν διαπρεπεστέρων ἀνδρῶν τοῦ κλήρου μας. Ἡ δὲ φωτογραφία μου, περὶ ἧς γίνεταί μνηεῖα ἐν αὐτῇ, ἐγένετο περὶ τὸ 1864 ἐν Παρίσιοις καὶ προσεφέρθη τότε παρ' ἐμοῦ τῷ Σ. μοι φίλῳ κ. Μ. Ρενιέρῃ μεταβάντι ἐκεῖ μετὰ δύο πασιγνώστων Πανσλαβιστῶν, ἧτοι τοῦ ἀρχιμανδρίτου Νείλου καὶ τοῦ Χατζῆ-Γεωργίου Κωνσταντινίδου χάριν τοῦ μοναστηριακοῦ ζητήματος, ὑπὲρ οὗ καὶ γὰρ οὐκ ὀλίγον ἐμόχθησα καὶ συνηγόρησα κατὰ τὴν ἐπισημὴν ἐκείνην καὶ ἀκολούθως παρ' οἷς ἔδει, ἀφήσας εἰς ἄλλους κατὰ τὸ σῆνηθες, νὰ δρέψωσι τοὺς καρποὺς τῶν ἀτρήτων καὶ ἀφιλοκερδῶν κόπων μου ὑπὲρ τῶν γενικῶν ἡμῶν συμφερόντων.

Péra le 3 Avril 1874.

Mon cher Aristarchi Bey. J'ai reçu et communiqué à mon chef la lettre que vous m'avez fait l'honneur de m'écrire au sujet de l'aquisition de votre propriété de Yenikeui pour la Légation. Ce serait certainement une très bonne affaire pour nous, et M. le Comte de Kayserling ne demanderait pas mieux que de pouvoir la conclure. Il est prêt à faire parvenir à Berlin votre proposition et à l'appuyer de son mieux. Mais s'il réussit à la faire accepter c'est une autre question et je ne veux pas vous cacher que j'en doute fort. L'esprit d'économie prédomine chez nous à un tel degré que je suis presque convaincu que le Gouvernement n'osera pas se présenter devant le Parlement avec le projet de l'aquisition d'une résidence d'été dans ce moment surtout où il demande un million de francs pour la construction d'un hôtel de Légation en ville. Les reflexions que vous faites sur la nécessité de la représentation extérieure en Orient sont certainement

très justes et j'y souscris de tout mon coeur. Mais il nous faudra suivre bien du temps avant que de pareilles idées pénètrent en Allemagne.

Je vous dis toutes ces choses en pleine franchise pour ne pas nourrir au préjudice de vos intérêts un espoir qui peut être ne pourrait pas se réaliser. Bref je vous conseillerais de considérer la proposition du comte Keyserling comme une chance et pas comme quelque chose de plus.

Je crois que les détails que vous nous avez donnés sur la propriété suffisent pour un premier rapport à Berlin. Si nous voyons que l'idée y prend racine, nous sommes toujours à temps pour vous demander un plan et d'autres détails. Il est inutile de vous dire que je suis toujours charmé de pouvoir vous rendre un service et que je vous donnerai volontiers verbalement toutes les explications dont vous pourriez avoir besoin.

Agréez, mon cher Aristarchi Bey, l'assurance de mes sentiments les plus dévoués.

D. r BUSCH.

Les lignes qui précèdent de l'aimable et savant Dr Bousche conseiller de l'Ambassade d'Allemagne à C^{pl} prouve 1° que j'ai entretenu de tout temps les meilleurs rapports avec le Corps Diplomatique étranger en Orient et en Occident ; 2° que j'ai fait sans cesse des efforts surhumains pour la vente de ma Villa paternelle sur le Bosphore et pour le règlement de mes affaires de famille. Je défie mes frères dénaturés, qui mentent comme des arracheurs des dents, de citer à l'appui de leurs dires une seule preuve sérieuse écrite ou verbale, constatant leur bonne foi et leur bonne volonté, à ce sujet. En revanche je pourrais leur en opposer mille au lieu d'une.

Ἐν Νεοχωρίῳ τῇ 19 Ἀπριλίου 73.

Πάσχων νῦν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐμποδίζομαι, ἀδελφε, νὰ ἐγγίξω κάλαμον ἢ ἀνοίγω βιβλία. Σοὶ γράφω οὐχ ἥττον, ἵνα σοὶ εἶπω, ὅτι εὐχαριστήθην λαβὼν τὴν ἀδελφικὴν σου ἀπὸ 9ης Ἀπριλίου ὅτι καὶ γὰρ εὐχομαι νὰ ἐπανέλθῃ ἡ ἀρχαία ἀδελφικὴ σύμπνοια, ὅτι θεωρῶ τὴν διατήρησιν τῆς θέσεώς σου λίαν συμφέρουσαν καὶ ἀναγκαιοτάτην τὴν ἀποστολὴν τοῦ ἀγίῳ ἱεραρίου σου περὶ τῶν ἐπ' ὀνόματι τοῦ μακαρίτου Πατρὸς μας κτημάτων πρὸς τελειωτικὴν διευθέτησιν τῶν κληρονομικῶν καὶ οἰκογενειακῶν μας πραγμάτων, εἰς ἣν μετὰ τοῦ ἀγαπητοῦ μας ἀδελφοῦ Γρηγορίου ἀνευδότης καταγινόμεθα. Σὲ ἀσπάζομαι καὶ μένω.

Ὅλος σὸς

Σ. ΑΡΙΣΤΑΡΧΗΣ.

Καταφαίνεται ἀριδῆλως ἐκ τῆς ἀπαντήσεως ταύτης τοῦ ἀδελφοῦ μου Σταυράκη, ὅτι ἀνέκαθεν ἐπεζήτησα ἀντὶ πάσης θυσίας τὴν ἀδελ-

φικὴν σύμπνοιαν καὶ ὅτι ἐνεπαίχθη πάντοτε ἀισχυρῶς παρ' αὐτοῦ καὶ τῶν ἄλλων συγκληρονόμων μου. Ἐὰν ἐπεδίωκεν ἀνευδότως τὴν διευθέτησιν τῶν οἰκογενειακῶν ὑποθέσεών μας, ὡς μοι ἔγραφε τὸ 1873 εἰς Χανία, καὶ ὡς δὲν ἔπαυσε λέγων καὶ γράφων τοῖς πᾶσιν ἐδῶ τε καὶ ἐν Κ(λει) μέχρι τέλους Ἰουλίου 1878, διατὶ τότε πρὸς Θεοῦ δὲν κατώρθωσε τοῦτο ἐντὸς 13 ἐτῶν; Ἴσως διότι «ὅποιος δὲν θέλει νὰ ζυμώσῃ πέντε μέραις κοσκινίζει» ἐνῶ δὲ μοι ἔλεγεν, ὅτι ἐπεθύμει δῆθεν νὰ διατηρήσῃ τὴν ἐν Κρήτῃ θέσιν μου, ἐκίνει πάντα λίθον μετὰ τοῦ ἀδ. μου Γρηγορίου, τοῦ Ἰγνατίου καὶ Σα: ὅπως ἀνακληθῶ ὅσον τάχιον ἐκείθεν. Τοῦτο ἤδη ἀρκούντως ἀπέδειξα ἀλλαγῶ.

Paris le 17 Mai 1865. Monsieur et cher Collègue.

J'ai eu l'honneur de remettre ce matin à Mr. le Vte de Paiva le traité conclu en 1865 entre la S. Porte et la Russie avec prière de Vous le communiquer. L'ayant promis depuis quelques jours à Monsieur Votre Ministre, j'ai dû dévancer d'un jour ma visite afin de gagner un peu de temps.

Ainsi que je l'ai déclaré déjà à Mr de Paiva le projet que l'Ambassade Impériale Vous a précédemment soumis contient les clauses fondamentales et principales du traité de la Turquie.

Par conséquent j'aime à espérer qu'après examen Vous ne trouverez aucune différence notable et que vous ne verrez aucun inconvénient à adopter comme base de nos négociations le dit projet, qui déjà, au dire de Votre honorable Chef, contient plusieurs articles inutiles et de trop.

Ayant été chargé par S. E. Djemil Pacha de m'entendre à cet égard avec Vous, qui avez reçu le même mandat de Mr de Paiva je m'empresse de me mettre à Votre disposition et de Vous proposer de nous réunir au plus tôt et alternativement à l'Ambassade et à la Légation pour nous entendre sur les détails et sumettre le résultat de nos travaux à nos Chefs respectifs. Comme nous sommes munis des instructions nécessaires, j'aime à espérer que rien ne s'opposera plus à nous mettre facilement d'accord et à donner prompt suite à cette affaire, dont la solution ne doit pas se faire attendre davantage.

En attendant veuillez agréer, etc. (Signè) ARISTARCHI.

A Monsieur le chevalier D'Antas Conseiller de la Légation de Portugal à Paris.

Voilà une preuve matérielle de ce que j'avance dans ma requête à S. A. Saffet Pacha grand Vesir que je publierai ci-après. En dehors de ce traité de commerce, que j'avais été chargé de négocier avec le Portugal, j'ai signé une Convention Télégraphique, au Ministère des affaires étrangères à Paris comme délégué du gouver-

nement impérial, et j'ai assisté, comme tel, à plus d'un tirage des emprunts ottomans au Crédit Mobilier et ailleurs.

Φίλτατέ μοι Ἀριστάρχα Βέη. Ἀθήναι τῇ 4[16] Ἰουλίου 1878.

Ὁ Ὑψηλότατος πρωθυπουργός Σαβφὲτ πασᾶς εἰς ἀπάντησιν τῆς ὑπὲρ Ὑμῶν ἀναφορᾶς μου μὲ προσκαλεῖ νὰ σᾶς διαβεβαιώσω, ὅτι ἀποδεχθεὶς εὐμενῶς τὴν ὑμετέραν αἴτησιν θέλει ἱκανοποιήσει ταύτην ἐν πρώτῃ εὐκαιρίᾳ.

Διαβιβάζων εἰς γνῶσίν σας τὴν λίαν εὐάρεστον ἀγγελίαν ταύτην σᾶς ἀσπάζομαι, εἰμὶ δὲ ὄλως ὑμέτερος φίλος. I. ΦΩΤΙΑΔΗΣ.

Σεβ. μοι κ. Φωτιάδῃ Βέη. Ἀθήναι τῇ 9[21] Ἰουλίου 1878.

Σᾶς ζητῶ μυριάκις συγγνώμην, διότι ἔνεκα μικρᾶς μού τινος ἀδιαθεσίας καὶ τῶν πολυειδῶν μου βασάνων, ὡς καὶ ἐκτάκτων τινῶν ἀσχολιῶν, δὲν ἠδυνήθην ν' ἀπαντήσω ἤδη εἰς τὴν φιλικὴν ἐπιστολὴν σας τῆς 4ης Ἰσταμείου, δι' ἧς μοι ἀνηγγείλατε ὅτι ὁ ὑψηλότατος πρωθυπουργός μας, εἰς ἀπάντησιν τῆς ὑπὲρ ἐμεῦ ἀναφορᾶς σας, σᾶς προσεκάλεσε νὰ μοι δηλώσητε, ὅτι ἀμένως ἀπεδέξατο τὴν αἴτησίν μου καὶ ὅτι θὰ ἱκανοποιήσῃ αὐτὴν ἐν πρώτῃ εὐκαιρίᾳ.

Σᾶς εὐχαριστῶ δὲ ὄντως ὡς καὶ τὴν Α. Υ. διὰ τὴν καλὴν ταύτην ἀγγελίαν, ἣτις ὅμως Κυρίου αἴθε, πότε θὰ πραγματοποιηθῇ. Προτίθεμαι δὲ νὰ Σᾶς κοινοποιήσω κατ' αὐτὰς νέαν τινὰ ἀναφορὰν πρὸς τὸν καλοκάγαθον Μ. Βεζύρη, ἐν ἣ τῷ ἐκθέτω εὐσεβᾶτως τοὺς λόγους, δι' οὓς δὲν δύναμαι ποσῶς νὰ ἱκανοποιηθῶ συνεπείᾳ μιᾶς τόσον ἀορίστου διαβεβαιώσεως περὶ προσεχούς δῆθεν βελτιώσεως τῆς ἀφορητοῦ πλέον καταστάσεως θέσεως καὶ ἀνεχίας μου.

Καθὰ δὲ παρατηρῶ πρὸς τοῖς ἄλλοις τῷ Υ. Σαβφὲτ Πασᾶ, ἀναμένω εἰσέτι ἀνυπομόνωσ τὴν ἐκτέλεσιν παρομοίας ὑποσχέσεως, ἣτις πολὺ θετικώτερον μοι ἐδόθη παρ' Ὑμῶν ἐνταῦθα περὶ τὰ τέλη τοῦ 1874, κατ' ἐντολὴν τοῦ νῦν Μ. Βεζύρη καὶ τοῦ τότε προκατόχου του Χουσεῖν Ἀδινῆ Πασᾶ. Ἐπομένως τίς μοι ἐγγυᾶται, παρακαλῶ, ὅτι καὶ ἡ παρούσα καλὴ διαβεβαίωσις δὲν θὰ ἐκτελεσθῇ εἰς τὰς ἑλλ. καλὲνδας, οὐχὶ ἐλλείψει ἀγαθῆς πρὸς με προθέσεως τῆς Α. Υψ., περὶ ἧς πώποτε δὲν ἀμφέβαλον, ἀλλὰ συνεπείᾳ τῶν αὐτῶν ἀγενῶν ραδιουργιῶν τῶν ἀσπόνδων ἐχθρῶν μου, οἰκείων τε καὶ ξένων, οἵτινες παρεμπόδισαν τὴν Υ. Πύλιν νὰ μοι ἀπονεύμῃ μέχρι τοῦδε τὴν πρὸ 4 ἐτῶν τόσον ρητῶς καὶ ἐπισήμως ὑποσχεθεῖσαν καὶ ὀφειλομένην μοι ἰσόβιον σύνταξιν; τούτου ἔνεκα θὰ μοι ἐπιτρέψητε, Κύριε Πρέσβυ, νὰ μὴ δεχθῶ τὰς συγχαρητηρίους προσρήσεις σας, εἰμὶ ὅταν «τὰ πτερόντα ταῦτα ἔπεα» λάβωσι, σὺν θεῷ, ὄσονοῦπῳ, οὐσίαν καὶ ὑπόστασιν. Ἐπειδὴ δὲ τὰ παθήματα μοι ἔγειναν μαθήματα, μετὰ παρρησίας θὰ Σᾶς παρατηρήσω ἐν τέλει, ὡς ἄλλος ἀπιστος Ὁωμάς, ὅτι «ἐὰν μὴ ἴδω, οὐ μὴ πιστεύσω.»

Δέξασθε δ' ἐν τοσούτῳ ἐκ νέου τὰ σεβάσματά μου μεθ' ὧν καὶ δι-
ατελῶ τῆς Ἰμ. Ἐξοχότητος ὁ ὅλως πρόθυμος φίλος καὶ θεράπων.

Περὶ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης πρὸς με τοῦ ἐδῶ πρέσβειος τῆς Τουρκίας καὶ
περὶ τῆς ἀπαντήσεώς μου πρὸς τὸν Φωτιάδην Βένη γίνεται ἡ δέουσα μνεία
ἐν τῇ ἀκολουθῶς δημοσιευθησομένῃ ἀναφορᾷ μου πρὸς τὸν νῦν Μέγαν Βε-
ζύρου. Παραπέμπω λοιπὸν τοὺς ἀναγνώστας μου διὰ τὰ περαιτέρω εἰς τὴν
πρὸς τὴν Α. Γ. τὸν Σαβφὲτ-Πασὰν ἔκθεσιν τῶν ὑπηρεσιῶν μου.

«Ὁ ἐκρωσισμὸς τῆς Βουλγαρίας ἐνεργεῖται ἐπὶ μεγάλης κλίμακος. Δι-
οικηταί, ἐπιθεωρηταί, κληρὸς, δικαστήρια, ἅπαν τὸ ἀνώτερον προσω-
πικὸν εἶναι ρωσικὸν ἢ ἔργεται ἐκ Ρωσίας· τὸ ἀσιατικὸν τμήμα τοῦ ρω-
σικοῦ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργείου ἀνέλαβε τὸ καθήκον νὰ παρέχῃ
ὑπαλλήλους διὰ τὴν Βουλγαρίαν. Καταγίνονται εἰς τὴν τακτοποίησιν
τῶν σιδηροδρόμων τῆς εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας, ὅπως χρησιμεύσωσιν εἰς
στρατηγικὰς ἀνάγκας, αἱ δὲ μειοδοσίαι τῶν ἐργασιῶν τούτων γίνονται
ἐν Πετροπόλει ἢ γραμμῇ ἀπὸ Γαμπόλεως εἰς Πύργον παρεχωρήθη εἰς
Ρῶσον ἐργολάβον ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῆς συγκοινωνίας καὶ τῶν ὁδῶν.
Ἡ ρωσικὴ γλῶσσα, ὡς ἐκ τῆς συγγενείας αὐτῆς μετὰ τῆς βουλγαρικῆς
διαλέκτου, ἐγένετο γλῶσσα ἐπίσημος· αἱ πόλεις, τὰ χωρία καὶ αὐταὶ
αἱ ὁδοὶ ἀπόλεσαν τὰ ἑλληνικὰ καὶ τουρκικὰ αὐτῶν ὀνόματα ἐν τῷ βα-
πτίσματι, ὅπερ ἐχορήγησαν αἱ νέα δημοτικὰ ἀρχαί. Καὶ αὐτοὶ οἱ
Βούλγαροι παραπονοῦνται διὰ τὸν κατακλύζοντα αὐτοὺς μωσχοβιτισμὸν.
Τὸ ρωσικὸν μαστίγιον, οὗτινος ἐποίησαν τὴν γνωριμίαν, ἐνθυμίζει πα-
ραδόξως τὸ ὀθωμανικὸν κουρμπάτσι. Τὸ μόνον πλεονέκτημα, ὅπερ ἀ-
πέκτησαν, εἶναι νὰ φέρωσι τὴν ρωσικὴν στολὴν· ἀρ' ἑτέρου ὅμως ὑπε-
βλήθησαν εἰς οὐκ ὀλίγας ἀγχαρείας διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ πυροβολικοῦ
ἢ τοῦ μηχανικοῦ. Πῶσπαθοῦσι τώρα ν' ἀποζημιωθῶσιν ἀναδεχόμενοι
τὴν ἀστυνομίαν τῶν πόλεων ἢ τῶν ἀγρῶν, καὶ δυνάμει τῆς ἐξουσίας
ταύτης εἰσερχόμενοι εἰς τὰς τουρκικὰς ἐπαύλους καὶ τὰ χαρέμια, δια-
πράττουσιν ὅλας τὰς αἰσχυρότητας, ὅσας δύναται τις νὰ φαντασθῇ.
Ἄστυνόμοι Βούλγαροι κατέστοξαν τὸ οἶκημα τῶν ἀμερικανῶν ἀπο-
στόλων τοῦ Προτεσταντισμοῦ εἰς Σαμακόβην, αἰσχροεργοῦσιν ἐν ταῖς
τζαμίοις, ἀπάγουσι κοράσια καὶ ἀποδιώκουσι τοὺς μουσουλμάνους εἰς
Κιουστενδίλιον, εἰς Χάσκιωϊ καὶ εἰς Σοφίαν. «Ἡ ἀρχὴ ἀνήκει τῷ νι-
κητῇ», εἶπεν εἰς τῶν πατέρων τοῦ Ἰσλαμισμού. (Ἦρα.)

Ἴδου τὰ μεθέροτα τῆς ὀλεθρίας διὰ πάντας καὶ ἀκατονομάστου ἐκείνης
συνθήκης τοῦ ἀγίου Στεφάνου, ὡς καὶ τὰ προεόρτια τῆς Συνθήκης τοῦ
Βερολίνου, ἧτις εὐτυχῶς κατὰ τι σοβαρωτέρα καὶ προτιμωτέρα τῆς προλα-
βοῦσης εἶναι, καίτοι λίαν ἐπιλήψιμος εἰς πολλὰ αὐτῆς τρωτὰ μέρη, ἰδίως εἰς
τὸ περὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ζητήματος πραγματευόμενον.

Ἀριθ. 2529. Ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ τοῦ Α'
Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν. Συγκείμενον ἐκ τῶν

Δικαστῶν Ἰωάν. Τσήτσου Προεδρεύοντος, Χαραλάμπους Σοφριανοῦ καὶ Π. Βάλβη, παρουσίᾳ τοῦ τε εἰσαγγελεύοντος Δικηγόρου Ἀριστ. Σοφριανοῦ (κωλυομένου τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τῶν ἀρμοδιωτέρων αὐτῶν ἀναπληρωτῶν) καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Γ. Γιουρούκου.

Συνεδριάσαν δημοσίως ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ του τὴν 3 Ἰουνίου 1878 ἕνα δικάση ἐπὶ τῆς ἐξῆς ὑποθέσεως, μεταξὺ

Τοῦ ἐνάγοντος Δ. Ἀριστάρχου Βέη, κατοίκου Ἀθηνῶν, παραστά-
τος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Γρηγορίου Μαυρομαρᾶ Δικηγόρου καὶ

Τοῦ ἐναγομένου Δημ. Λάκωνος πρόφην μὲν Ἀθηνῶν νῦν δὲ διαμέ-
νοντος εἰς Κωνσταντινούπολιν, μὴ παραστάτος.

Ὁ ἐνάγων διὰ τῆς ἀπὸ 29 Μαρτίου 1878 πρὸς τὸ Δικαστήριον τοῦ-
το ἀγωγῆς του καὶ διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ἀναφερομένους λόγους ἐξήτησα-
το νὰ καταδικασθῇ ὁ ἐναγόμενος καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως νὰ
τῷ πληρώσῃ λίρας χρυσᾶς ὀθωμανικᾶς ἑκατὸν δέκα τρεῖς ἤτοι δραχ.
2,949, 30(00 ἐντόκως ἀπὸ τοῦ 9ερίου 1874 μέχρι πληρωμῆς, νὰ
καταδικασθῇ καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως νὰ τῷ ἀποδώσῃ αὐτού-
σια δισχίλια ἀντίτυπα τοῦ φυλλαδίου καὶ τῶν λόγων του ὡς καὶ τὴν
κάσσαν μετὰ τῆς μηχανῆς, ἄλλως νὰ τῷ πληρώσῃ τὴν ἀξίαν αὐτῶν
ἐκ φράγκων 3500 ἤτοι δραχ. (3920) ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως
μέχρι πληρωμῆς, νὰ καταδικασθῇ νὰ τῷ ἀποδώσῃ αὐτούσια ὅλα τὰ
περιγραφένθα πράγματά του, ἐπιπλα, σκευῆ, ὄπλα καὶ πολύτιμη εἶ-
δη ἢ ἄλλως νὰ τῷ πληρώσῃ τὴν ἀξίαν αὐτῶν ἐκ χρυσῶν λιρῶν ὀθω-
μανικῶν 475 ἤτοι δραχ. 42397, 50(00 ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως
μέχρι πληρωμῆς καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως, νὰ ὑποχρεωθῇ δι' ὅ-
λων τῶν καταναγκαστικῶν νομίμων μέσων νὰ τῷ δώσῃ λογοδοσίαν
α) διὰ τὴν διαχείρισιν αὐτῶν ἐπὶ τῶν δεκαπέντε λιρῶν τῶν δι' ἔξο-
δά του καὶ πληρωμᾶς αἰτηθεισῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐκ τῶν χρημάτων του
καὶ β) διὰ τὰς πράξεις αὐτοῦ καὶ τὴν διαχείρισίν του καὶ ἐπὶ τῶν εἰ-
σοδημάτων αὐτῶν ἀπὸ τοῦ Μαρτίου 1874 μέχρι τῆς ἀνακλήσεως τῆς
πρὸς αὐτὸν πληρεξουσιότητός του, ἐν ἀπειθείᾳ δὲ νὰ καταδικασθῇ εἰς
εἰκαζόμενον ἔλλειμμα ὑπὲρ αὐτοῦ 1) λιρῶν ὀθωμανικῶν 15 ἤτοι δρ.
391 1)2 καὶ 2) λιρ. ὀθωμανικῶν 10,000 ἤτοι δρ. 261000 ἐντόκως ἀπὸ
τουδε καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὰ ἔ-
ξοδα καὶ τέλη.

Μετὰ τὴν νόμιμον προδικασίαν εἰσῆχθη ἡ προκειμένη ὑπόθεσις
πρὸς συζήτησιν συνεπείᾳ πράξεως τοῦ Προέδρου τοῦ Δικαστηρίου τοῦ-
του ὑπ' ἀριθ. 684, καθ' ἣν μὴ παραστάτος τοῦ ἐναγομένου, ὁ πλη-
ρεξούσιος τοῦ ἐνάγοντος διὰ τῶν ἐγγράφων αὐτοῦ προτάσεων ἠτήσατο
τὴν παραδοχὴν τῆς ἀγωγῆς του, τὰ ἔξοδα καὶ τέλη.

Ἀκούσαν αὐτοῦ καὶ προφορικῶς καὶ τοῦ εἰσαγγελεύοντος. Ἴδον τὴν
Δικογραφίαν, σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἐν τῇ δικογραφίᾳ συνημμένου ἀποδει-
κτικοῦ ἐπιδόσεως τῆς 5 Μαΐου 1878 τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος Γρ.
Γιαβοπούλου, ἡ προκειμένη ἀγωγή ἐπεδόθη τακτικῶς καὶ νομίμως με-

τ' αντιγράφου τῆς ὑπ' ἀριθ. 684 ε. ε. πράξεως τοῦ Προέδρου τοῦ δικαστηρίου τούτου, δι' ἧς διετάχθη ἡ κατά προτίμησιν συζήτησις τῆς ἐν λόγῳ ἀγωγῆς πρὸς τὸν εἰσαγγελέα τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν, ἵνα ἀποσταλῆ ἀρμοδίως εἰς τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει διαμείνοντα ἐναγόμενον, παρελθούσης δὲ τῆς νομίμου προθεσμίας, καὶ μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ ἐναγομένου, δικάζεται ἐρήμην καὶ δεκτῆ καθίσταται ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγή τοῦ ἐναγοντος μεθ' ὄλων τῶν ἐν αὐτῇ αἰτήσεων, ἕνεκα τῆς μὴ ἐμφανίσεως τοῦ ἐναγομένου δι' ἑλλειψιν ἀντιρρήσεώς τινος προβλητέας ἐξ ἐπαγγέλματος.

Διὰ ταῦτα δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου Δημ. Λάκωνος, δέχεται τὴν κατ' αὐτοῦ ἀγωγήν τοῦ ἐναγοντος Ἀριστάρχου Βέη. Καταδικάζει τὸν ἐναγόμενον νὰ πληρώσῃ τῷ ἐνάγοντι 1) λίρας ὀθωμανικᾶς ἑκατὸν δέκα τρεῖς ἤτοι δραχ. 2949, 30)00 μετὰ τοῦ νομίμου τόκου αὐτῶν ἀπὸ τοῦ 9βρίου 1874 μέχρι πληρωμῆς. 2) νὰ τῷ ἀποδώσῃ αὐτοῦσια δισχίλια ἀντίτυπα τοῦ φυλλαδίου καὶ τῶν λόγων του, τὴν κάσσαν μετὰ τῆς μηχανῆς ἢ τὴν ἀξίαν των φράγ. (3,500) ἤτοι δραχ. 3920 μετὰ τοῦ νομίμου τόκου αὐτῶν ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς μέχρι πληρωμῆς. 3) νὰ τῷ ἀποδώσῃ ὅλα τὰ πράγματά του, ἤτοι ἐπιπλα, σκεύη, ὄπλα καὶ πολύτιμα εἶδη ἢ ἄλλως νὰ τῷ πληρώσῃ τὴν ἀξίαν αὐτῶν ἐκ λιρῶν χρυσῶν ὀθωμανικῶν 475 ἤτοι δραχ. 12397 50)00 μετὰ τοῦ νομίμου τόκου αὐτῶν ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς μέχρι πληρωμῆς. 4) ὑπογεοῖ τὸν ἐναγόμενον νὰ δώσῃ πρὸς τὸν ἐνάγοντα λογοδοσίαν διὰ τὴν διαχείρισιν αὐτοῦ ἐπὶ 15 λιρῶν δι' ἐξόδα καὶ πληρωμὰς κρατηθεισῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐκ τῶν χρημάτων τοῦ ἐναγοντος, διὰ τὰς πράξεις του καὶ τὴν διαχείρισίν του ἐπὶ τῆς πατρικῆς περιουσίας, ἐπὶ τῶν τσιφλικίων του καὶ ἐπὶ τῶν εἰσοδημάτων αὐτῶν, ἀπὸ τοῦ Μαρτίου 1874 μέχρι τῆς ἀνακλίσεως τῆς πρὸς αὐτὸν πληρεξουσιότητός του, ἐν ἀπειθείᾳ ἀπάντων τούτων καταδικάζει τὸν ἐναγόμενον εἰς εἰκαζόμενον ἑλλεῖμα ὑπὲρ τοῦ ἐναγοντος, 1) λιρῶν ὀθωμανικῶν (15) ἤτοι δραχ. 391 1)2 καὶ 2) λιρῶν ὀθωμανικῶν, (10,000) ἤτοι δραχ. 261,000 μετὰ τοῦ νομίμου τόκου αὐτῶν.

Ἀναγγέλλει κατὰ τοῦ ἐναγομένου προσωπικὴν κράτησιν πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς παρούσης καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὰ δικαστικὰ ἐξόδα τοῦ ἐναγοντος μετριαζόμενα εἰς δραχ. τεσσαράκοντα πέντε (45) καὶ τὰ τέλη τῆς σημάτων.—Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 8 Ἰουνίου 1878.

Ὁ Προεδρεύων **ΙΩ. ΤΣΑΤΣΟΣ** Ὁ ὑπογραμματεὺς **Γ. ΓΙΟΥΡΟΥΚΟΣ**.
Ἐδημοσιεύθη δὲ ἐν Ἀθήναις τὴν 10 Ἰουνίου 1878.

Ὁ Προεδρεύων **ΙΩ. ΤΣΑΤΣΟΣ** Ὁ ὑπογραμματεὺς **Γ. ΓΙΟΥΡΟΥΚΟΣ**.
Ἐντέλλεται πρὸς πάντα μὲν κλητῆρα νὰ ἐκτελέσῃ ζητηθεῖς τὴν παρούσαν ἀπόφασιν, πρὸς πάντας δὲ τοὺς εἰσαγγελεῖς νὰ ἐνεργήσωσι τὸ καθ' ἑαυτοὺς καὶ πρὸς ἅπαντας τοὺς Διοικητὰς καὶ ἄλλους ἀξιωματικοὺς τῆς δημοσίου δυνάμεως νὰ δώσωσι χεῖρα βοηθείας, ὅταν νομίμως ζητηθῶσι. Πρὸς βεβαίωσιν τούτου ἡ παρούσα ὑπεγράφη

νομίμως.—'Αθήναι τὴν 17 Ἰουλίου 1878.—Οἱ Δικασταὶ Ζ. ΓΟΡ-
ΤΥΝΙΟΣ, Β. ΚΡΙΕΖΗΣ, Σ. ΣΚΑΛΙΣΤΗΡΗΣ.—Ὁ ὑπογράμματεὺς Γ.
ΓΙΟΥΡΟΥΚΟΣ. Ἀριθ. 2408 Ἀπογρρ. Ὅτι ἀπόγραφον ἐκτελεστόν.—
'Αθήναι τὴν 17 Ἰουλίου 1878. Ὁ ὑπογράμματεὺς

(Τ. Σ.) Γ. ΓΙΟΥΡΟΥΚΟΣ.

Εὐχαριστῶ πανδήμως τὰ ἀξιότιμα μέλη τοῦ Σ. Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν,
διότι μετὰ ὄριμον σκέψιν καὶ εὐσυνείδητον ἔρευναν τῆς ἀγωγῆς μου καὶ
τῆς ἐπισυνημμένης δικογραφίας κατεδίκασαν ἐρήμην τὸν Δ. Λάκωνα δικη-
γόρον ἐκ Κεᾶς καὶ πρώην φεῖ! γενικὸν πληρεξούσιόν μου ἐν Κων(πόλει,
ἵνα μοὶ πληρώσῃ πάντα τὰ ὀφειλόμενά μοι ποσά, συνεπεία τῶν καταχρή-
σεῶν τευ καὶ τῆς ἀτίμου διαχειρίσεώς του. Ἡ ἐπίσημος αὕτη δικαστικὴ
ἀπόφασις δεικνύει τρανώτατα τὸ ὄρθον τῶν ἰσχυρισμῶν μου καὶ τὸ νόμιμον
ἀπασῶν τῶν χρηματικῶν καὶ μὴ ἀπαιτήσεών μου παρὰ τε τῶν οἰκείων
μου καὶ τῶν συνενόχων των, μεταξὺ τῶν ὁποίων συγκαταριθμεῖται ὡς πρω-
ταθλητῆς ὁ Δ. Λάκων.

Φίλων Φίλτατε

Κωνστ(λις 15 Ἰουλίου 1878.

Ἐν καιρῷ δέοντι ἔλαβον τὰ τρία ἀντίτυπα τῆς «Νέας Ἀποκαλύ-
ψεως,» καὶ τὴν φιλικὴν σας ἐπιστολὴν τῶν 16 Ἰουνίου καὶ ἀπέστειλα
εἰς τὸν Πρόσβιον τῆς Αὐστρίας, καθὼς καὶ εἰς τὸν Κύριον Σάνδησον,
τὰς πρὸς αὐτοὺς ἐπιστολάς.

Ἀνέγνωσα μὲ λύπην μου μεγάλην τὰ ὅσα μ' ἐγράψατε περὶ τῆς
δεινῆς θέσεως εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσχεσθε ὁ ἀδελφός μου Πουζάντ ἐ-
φέντης μ' ἐκοινοποίησεν τὴν ἀλληλογραφίαν σας καὶ τὸν εἶχον εἰπεῖ νὰ
σας πληροφορήσῃ καθὼς καὶ σήμερον σὰς πληροφορῶ ὅτι δὲν θέλω
λείπει νὰ ἐκπληρώσω χρέος φιλικόν, συνδράμων, εἰς τὴν τακτοποίη-
σιν τῶν ὑποθέσεών σας. Ἡ σύζυγός μου κυρία Φανή ὁμοῦ μὲ ἐμὲ πα-
ρακαλοῦμεν νὰ δεχθῆτε τοὺς φιλικούς καὶ εἰλικρινεῖς ἀσπασμούς μου.

Ὁ σταθερὸς φίλος καὶ δούλός σας ΙΑΒΕΡ.

Ἀξιότιμε Φίλε Κύριε Ἀριστάρχα!

Ἐλαβον εὐχαρίστως τὰς ἀπὸ 5^{ης} καὶ 13^{ης} Ἰουνίου Ἐπιστολάς Ἰμῶν,
εἰς ἃς σπεύδω ν' ἀπαντήσω ἀσμένως. Καὶ πρῶτον μὲν Σᾶς ἀναφέρω ὡς
καὶ εἰς τὰς προλαβούσας μου Σᾶς ὑπεσχέθην, ὅτι ὠμιλήσαμεν μετὰ τοῦ
ἀδελφοῦ Σας περὶ πάντων οὗτος δ' ἀπῆντησεν ἡμῖν ὅτι πάντες οἱ λο-
γαριασμοὶ Σᾶς ἐδόθησαν ὡς καὶ Ἰμεῖς ἀναφέρετε εἰς τὸ ἐκτυπωθὲν Βι-
βλίον, ἐκτὸς μόνον τοῦ Τσιφλικίου, ἀλλὰ καὶ εἰς τοῦτο Σᾶς στέλλει
λογαριασμόν, θέλει δὲ προσπαθῆσαι νὰ Σᾶς στείλῃ καὶ χρήματα, ὅταν
συνάξῃ ἀναλόγως τῶν δικαιωμάτων Σας. Ἄν ὅμως Σεῖς φρονῆτε ὅτι ἀ-
δικεῖσθε δύνασθε ἀπ' εὐθείας ἢ διὰ τῶν ἐπιλοίπων φίλων τοὺς ὁποίους
ἀναφέρετε εἰς τὴν ἐπιστολὴν Σας νὰ ζητήσητε περισσοτέρας ἐξηγήσεις
διότι εἰς ἡμᾶς οὐδὲν δικαίωμα ὑπολείπεται τοῦ νὰ ὀμιλήσωμεν οὐδᾶ
χρόνος μᾶς μένει ὡς καὶ προλαβόντως ἐγράψαμεν πρὸς Ἰμᾶς.

Περὶ δὲ τῆς ἐνταῦθα ἀφίξεως Ὑμῶν οὐδὲν δύναμαι νὰ Σᾶς εἶπω· σκεφθεῖτε καὶ πράξετε ὅπως κρίνετε κατάλληλον καὶ συμφέρον. Σᾶς ἀναφέρω δὲ πρὸς τούτους ὅτι ἢ πρὸς τὸν Πρέσβυν τῆς Γερμανίας ἐπιστολὴ Ὑμῶν ἐπεδόθη παρ' ἐμοῦ τοῦ ἰδίου τῷ Κυρίῳ Τέστα καθότι ὁ τῆς Γερμανίας Πρέσβυς ἐν καιρῷ τῆς λήψεως τῆς ἐπιστολῆς Ὑμῶν εἶχεν ἀναχωρήσει. Περαινῶν δὲ τὴν παροῦσάν μου Σᾶς διαβεβαίω ὅτι ἐξακολούθω ἐγὼ τε καὶ ὄλοι οἱ συγγενεῖς μου νὰ ἐκδηλώμεν τὴν αὐτὴν πρὸς Ὑμᾶς ὑπόληψιν καὶ σέβας.

Ἐν Νεοχωρίῳ 27 Ἰουνίου 1878.

ΠΟΥΖΑΝΤ ΤΗΓΚΗΡ.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐπιστολῶν τοῦ Γιαβέρ-Πασσᾶ καὶ τοῦ Πουζάντ-Ἐφέντη Τιγκήρ γίνεται ἐπίσης δῆλον, ὅποιαν συμπάθειαν καὶ ὑπόληψιν τρέφει πρὸς με ἡ καλοκάγαθος οἰκογένεια τῶν Τιγκηρογλοῦδων, ἧτις συνδέεται μετὰ τῆς ἐμῆς διὰ πεντηκονταετῶν στενοτάτων φιλικῶν σχέσεων, καὶ ἧτις ἀναντιρρήτως διακρίνεται μετὰ τῆς παρ' ἡμῶν Ἀρμενοκαθολικῆς Κοινοῦτητος ἐπὶ εὐγενείᾳ χαρακτῆρος, ἐπὶ πλοῦτῳ καὶ ἐπὶ εὐθύτητι οὐ τῇ τυχώσῃ. Δράττομαι δὲ τῆς εὐκαιρίας ταύτης, ἵνα διακηρύξω, οἷς δεῖ, ὅτι ὁ ἀδ. μου Σταυράκης ψευδεται ἀναιδῶς, κατὰ τὴν συνήθειάν του, διαβεβαίωσας τὸν κάλλιστον φίλον μας Πουζάντ-Ἐφέντη Τιγκήρ, ὅτι μοι ἔδωκε δῆθεν μέχρι τοῦδε πᾶν ὅ,τι μοι ἀνήκεν, ἔκ τε τῆς κινήτης καὶ ἀκινήτου περιουσίας τοῦ Σ. πατρός μου, ὅτι μοι ὀφείλεται μόνον τὸ μερίδιον τοῦ Τσιφλικίου, ὅτι καὶ διὰ τοῦτο μοι στέλλει κατ' ἔτος τακτικὸν λογαριασμὸν καὶ τὸ ἀναλογεῖν μοι εἰσόδημα, καὶ ὅτι ἀναγνωρίζω πάντα ταῦτα ἐν ταῖς «Νέαις Ἀποκαλύψει μου!» Πρὸ Θεοῦ! πότε καὶ ποῦ ἔγραψα τοιοῦτόν τι ἐν αὐταῖς, ἐν τοῖς Βουλγαρικῶς μου καὶ ἐν τῷ Διπλωματικῷ Μνήμονι τῆς Ἀνατολῆς; οἱ βουλόμενοι χάριν περιεργίας ἄς ἀναδιψήσωσι τὰ πονήματά μου ταῦτα, ὡς καὶ τὸ παρὸν φυλλάδιόν μου, ἵνα πεισθῶσι περὶ τοῦ ἀνευθυριάστου τρόπου, μεθ' οὗ ὁ ἄρχων Μ. Λογοθέτης παραμορφώνει συστηματικῶς πάντοτε τὴν ἀλήθειαν! «Ἐξ ὄνουχος τὸν λέοντα.»

Sir Henry Bulwer Ambassadeur d'Angleterre à Const(ple à Aristarchi Bey.

Samedi Clarendon Hôtel Albemarle Street

Mon cher Bey,

...Quant à l'autre question, c'est difficile d'y répondre avec brièveté. Dire faites des chemins, soyez économes etc. etc., est répéter ce qu'on a trop dit et n'est qu'une généralité. Il faut préciser les mesures à prendre dans la crise actuelle qui aura des conséquences immédiates. Or comme base de tout conseil on devrait avoir devant soi le véritable état financier de la Porte, son revenu réel, ses hypothèques sur ce revenu, les revenus non hypothéqués et les revenus qu'elle croit qu'elle pourrait créer, ses dépenses. Je voudrais savoir particulièrement quel est le montant de ses dettes, dont l'intérêt est payable à l'étranger, et le montant aussi des achats qu'elle a la nécessité de faire à l'étranger, et par quels im-

pôts existants elle peut obtenir cette somme. Puis il faut savoir combien lui reste de revenu et combien reste des dépenses. Une fois que j'ai ces données, je saurais mieux proposer un conseil. Mais voici dont il faut se rappeler qu'il est impossible de continuer le système d'emprunts dans ce moment. Il faut faire un budget réel et voir ce qu'on peut payer sans emprunter et ce qu'on ne peut pas payer, regularisant l'ensemble d'après sa capacité.

Pour pouvoit retablir le crédit en Europe, il me semble qu'un des moyens sera de former une commission dans laquelle devrait entrer quelques Européens dont le nom est une garantie, qui expliquera le véritable état de la Turquie et tracer un système d'après lequel on peut arriver en plus ou moins de temps à une situation satisfaisante.

J'écrirai à S. A. Aali pacha par le prochain courrier. Mille compliments et bonnes amitiés,

(Signé)

H. BULWER.

Cette intéressante missive, pleine d'actualité, me fut adressée par Sir Henry Bulwer de Londres en Mai ou Juin de 1864 ou 1865. Que ceux qui veulent régénérer la Turquie prennent en considération les sages avis que me donna alors l'éminent Ambassadeur d'Angleterre dans ce but. Le défunt qui m'honorait également de sa haute bienveillance et estime, m'avait engagé préalablement de publier à Paris une brochure en français, dans ce sens. Je ne demandais pas mieux que de plaider une fois de plus la cause de mon gouvernement, qui m'avait cependant si mal récompensé dès lors pour mon excès de zèle. N'ayant pas pu obtenir de qui de droit des renseignements précis à cet égard, j'ai dû renoncer à cette tâche hardie et délicate.

Monsieur Cadikeui, Dimanche 8 Décembre 1873.

J'ai reçu de M. r Murgeand Larion une lettre dont je vous envoie, sur l'autre feuille, l'extrait qui vous concerne. Lorsque vous aurez pris un parti dans un sens ou dans l'autre, je vous prie de me le faire connaître pour que j'en fasse part à mon confrère de Paris. Agréez, Monsieur, l'assurance de ma considération distinguée.

(Signé)

LOUIS AMIALE.

... Pour l'affaire de M. r Aristarchi Bey j'ai fait de nouvelles démarches auprès de M. de Caze sans pouvoir le rencontrer., je lui ai écrit une lettre afin qu'il prit la peine de passer à mon cabinet, et il ne s'est pas rendu à mon invitation. Je suis allé à Belleville chez M. me Dermarest, marchande de vins, ancienne domestique de la famille de Caze, et je n'ai constaté que la présence de deux meubles appartenant à M. r Aristarchi

un buffet en chêne sculpté et une bibliothèque également en chêne sculpté. Mme Desmarest ne possède rien en dehors de ces deux meubles vides. Tout le surplus des meubles et objets mobiliers confiés à la garde de Mr de Caze a probablement disparu en partie ; et pour une partie plus ou moins considérable de ces meubles, il paraît que c'est un créancier de Mr de Caze qui en est possesseur et prétend conserver le tout à titre de gage. Dans cette situation M. Aristarchi devrait 1° adresser une plainte au parquet contre Mr de Caze et Mlle Bathilde de Caze, pour obtenir la restitution des meubles confiés à leur garde. 2° introduire une demande en paiement des sommes dues par M. de Caze et Mlle Bathilde de Caze. Ou bien former une demande unique comprenant 1° la restitution du mobilier ou sa valeur que Mr Aristarchi évaluerait à une somme de . . . et 2° le paiement des sommes restant dues ; quoique Mr de Caze soit criblé de dettes, je crois que le procès dirigé en même temps contre Mlle Bathilde de Caze aurait grande chance de réussite. Si Mr Aristarchi veut nous autoriser à introduire cette demande devant le tribunal civil de la Seine, il serait nécessaire de nous verser une provision suffisante pour les frais. Les deux meubles qui sont chez Mme Desmarest pourront être vendus, mais ils auraient besoin d'être un peu restaurés.

Que désire faire Mr Aristarchi ?

Aristarchi Bey désire que Mr Louis Amiable et Mr A. de Caze lui envoient à Athènes au plus tôt les comptes de leur gestion, qui leur a demandés en vain déjà à plusieurs reprises et qu'il n'a pas reçus encore jusqu'an 15 Août 1878.

Le Ambassadeur d'Autriche-Hongrie à C^ople, à Aristarche-bey.

Mon cher Monsieur,

Je retiens la charmante et spirituelle lettre dans l'espoir de vous la remettre en propres mains. Vous m'avez promis de me voir en ces jours. J'ose compter sur votre bonté pour les nouvelles que le bateau vous portera demain. N'est-ce pas vous me les communiquerez. — J'aurai probablement moi-même des nouvelles, mais je ne puis jamais assez savoir de votre chère tente et de ses enfants. Elle doit être depuis le commencement du mois dans son nouvel appartement, rue François I, que vous connaissez. J'espère qu'elle aura encore un peu joué du Carnaval. Vous voyez qu'elle vous fait la confiance de ses toilettes, ce qui parle en faveur de ses dispositions pour le monde et pour vous.

Ce Vendredi soir.

Prokesch

Cette lettre émane du baron Prokesch Osten et me fut adressée

à Con'ple en 1867 lorsqu'il y était encore Internonce d'Autriche-Hongrie. Le défunt qui repose en paix m'honorait d'une sollicitude vraiment paternelle. Ma tante, dont il s'agit ici, est la fausse et perfide Eurydice, ex-princesse de Samos, à laquelle ce gentilhomme faisait une cour Platonique de plus assidues de concert avec son rival sir Henry Bulwer. Celle-ci, il est vrai, était peu compromettante, car l'un et l'autre de ces prétendants de Pénélope étaient d'un âge fort avancé. C'est-pourquoi peut-être ces deux diplomates distingués furent amis intimes jusqu'à leur mort.

Ἀπό τινος σπουδαῖα παρατηροῦνται ἐνέργειαι τῆς Αὐστρ. κυβερνήσεως ἐν Μακεδονίᾳ πρὸς διάθεσιν τῶν πνευμάτων τῶν κατοίκων ὑπὲρ Αὐστρ. κατοχῆς τῶν μερῶν τούτων ἐν τῷ μέλλοντι. Πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ τούτου ὑποστηρίζεται ὑπὸ τοῦ Αὐστριακοῦ πράκτορος ὃ ἐν τισ χωρίοις τῆς ἑπαρχίας Θεσσαλονίκης ὑφιστάμενος Οὐνιτισμὸς μετὰ τῶν βουλγαρικῶν κατοίκων, ὅστις ἐσχάτως ἐλάβεν ἐπιφόβους διαστάσεις.

(Ἐκ τῆς «Παλιγγενεσίας» 5 Αὐγούστου 1878.)

Οἰκτεῖρω ἐκ μέσης καρδίας τοὺς Αὐστριακοὺς ἐὰν διανοῶνται πράγματι νὰ ἐλύκωσιν τοὺς Βουλγαροὺς τῆς Μακεδονίας διὰ τοῦ Οὐνιτισμοῦ. Πρὸς πρόληψιν δὲ νέων σκανδάλων ἀνοποῶ εἰς τὴν μνήμην τῶν τὰ βελιχέτια, ἅπερ ἐπαθεν ἡ Καθολικὴ Προπαγάνδα τῷ 1861 ἐν Ἀδριανουπόλει καὶ τοῖς περίε μὲ τὸν Σικόλσκη καὶ Σ^ν, ὡς καὶ τὰ μασκαραλίγια, ἅπερ ὑπεστήσαν Ἀγγλοὶ τινὲς προσηλυτισταὶ καὶ Ἀμερικανοὶ τινες Μισιονάριοι τῷ 1848 καὶ 1876, θελήσαντες νὰ πειθαναγκάσωσι τοὺς ἀπληκτικῶς τούτους χωρικοὺς τῶν Βαλκανίων νὰ ἀπκασθοῦσι τὰ δόγματα τῆς Αὐτῆς Ἐκκλησίας ἢ τῆς τῶν Διαμαρτυρομένων. Τὰ παθήματα ἔδει νὰ γείνωσι μαθήματα τοῖς πᾶσιν ἵνα μὴ ἐυπηρετήσιν οὕτω πῶς τὰ καταχρονιώτερα σχῆμα τοῦ πανσλαβισμού. Ἄλλως τε ἕκαστος μενέτω, ἐν ᾧ ἐκλήθη». Ἡ Μακεδονία καὶ Θράκη ἀνήκουσιν ἀποκλειστικῶς τοῖς Ἕλλησιν, οὐχὶ δὲ τοῖς Βουλγάροις, τοῖς Ρώσοις ἢ τοῖς Αὐστριακοῖς, ἐπιμένως ἄς μὴ ἐποφθαλμῶσιν οὕτοι τὰ ἀλλότρια.

Σεβαστῆ μου Μητὲρ!

Ἀθῆναι 9(21) Μαΐου 1878.

Καίτοι πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος ἀσθενῶ βρέως ἀπὸ βρογχίτην, ἀπὸ τὸ βραχυκύκαλο καὶ ἀπὸ τοὺς μαστίζοντάς με παροξυσμοὺς πρὸ 4 ἡδὴ χρόνων, καίτοι πολλὰς ἤδη νύκτας ἔδεν δύναμαι νὰ κλείσω πλέον τὰ μάτια καὶ κινδυνεύω νὰ ἀποθάνω ἐδῶ εἰς τὰ ξέ.α ἐκ πείνης, ἐξ ἀπελπισίας, ἐξ ἀποπληξίης καὶ ἐκ τῶν ἄλλων ἀφορήτων πλέον δεινῶν μου, ἐρχομαι ὁμως νὰ ἐπερωτήσω τὰ τῆς πολυτίμου ὑγείας Σας καὶ νὰ Σᾶς παρακαλέσω μετὰ δακρῶν ἐκ νέου νὰ με λυπηθῆτε ἐπὶ τέλους, νὰ ἐπανέλθητε εἰς μητριώτερα αἰσθήματα πρὸς με καὶ νὰ πειθαναγκάσητε τοὺς ἀδελφούς μου Σταυράκην, Γρηγόριον καὶ Γεώργιον νὰ με ἀποδώσουν τὴν πατρικὴν μου καὶ ατομικὴν μου περιουσίαν, τὴν ὁποίαν νέμονται καὶ σφετερίζονται, ὡς

πασίγνωστον, πρὸ 13 ἡδὴ ἐτῶν. Εἰς μάτην Σὰς ἐξέβησα ἤδη τὴν δεινὴν ἐδῶ θέσιν καὶ ἀνέχειάν μου διὰ τῶν ἐπομένων καλῶν φίλων καὶ συγγενῶν ἤτοι τοῦ Παν Πατριάρχου Κυρ Γρηγορίου, τῆς Α. Σ. τοῦ Ἐπισκόπου Φωκίδος κ. Διυῖδ, τῶν οἰκογενειῶν Τιγκίρογλου, Καραθεοδωρῆ, Καλλιᾶδου, Μαυρογένους, Βαλτατζῆ, τῶν κυριῶν Μ. Φωτιάδου Βέη, Α. Ἄμποτ, Ι Ἴωνδου, τοῦ γηραιοῦ διδασκάλου μου Κ. Ι. Φιλαλήθους, τῶν κκ. Ν Νικολαΐδου, Δ Ρυελπίδου, Ι. Δ. Ἀριστοκλέους κλπ Εἰς μάτην ἐπεκαλέσθην ἤδη πολλάκις τὴν εὐσπλαγγίαν Σας καὶ τὴν μητρικὴν προστασίαν καὶ μεσολάθησίν Σας.

Διατί, Σ μου Μῆτερ, μοὶ δεικνύετε τόσῃ ἀδιαφορίαν, σκληρότητα καὶ ἀσπλαγγίαν; Διατί δὲν μ' ἀγαπάτε ποσῶς καὶ δὲν θέλετε νὰ μὲ βοηθήσητε; Δὲν εἶμαι καὶ ἐγὼ παιδί Σας; Σὰς ἀδίκησα ποτέ; Σὰς ἐπῆρα τὸ δίκαιόν Σας; Σὰς ἐζήτησα ποτέ τὸ μεριδίόν μου ἀπὸ τὰ διαμαντικά, τὰ ἀσημικά, τὰ σάλλια κλπ. τὰ ὅποια ὁ μακαρίτης πατήρ μου σὰς εἶχε δώσει διὰ νὰ φυλάττετε μόνον ὡς ἀμανέτι, καὶ ἀπὸ τὰ ὅποια θεβαίως ἐσκόπευε νὰ δώσῃ καὶ εἰς ἐμέ τὸ ἐν δέκατον, ἀξίως 3,000 λιρῶν περίπου καθὼς ἐπορίκισεν ἀπὸ αὐτὰ τὰς ἀδελφάς μου Σιδηροστὴν Κονεμένου, Ραλοῦν Οἰκισίδου καὶ τόσας ἄλλας συγγενεὶς του καὶ ἐγὼ; Καθὼς ἐδώσατε ἐσγάτως ἐν μικρὸν μέρος ἐξ αὐτῶν τῶν τσεβαερικῶν μας καὶ σαλλίων εἰς τὰς ἀδελφού μου Ἀνίκαν καὶ Ταροΐσαν, δὲν ἐδικαιούμην κάλλιστα καὶ ἐγὼ νὰ Σὰς ἀπαιτήσω τὸ μεριδίόν μου; καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ μοῦ τὸ δώσητε πρὸ καιροῦ, ὅπως μὴ τὸ ἀποφάγουν καὶ αὐτὸ εἰς τὰς καταχρήσεις των, τὰ χαρτιά κτλ. πασίγνωστα αἴσχη των οἱ τρεῖς ἠγαπημένοι υἱοὶ Σας; Διατί μὲ ὠργίσθητε τοσοῦτον καὶ μὲ ἀδικεῖτε, καλῆ μου Νενε, ἐνῶ ἐγὼ ὁ δυστυχῆς δὲν ἔπαυσα νὰ σὰς ἀγαπῶ, νὰ Σὰς σέβωμαι καὶ νὰ θυσιάζωμαι μέχρι τοῦ 1874 ὑπὲρ ὑμῶν ὡς καὶ ὑπὲρ τῶν ἄλλων ἀδελφῶν μου; Διατί μὲ ἀνταμειβετε διὰ τῆς πλέον μαύρης ἀγνώμοσύνης ὡς καὶ ἡ λοιπὴ οἰκογένειά μου; Δὲν εἶμαι ἐγὼ, ὅστις ἐπρότεινα ἀπὸ τοῦ 1868 ἐνώπιον τῆς Α. Π. Γρηγορίου τοῦ Γ' νὰ Σὰς δοθῇ ὅλον τὸ μνηναῖον τῆς Κυβερνήσεως, τὸ ὅποσον αὕτη μὰς ἐδίδοε πρὸς δατήρησιν τῆς οἰκογενείας; Εἰς τὸ διάστημα τῶν δώδεκα χρόνων, καθ' ὃ ἐλάβητε τὴν σύνταξιν ταύτην, σὰς ἐζήτησά ποτε νὰ μὲ προσφέρητε ἕνα λιανὸ τσακιστό, καίτοι ἐγνωρίζετε, ὅτι δὲν ἐλάμβαναν τοὺς ἀδρούς μισθοὺς καὶ τὰ ρουσφέτια τοῦ Σταυράκη, τοῦ Γρηγόρη καὶ Σὰς καὶ ὅτι ἠναγκάσθην πολλάκις νὰ πωλήσω ἐκεῖ καὶ ἐδῶ τὰ ὀλίγα πράγματα, ἅπερ μὲ ἀφῆκαν οἱ ἀδελφοὶ μου, διὰ νὰ ἀπαντήσω τὰ ὑπέρογκα ἐξοδά μου; Δὲν εἶμαι ἐγὼ, ὅστις ἐπέμεινα, νενε μου, νὰ λάβητε τὸ δέκατον τοῦ ἐν Νεοχωρίῳ πατρικοῦ γαλιῶδ μας, καὶ δὲν εἶναι ὁ Σταυράκης καὶ οἱ ἄλλοι Σας υἱοὶ; ὅπου ἀντέστησαν εἰς τοῦτο; Μήπως σὰς ξεγυμνῶνῶ ἀπὸ τοῦ 1866, καθὼς κάμνουν οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ μου, οἱ ὅποιοι σὰς κατήντησαν εἰς τέτοια χάλια, ὥστε νὰ κλαίεσθε ἀδιακόπως, ὅτι δὲν ἔχετε νὰ φάτε καὶ νὰ πιήτε, τοῦθ' ὅπερ καθ' ὅσον Σὰς ἀφροῦ, τὸ πιστεύω ἐν μέρει, διότι οὗτοι θέλουν νὰ Σὰς πιπηλίσουν ἕως τὸ κόκαλο, καθὼς τὸ κάμνουν καὶ μαζύ μου, διὰ νὰ ψωμοζητήτε, νὰ ἔχητε πάντοτε τὴν ἀνάγκην των καὶ νὰ πιστεῦῃ οὕτω πως

ὁ κόσμος τὰ ἀναίσχυντα ψεύδη πω. Δι' ὄνομα, τοῦ Θεοῦ νεγέ, τί ἐκάματε τὰς πέντε ἢ ἐξ χιλ. λίρας ὡς εἰλάβετε ἀπὸ τοῦ 1866 ἕως τέλους τοῦ 1877 ἐκ τοῦ μηνιαίου μας τοῦ Ὑ. Ντεβλετιου' ἦτοι 40 λίρας τὸν μῆνα κατὰ τὰ 3 πρῶτα ἔτη καὶ 33 λίρ. τὸν μῆνα κατὰ τὰ 9 τελευταῖα ἔτη; Τί ἐκάματε, νεγέ, τὰς τρεῖς χιλ. λίρ. σχεδὸν ἀξίας τζεβαερικά, σεβαῖτ, ἀσημικά, στόφαις καὶ λοιπὰ πολυτίμητα ὑφάσματα καὶ σκευή, ἅπερ ἐκρατήσατε διὰ τῆς βίας ἐκ τῆς πατρικῆς μου κληρονομίας κατ' εἰσῆγησιν τῶν ἀδελφῶν μου, οἵτινες ἤθελον οὕτω πῶς νὰ μετὰ τὰ ὑπεξαφείσωσιν, ἐπειδὴ ἐγνώριζον κάλλιστα μετὰ τῆς εὐγενείας σας, ὅτι ταῦτα ἦσαν πατρικά μου πράγματα καὶ οὐχὶ μητρικά μου, ἐκτὸς ἴσως τοῦ ἐνὸς δεκάτου, ὅπερ ἐδύνασθε ἐν ἀνάγκῃ νὰ ἀπαιτήσετε, ὡς καὶ τὸ ἐν δεκάτῳ τοῦ σπητιοῦ μας, μολονότι δὲν ἀφῆκε διαθήκην ὁ μακαρίτης πατήρ μου καὶ μολονότι δὲν ἐδύνασθε νὰ λάβετε τίποτε ἀπὸ τὴν περιουσίαν του, ἀρῶ εἶχαι τὴν προικί σας ἐκ 4 χιλ. φλωριῶν ὀλλανδικῶν, ἀπέναντι τῆς ὁποίας σὰς ἐπληρώσαμεν ἤδη 1300 λ. ἀπὸ τοῦ 1873 διὰ τοῦ Πουζάντ' Εἰρήνη Τυγκηρ καὶ Σας μετὰ τὴν πώλησιν τοῦ γυαλιοῦ μας εἰς τὸν κ. Α. Βλαστών;

Τί ἐκάματε, νεγέ μου, τόσα πατρικά μου εἰκονίσματα ἀγορᾶ καὶ μῆ, ἔπιπλα, χαλιὰ, ἀππρόρουχα λινὰ καὶ βαμβάκερὰ οἰκιακὰ σκευή, μπακηρικά, γουναρικά, ἐσκι μαντινία, τζόχινια φορέματα καὶ διάφορα ἄλλα πατρικά πράγματα μου ἀξίας 3—4000 λίρ, ἅπερ ἐκρατήσατε ἐπίσης ἐκ τῆς κληρονομίας διὰ λογαριασμόν σας, χωρὶς ποτε νὰ τὰ πληρώσητε ὅμως πραγματικῶς καλῶς ἐξάγεται ἀπὸ τὰ πλαστογραφημένα κατὰ τὴν τοῦ Τζελεπῆ Σταυράκη καὶ Σας; Οἱ τρεῖς προκομμένοι υἱοὶ σας ἤθελον νὰ τὰ φορτόνουν ὅλα εἰς τὴν ῥάχιν σας, διὰ νὰ ξεγυμνώσων οὕτω πῶς κάλλιον τὰ ἀδελμιά των, καὶ διὰ νὰ φαίνονται ὅτι θέλουν νὰ φιλαδώρῃσιν τὴν μητέρα των περισσότερον ἀπὸ ἐκεῖνα, ὥστε νὰ θυσιαζέσθε τότε εὐκολώτερον ὑπὲρ τῶν Ἰησοῦϊτῶν τούτων, οἵτινες δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου ἐμνηνεύθησαν καὶ τὴν εὐγενείαν Σας καὶ τὰ ἀδελφιά των νὰ ληστεύσων ὡς οὐδεὶς ἄλλος, καὶ νὰ φαίνονται πάντοτε ὅτι πλέσων εἰς τὸ λάδι. Διὰ νὰ μὴ προφασισθῆτε δὲ, νεγέ μου, ὅτι λέγω ὑπερβολὰς, συγκωρήσατέ με νὰ σὰς ἀναφέρω ὅσα ἐνημποῦμαι πατρικά μου τζεβαερίκᾶ, καὶ πράγματα μετὰ τὴν ὡς ἔγρηστα ἀξίαν των π. χ. α) 15—20 δακτυλιδιαμικρὰ καὶ μεγάλα με περλάντια καὶ διαφόρους ἄλλους πολυτίμους λίθους ἀξίας τοῦλάχιστον 3000 λιρῶν, διότι τὸ ἐν μόνον ἐξ αὐτῶν ἦτοι μία φλοῦδα περλάντια μεγέθους μιᾶς λίρας, ὅπερ σὰς ἔδωκεν ὁ Μακαρίτης πατήρ μου καθ' ἣν ἡμέραν ἐγεννήσατε ἐν τῶν τριῶν ἀνθρωπομόρφων θηρίων σας, ἦτοι τὸν Γιώργον, ἦτον ἀξίας 500 λιρῶν ὡς ἡ ἰδίᾳ, νομίζω, με εἶπετε τότε. β) 20 περίπου βραχιόλια μαλαγματένια με διαμάντια, καὶ διαφόρους ἄλλας πέτρας, ἀντίκας, με καμέας ἀξίας 5 χιλ. λιρῶν. Τὸ ποσὸν τοῦτο δὲν θὰ σὰς φανῇ, ὑποθέτω, ὑπέρογον, ὡς καὶ τὸ προηγούμενον, ἐπειδὴ μόνον τὰ δύο βραχιόλια με περλάτια καὶ περουζέδες, τὰ ὁποῖα προσέφερον εἰς τὸν Σ. πατέρα μου ὁ Πειζαδὲ Γεώργιος Στιοβένης διὰ νὰ τὸν ἀποζημιώσῃ δι' ὅσα ἐξῆδα ἐπὶ 2 μῆνας ἔκαμε πρὸς φιλοξενίαν του, ἤξιζον ὑπὲρ τὰς 1000 λίρ. Τὸ ἐν τούτων τῶν βραχιολίων ἐχαρίσθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς μου εἰς

τὴν κόρην του 'Ραλλοῦν μετὰ διαφόριον ἄλλων τσεβασεικῶν καὶ μετὰ τῶν σκυλαρικίων ἀπὸ Ζαφίρι πέρι, μετὰ 2 ἢ 3 σελίων καὶ μετὰ πολλῶν ἀσημικῶν ἀξίας τὸ ὅλον 3000 λιρ. Καθ' ἃ μὲ ἐβεβαιώσατε ἐπίσης, εἶχε χαρίσει ὁ Μακαρίτης προηγουμένως εἰς τὴν ἀδελφὴν μου Σιθαστὴν ἐξ αὐτῶν τῶν παρ' ὑμῖν παρακατατεθειμένων ἀδαμαντικῶν του σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ τὸ λαμπρὸν ἐκεῖνο κολιέ καὶ βραχιόλι ἀπὸ σμαράγδια, τὰ ὁποῖα μίνα ἤξιζαν 1000 λιρ.. Τὰ γεγονότα ταῦτα, νεμέ μου, δὲν σὰς πείθουν ὅτι τὰ τσεβασεικὰ ταῦτα ἦσαν ἰδιοκτησία τοῦ πατρός μου καὶ οὐχὶ ἰδική σας, ὅτι δὲν σὰς ἐχαρίστησόν ποτε καθ' ὀλοκληρίαν, καὶ ὅτι ἐπομένως ἀνήκουν εἰς ὅλα σας τὰ παιδία ἐξ ἴσου καὶ οὐχὶ μόνον εἰς τοὺς τρεῖς παρὰ φύσιν υἱοὺς σας. γ) 8—10 colliers ἢ περιδέραια καὶ corsages ἀπὸ πηλάντια, γρενάτια, σμαράγδια, μαργαριτάρια. ἀντίκας κτλ. ἀξίας 15 χιλ. λιρῶν τοῦλάχιστον. Ἐπίσης ἡ ἐξιτίμησις αὐτὴ δὲν θὰ σὰς φανῆ, ἐλπίζω, νεμέ μου, ὑπερβολικὴ· διότι μόνον τὸ κορσάζ ἀπὸ γρενάτια καὶ 7 θωριῶν πηλάντια, τὸ ὁποῖον σὰς ἔχομεν ὁ Σ. Πατὴρ μου εἰς τὸν κάτω ντεβριλίδικον ὄντὰ μας ὅπου τὸ ἐδούλευσαν 2 ὑφνας 20 χροσοχόρι ὑπὸ τὴν ἐπιστάσιαν τῶν 2 τσεβαερτσίδων Τσελεπὴ Γιωργάκη Φωτιάδου καὶ τοῦ γαμπροῦ του ἀξίζει 4 χιλ. λ. περίπου ἐπειδὴ ἐξ αὐτοῦ σχηματίζονται καὶ βραχιόλια καὶ πρόσαις κλπ. Ἐκτὸς τούτου τὸ κολιέ ἀπὸ ζυμπριῦτι ἤξιζε 1000 λιρ. Αἱ 3 σειραὶ τοῦ μεγάλου μαργαριταριοῦ καὶ αἱ 7 σειραὶ τοῦ μικροῦ μαργαριταριοῦ σας 2500 λιρ. Τὸ ὑπὸ τοῦ Σουλτάν Ἀξίζι χρισθὲν τῷ Σ. πατρὶ μου πηλοτίνιο περιδέραιον διὰ τὸ μπιστάνι μας τοῦ Καλενδερίου, τὸ ὁποῖον προσέφερε κατὰ τὸ 1860 τῆ Α. Μ. ἦτον ἀξίας φαίνεται 1500. λ. Τα διάφορα ἄλλα κολιέ σας, ἐν οἷς καὶ ἐκεῖνο μὲ τὰς ἀντίκας ἤξιζον 6000 λιρ. τὸ ὀλιγώτερον.

Ἐλπίζω, νεμέ μου, νὰ μὴ παραξενευθῆτε καὶ διὰ τοῦτο διότι ἐκ τῶν 700 μικρῶν μαργαριτῶν σας μοὶ εἶχατε δώσει 7 τὸ 1858 διὰ κομπία τοῦ ὑποκαμίσου μου καὶ ταῦτα μὲ ἐξιτίμησαν εἰς τὰ Παρίσια πρὸς 20 φρ. τὸ καθ' ἓν συγγρόνως, ἀν ἐνθουμήσθε, μὲ εἶχατε δώσει καὶ μίαν ἀντίκην μὲ διάφορα πρόσωπα, διὰ τὴν ὁποῖαν μὲ ἐβεβαιώσατε ὅτι εἰς Ἀγγλος εἶχε προσφέρει εἰς μάτην τῷ Σ. πατρὶ μου 600 λιρ. Ἐγὼ δὲ ὁ ἀνόητος ἀντὶ νὰ τὴν πωλήσω, διὰ νὰ μὴ τὸν δυσαρροτήσω, τὴν ἔδωκα ἅμα ἐπέστρεψεν εἰς Παρισίους διὰ νὰ μὲ τὴν δέσῃ ὡς κοφιτζάν τοῦ λαιμοδετίου εἰς ἓνα ἄτιμον Γάλλον χρυσοχόνον Jules Delorm κατοικοῦντα εἰς τὴν Rue Tournon, ὅστις καὶ μὲ τὴν ἐκλεψεν ἀντικαταστήσας αὐτὴν δι' ἐνὸς γαλιου, τὸ ὁποῖον καὶ ἔχω ἀκόμη. Ἐπομένως, νεμέ μου, ἐκ τῆς ἀξίας αὐτῆς τῆς ἀντίκας ἢν μοὶ ἔδωκατε τὸ 1858 ἐν γνώσει βεβαίως τοῦ Σ. πατρός μου, συμπεραίνω ὅ ἰὸλοι αἱ ἄλλαι 50 περίπου ἀντίκαι καὶ καμέσι μας ἤξιζαν τοῦλάχιστον 5—6000 χιλ. λιρ. μέσα στὸ νερό· διότι αἱ πλείετα ἦσαν πολυτμότεραι ἐκεῖνης, περὶ ἧς ἄνω ἐρρέθη. Διατὶ δὲ, νεμέ μου, ἐχαρίσατε ἐν ἀγνοίᾳ μου ὅλας αὐτάς τὰς ἀντίκας εἰς τὸν Γεωργον, τὸν Σταυράκην καὶ ἰδίως τὸν Γρηγόρη, ὅστις πρὶν ἢ φύγη δι' Ἀμερικὴν τὰς κατέβασεν εἰς τὸ μικρὸν σελαμλικὴ ἡμέραν τινά, διὰ νὰ τὰς δεῖξῃ εἰς τὸν Κωστάκην Καλλιὰδην, τὴν Ἀγλαίαν καὶ Σαν. Εὐρεθεὶς δὲ τότε καὶ ἐγὼ παρὼν, τὰς εἶδον, τὰς ἀνεγνώρισα ὡς πατρικὰς μου, ἀνεστένα-

Ξα ἀλλὰ δὲν κατεδέχθην νὰ σὰς εἰπῶ μέχρι τούδε τίποτε, διὰ νὰ μὴ σὰς κακοκαρδίσω, ἂν καὶ ἐπρόκειτο μίαν ζήμια δι' ἐμὲ ἐκ πολλῶν χιλιάδων λιρῶν ὁ θεὸς δὲ γνωρίζει καὶ πόσα διαμαντικά μας ἐχαρίσατε εἰς τοὺς τρεῖς τούτους ἀπλήστους υἱούς σας, οἵτινες σὰς ξεγυμνῶνουν ὅλον ἐν καὶ σὰς πωλοῦν δούλευσιν· δ',) Τὰ ἄπειρα σκουλαρίκια σας ἀπὸ πιρλάντι, γιακούτι σμαράγδι κτλ. ἀξίας 3000 λιρ. τοῦλάχιστον, διότι μόνον - ἂ δὴ σκουλαρίκια ἀπὸ πιρλάντια πέρο ἤξιζον 900—1000 λιρ. ε',) Τὰς διαφόρους πρόσας ἀπὸ μάλαγμα καὶ πολυτίμους λίθους ἀξίας 2000 λιρ. 5". Διαδήματα τῆς κεφαλῆς, πεταλοῦδες διὰ τὰ μαλλιά καὶ κτένες ἀπὸ μάλαγμα, πιρλάντια κτλ. ἀξίας ὡς ἔγγιστα 2000 λιρ. Θὰ ἀρνήθητε ποτὲ πρὸς τούτοις, νενέ μου, ὅτι ἀπὸ αὐτὰ τὰ τσεβαερικά καὶ σάλια ἐχαρίσεν οὐκ ὀλίγα ὁ πατήρ μου εἰς τοὺς ἀδελφούς του, τὰς ἀδελφάς του, τὰς ἀνεψιάς του καὶ πολλοὺς ξένους; τὸ ἐν ἐκ τῶν δύο δακτυλιδίων ἀπὸ σμαράγδι πέρο δὲν ἐχαρίσεν π. χ. εἰς τὸν ἀθεόφοβον θεῖον μου Γιάννον Ἀριστάρχην μετ' ἐνὸς τῶν καλλιερωσαλίων σας; Ἐπίσης εἰς τὸν θεῖον Μιλτιάδην καὶ εἰς τὰς θειάς μου Β. Καλλιὰδην, Β. Καραθεοδώρην, Α. Γριζα, Σ. Ἰωβίχη, Ρ. Καμάρα, Ρ. Ἰσθάνου, Β. Τσερκέζη, Α. Ἀριστάρχη ὡς καὶ εἰς τὰς θυγατέρας των καὶ τοὺς υἱούς των; Καὶ εἰς τὰς οἰκογενεῖας τοῦ Ζαφειροπούλου, τοῦ Μισὲ Γιάννη, τοῦ Τυχίρογλου καὶ ἄλλων διαφόρων φίλων του ὁμογενῶν καὶ ξένων δὲν ἔδιδεν ἀδιακόπως πολυτίμητα δῶρα ἐκ τούτων τῶν τσεβαερικῶν καὶ σαλίων των ὡ καὶ εἰς τὰς ἐξαδέλφους σας Σ. καὶ Α. Μάνου καὶ εἰς διαφόρους ἄλλας Φαναριωτικάς, Τουρκικάς καὶ Ἀρμενικάς φιλικὰς οἰκογενεῖας;

Ἐπίσης δὲν εἶναι ἀληθές, νενέ μου, ὅτι εἶχετε τοῦλάχιστον 30 σάλια λαχούρια, πηχτσάδες καὶ φερμαϊζία ἀξίας περὶπου 41 (2 χιλ. λιρ. ὡς καὶ πλόντες καὶ διαφόρους ἄλλας ταντέλλας ἀξίας ἐπίσης 2500 λιρ.;

Ἐκτός τούτου, νενέ μου, αἱ ἄπειροι σαμουρόγοναι, μηλόγοναι κλπ τοῦ Σ. πατρός μου καὶ ἡμῶν ὄλων, αἱ στόφαι, τὰ σεβαῖά του, τὰ χρυσοκέντητα καὶ μεταξωτὰ μπουρνούζια καὶ φορέματά σας καὶ τὰ 5 μπαούλα καὶ τὰ 10 σενδοῦκα μετὰ τὰ λινά, μάλλινα καὶ βαμβακερὰ ἐνδύματα τοῦ μακαρίτου καὶ τῆς οἰκογενείας του, ἅπερ εἶχετε εἰς τὸ κισβίρι, δὲν δύνανται ἄνευ ὑπερβολῆς νὰ ὑπολογισθοῦν εἰς τρεῖς χιλ. λ.; Δὲν εἶναι τώρα 13 χρόνια ὅπου οἰκονομείσθε ἀπὸ αὐτὰ τὰ πατρικά πράγματά μου μετὰ τοῦ Σταυράκη καὶ Σας, ἐνῶ ἐγὼ δὲ δυστυχῆς εἶμαι μέσα εἰς τὰ κουρέλια καὶ ἀναγκάζομαι νὰ ἀγοράζω ἀδιακόπως ἐκ τοῦ ὑστερήματος τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα εἰς τὴν ἐνδυμασίαν μου;

Δὲν ἀρκεῖ δὲ, νενέ μου, ὅτι ἡ οἰκογένειά μου μετὰ ξεγυμνῶναι ἀνηλεῶς πρὸ τσοσούτου ἤδη καιροῦ, ἀλλὰ θέλει νὰ με πωλήσῃ διὰ πρᾶσινο χαθιάρι, λέγουσά μοι ποτὲ μὲν, ὅτι δῆθεν ἡ θεία μας Ἀννίκα Μάνου, ἀφῆκε τὴν βότρυδα νὰ καταφάγῃ τὰς πολυτίμους γούνας τοῦ ἀειμνήστου πατρός μου, ποτὲ δὲ ἄλλα παρόμοια κουροφέξαλα, ὡς π. χ. ὅτι δὲν εἶχαμεν χοτζέτια τοῦ νεροῦ, ἐνῶ ἐκ τῆς ἐπισίμου πατριαρχικῆς, ἀπογραφῆς ἀποδεικνύεται τὸ ἐναντίον. Δημονοδοσι δὲ οἱ τὰ παραμύθια ταῦτα τῆς Χαλιμᾶς πλάττοντες, ὅτι ὁ μακαρίτης πατήρ μου εἶχε δώσει τῇ ἐξαδέλφῃ του Α. Μάνου μερικὰς μόνον γού-

νας του πρὸς φύλαξιν κατὰ τὸ 1853, ὅτε μετέβη μαζί μας εἰς Βουκουρέστιον, ὅτι τινὰς παρέλαθε μετ' αὐτοῦ εἰς Εὐρώπην καὶ ὅτι λίαν πιθανῶς μετέφερε καὶ τὰς ἐπιλοιπίους ἐκ Βλαχίας εἰς Κ(πολιν, ἅμα ἐπανήλθεν ἐκεῖ κατὰ τὸ 1855· διότι ὡς ὀσμανλῆς καὶ ἀρχοντομαθημένος Βογιαρῆς δὲν ἠδύνατο νὰ καθίσῃ οὐδεμίαν στιγμὴν καὶ αὐτὸ τὸ καλοκαίρι χωρὶς νὰ φορῇ 2 ἢ 3 γούνας χονδρὰς ἢ φιλάς Ἐπομένως εἶναι γελοῖον, νενέ μου, νὰ ἰσχυρίζωνται, οἱ ἀδελφοί μου, ὅτι ἀφῆκε τὰς γούνας του 13 ὅλα χρόνια μεχρι τῆς θανάης του ὁ Σ. πατὴρ μου εἰς Βουκουρέστι, διὰ νὰ τὰς φάγῃ ὁ σκόρος ἢ μᾶλλον ὁ Τσελεπή Σταυράκης καὶ Σα. Αἱ γούνας αὗται ἦσαν ἀξίας 1300 λίρ. περίπου καὶ ἡ βρόχα ἀξίζε τὸν κόπον. Ἐπίσης εἶναι ἀπαράδεκτον καὶ ψευδὲς ἅμα νὰ λέγουν τὰ χαριτωμένα ἀδέλφια μου, ὅτι ὁ Σ. πατὴρ μου δὲν εἶχε δῆθεν ἀ-ήσει γοτζέτιον τοῦ νεροῦ μας, ἐνῶ ἐκ τῆς μνησθείσης ἀπογραφῆς καταφαίνεται, ὅτι ὑπῆρχον τοιαῦτα μετὰ 83 ἄλλων σενετίων καὶ γοτζετίων τοῦ γαλιού μας τῶν ἀμπελιῶν μας; καὶ Κύριος οἶδε πόσων ἄλλων ἀκαρετιῶν μας; καὶ ὅτι ταῦτα πάντα περιείχοντο ἐν τινὶ σάκκῳ, τοῦ ὀπίου μόνον ὁ ἀριθμὸς ἐσημειώθη δυστυχῶς ἐν τῇ πατρισταρχικῇ ἀπογραφῇ παρὰ τοῦ ἀοιδίου Γερασίμου μητροπολίτου Χαλκηδόνος, συνεπεῖα βεβαίως διαβολικῆς τινος εἰσηγήσεως τοῦ Σταυράκη, τοῦ Γρηγόριου καὶ Σας, οἵτινες ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀπέθανεν ὁ μακαρίτης πατὴρ μου, ἀπεφάσισαν νὰ ξεγυμνώσουν καὶ τὴν μητέρα των καὶ τὰ ἀδέλφια των, διὰ καὶ ἄς εἴψωνται αἰωνίως. Σὰς ὀρκίζω δε, νενέ μου, ἐπὶ τοῦ ἁγίου Ευαγγελίου νὰ μαρτυρήσητε, τί ἐκάμετε ὅλα τὰ τσεβαερικά, ἀσημικά, σάλια, ἐγγραφα καὶ πράγματα τοῦ Μακαρίτου πατρός μου, ἅπερ σὰς εἶχον ἐμπιστευθῆ νὰ μᾶς φυλάξητε, ὡς ὀμανέτι, διὰ τὰ ὁποῖα εἶθε ὑπεύθυνος ἐνώπιον θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἐπομένως ἐξ ὅλων τούτων μοὶ ὄφειλετε, νενέ μου, τὴ ἐπαναλαμβάνω, τὸ μεριδίον μου, ὅπερ ὡς καλὴ μητέρα καὶ θεοφοβουμένη χριστιανὴ, θαυλοτιμηθῆτε, ἐλπίζω, νὰ μοὶ ἀποδώσητε ἐπὶ τέλους, διὰ νὰ μὴ με ἀδικήσητε καὶ διὰ νὰ μὴ με πάρητε εἰς τὸν λαϊμόν σας. Ἐπίσης σὰς ἐξορκίζω νὰ ὀμολογήητε, τί ἐκάματε τὰς γούνας καὶ τὰς ἀπειροὺς οὐνιφόρμας τοῦ μακαρίτου ὡς καὶ τὰ τόσα καὶ τόσα φορέματά του, χειμερινὰ καὶ καλοκαιρινὰ, μετὰ τὰ ὁποῖα ἠδυνάμεθα νὰ οἰκονομηθῶμεν ἐτὴ ὀλόκληρα, καὶ ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ ἤμην εὐτυχῆς ἐὰν εἶχον νῦν κανὲν παντελόνι ἢ σουρτοῦ ἢ παλτό, διότι ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα εἶχον πρὸ ἐτῶν ἐκλάπησαν ἢ ἐφαγώθησαν ὑπὸ τοῦ σκόρου καὶ δὲν ἔχω τὰ μέσα νὰ τὰ ἀντικαταστήσω.

Ὁσαύτως σὰς, ἐξορκίζω, Σμοι νενέ εἰς τὴν ψυχὴν τῶν ἀοιδίμων γονέων σας καὶ τοῦ Σ. πατρός μου, ὧν καὶ αἰωνία ἡ μνήμη, νὰ παραδώσητε ἀμέσως πρὸς πώλησιν διὰ λογαριασμόν μου πᾶν ὅ,τι μοὶ ἀνήκει ἐκ τῶν τσεβαερικῶν, ἀσημικῶν καὶ σαλιῶν πατρικῶν καὶ μητριακῶν μου εἰς τοὺς εὐγενεστάτους Πουζάντ ἐφέντη, Πητριχ ἐφέντη καὶ Γιαβερ Πασά Τυγκήρογλου, εὗς καὶ ἐδιώρισα γενικούς πληρεξούσιους μου, ὅπως συμβιδάσωσι τὰ πάντα μετὰ χριστιανικὸν καὶ δίκαιον τρόπον μετὰ τῆς Εὐγενείας σας καὶ τῶν ἀδελφῶν μου, καθὸ πολῦτιμοι καὶ πεντηκονταετῆς φίλοι μας χαίροντες τῆς ἀπεριορίστου καὶ

δικαίας ὑπολήψεως καὶ ἐμπιστοσύνης καὶ ἡμῶν καὶ ὄλου τοῦ κόσμου ἄλλως, ὡς σὰς εἶπον ἤδη, νενέ μου, θὰ σὰς τὰ σουφρώσουν καὶ αὐτὰ οἱ τρεῖς ἀχόρταγοι υἱοὶ σας καὶ θὰ με ἀφήσουν τὸν ἄμπακο, ὡς τὸ ἔκαμαν καὶ διὰ τὴν πατρικὴν μου κληρονομίαν. Ναὶ μὲν ἡ εὐγενεία σας, ὅταν ἠναγκάσθην πρὸς σωτηρίαν τῆς ζωῆς μου τῆς ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν μου νυχθημερόν ἐπιβουλευομένης νὰ φύγω ἐκεῖθεν διὰ τὰς Ἀθήνας κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1874 μοὶ ἐγγυήθητε, ὅτι δὲν ἐπωλήσατε καὶ δὲν θὰ πωλήσετε κανὲν ἐξ αὐτῶν τῶν τσεβαερικῶν, σαλλίων καὶ λοιπῶν πατρικῶν καὶ μητρικῶν πραγμάτων μιν, ἐφ' ὅσον ζῆτε καὶ ὅτι δῆθεν θὰ εὐρῶ ὅλα σῶα καὶ ἀνελλιπῆ, ὅταν ὁ μὴ γένοιτο, κλείσητε τὰ μάτια. Ἄλλ' ἐν πρώτοις. Σ. μου νενέ, συγχωρήσατέ μοι νὰ σὰς παρατηρήσω ὅτι εὐχομαι νὰ ἀποθάνω πολὺ πρὶν ὑμῶν, τοῦθ' ὅπερ εἶναι καὶ λίαν πιθανόν, διότι ὑποφέρω τὰ πάνδεινα ἠθικῶς τε καὶ φυσικῶς ἀπὸ τὰς συνεπειὰς τῆς κακούργου καὶ ἀτίμου δολοφονίας, δηλητηριάσεως, ἀποτυλώσεως καὶ ἀποκληρώσεώς μου παρὰ τῶν ἐπαράτων ἀδελφῶν μου καὶ Σας. 6'.) Ὅα σὰς σημειώσω, νενέ μου, ὅτι καὶ ἂν εἶναι θέλημα Θεοῦ τὸ ἀπευκταῖον τοῦτο συμβῆν νὰ λάβῃ χώραν πρὸ τοῦ ἐπιχειμένου θανάτου μου, οἱ ἀσυνείδητοι ἀδελφοί μου τώρα μάλιστα ὅπου με κατήτησαν εἰς αὐτὰ τὰ χάλια, θὰ με δώσουν μούντζαις διὰ πᾶσαν κληρονομίαν σας, ἢ ἄλλως τε ἐν ὅσῳ ζῆτε αὐτοὶ κατακλέπτουν καθημερινῶς καὶ ἐξαφανίζουν ἀπὸ τὴν μέσση με τὸν πλεόν σατανικὸν τρόπον ἡ εὐγενεία σας δὲ δυστυχῶς ἔχουσα ὑπερβολικὴν καὶ ἀδικαιολόγητον ἀδυναμίαν διὰ τὰ τέρατα ταῦτα, τὰ ὅποια σὰς αὐθαδιάζουν, σὰς μουρτσουφλοῦν καὶ σὰς κακομεταχειρίζονται καὶ ἐνώπιον τῶν ξένων, προτιμᾶτε διὰ νὰ μὴ χαλάσητε τὸ χατίρι των, ν' ἀδικήσητε ὅλα σας τὰ ἄλλα παιδιὰ, καὶ νὰ μείνετε με τὸ ὑποκάμισον. Τί σας ὠφέλησε, παρακαλῶ, νενέ μου, ὅπου σὰς παρεκίνησαν οἱ ἀδελφοί μου νὰ πάρετε ὅλο τὸ πατρικὸν μας μάλι εἰς τσεβαερικὰ, σάλια, ἔπιπλα κτλ; Διὰ νὰ τὰ ταγίσητε ἀκολούθως εἰς αὐτοὺς τοὺς πατακτσίδες, οἱ ὅποιοι δὲν τολμοῦσαν με ἄλλον τρόπον νὰ ξεγυμνώσουν καὶ ἐμὲ καὶ τὰ ὄρφανά κορίτσια σας, εμείνατε μόνον με τὴν ἀμαρτίαν καὶ δὲν κατορθώσατε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ψωμοζητήτε καὶ νὰ ἔχετε μυριάς τύψεις τῆς συνειδήσεως διὰ τὴν μεγάλην ἀδικίαν, ἢν ἐκάμετε εἰς τὰ ἄλλα σας παιδιὰ. Ἐπίσης σὰς ἐξορκίζω, νενέ μου, εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος νὰ με φανερώσετε ἐν συνειδήσει πόσα μετρητὰ χρήματα καὶ πόσα κονσολιδέ, χρεώγραφα, ὀμόλογα κτλ. ἀφῆκεν ὁ μακαρίτης πατήρ μου, ὅτε ἀπέθανε φεῦ! ἐν Καίρω περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Φεβρουαρίου 1866, καθὼς καὶ πόσας χιλιάδας λίρας τῷ προσέφερον ὁ ἀντιβασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου Ἰσμαὶλ πασᾶς κατὰ τὴν συνθήειαν ἅμα μετέβη εἰς Καῖρον καὶ τί ποσὸν σὰς ἔστειλεν ἡ Α. Υ. ὁ Χεδίβης, ἅμα ἀπεδήμησεν εἰς κύριον ὁ Σ. πατήρ μου καὶ ἀφοῦ τὸν ἐζήτησατε χρηματικὴν βοήθειαν δι' ἀναφορᾶς σας; Ἐνοεῖτε κάλλιστα, νενέ μου, ὅτι μετὰ τὴν ἀσυνείδητον καὶ δολίαν συμπεριφορὰν τῶν οἰκείων μου πρὸς με δὲν δύναμαι πλέον καμμίαν εἰς τοὺς λόγους των νὰ δίδω πίστιν ὡς καὶ εἰς τοὺς ψευδεῖς λογαριασμοὺς των καὶ τὰς ἀπατηλὰς

ὕπογραφάς των, ἐπειδὴ συστηματικῶς ψεύδονται καὶ λέγουν κουραχάνια, νομίζοντες ὅτι ὁ κόσμος τρώγει ἄχυρα ὡς ἐκεῖνοι. Ἐπειδὴ ἡ Πανευγενεία των ἐκ τῶν οἰκείων κρίνει καὶ τὰ ἀλλότρια καὶ δὲν ἰξεύρει τί τοὺς γίνεταί, ἐνόμισαν ὅτι, ἤθελα πιστεύσει τὸ νέον τοῦτο ψεῦδος τῆς οἰκογενείας μου δηλ. τὸ ὅτι ὁ Χεδίβης μόνον τὰ μπιλέτα τοῦ βαποριοῦ σὰς ἔστειλεν εἰς ἀπάντησιν τῆς ἀναφορᾶς σας χωρὶς νὰ σὰς δώσῃ κἀν ἐν ἄσπρῳ!

Ἡὼς εἶναι δυνατόν ἡμῶς νὰ παραδεχθῆ τις ποτὲ τὸ τοιοῦτον, ἀφοῦ ὁ Ἰσμαὴλ πασᾶς πέρυσιν ἀκόμη ἔδωκε κατὰ τὰς Ἀθηναϊκὰς ἐφημερίδας 40 χιλ. φρ. ὡς δῶρον εἰς τὴν χήραν τοῦ Σακκοπούλου, ὅστις ἦτον ἐκεῖ Ἕλλην δικαστής; Ἀφοῦ τοιαύτην γενναιοδωρίαν ἔδειξεν ὁ ἀντιβασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου πρὸς τὴν οἰκογένειαν ἐνὸς προξενικοῦ ὑπαλλήλου τῆς Ἑλλάδος, δὲν εἶναι σφόδρα πιθανὸν καὶ λογικὸν ὅτι προσέφερε πενταπλάσιον τούτου ποσὸν πρὸς τὴν χήραν καὶ τὰ τέκνα τοῦ μερχοῦμ. Λογοφῆτ βῆ ὅστις ἦτον Ριτζάλι Δεβλέτ καὶ παλαιὸς φίλος τοῦ Πάππου καὶ τοῦ πατρὸς του, Μεχμέτ Ἀλῆ πασᾶ καὶ Ἰμβραῖμ πασᾶ καὶ σαδὶκ πεντῆς τριῶν Σουλτάνων, ὧν ὁ τελευταῖος, ἦτοι ὁ Σουλτάν Ἀζίζ καὶ ἰδιαιτέρως ἐυσυτήσας τὸν Σ. πατέρα μου εἰς τὸν Ἰσμαὴλ Πασᾶν, ὅστις καὶ διὰ τοῦτο τὸν ἐφιλοξένησε, εἰς ἰδιαιτερόν του Σαράι, τὸν Μουσαφίρ χανὲν καὶ τὸν ἐτίμησε μεγάλως καὶ ζῶντα καὶ μετὰ θάνατον. Ἀποδείξεις δὲ, νενέ μου, ὅτι δὲν ἀπατώμαι προσῶς εἶναι ὅτι ὁ Γρηγόρης ἔκτοτε ἤρχισε νὰ πέρη καὶ νὰ διδῇ καὶ νὰ διαδίδεται ὅτι ἔχει περὶ τὰς 10000 περίπου λιρ. περιουσίαν, ἐπειδὴ ἦτο μαζῆ σας εἰς Κάϊρον καὶ καθ' ὃ μεγαλειότερος καὶ πλέον κουραχάνης τοῦ Γιώργου εἶχε τζαλαβουτήσῃ περισσότερο αὐτοῦ εἰς τὸ φιλοδώρημα τοῦτο τοῦ Ἰσμαὴλ πασᾶ, τὸ ὁποῖον καὶ ἐμουράσθησαν ἀκολουθῶς μετὰ τοῦ Σταυράκη ὡς ἀρχιλισηταί, καθὼς ἔκαμαν καὶ δι' ὅλην τὴν ἄλλην μας περιουσίαν.

Διατὶ δὲ, Σ. νενέ μου, ἐδώσατε τῷ Γιώργῳ ἐν ἀγνοίᾳ μας, ἅμα ἀπέθανεν ὁ Σ. Πατὴρ μου εἰς Κάϊρον, τὸν πηλαντένιον σταυρὸν, τὸν ὁποῖον εἶχε προσφέρει ὁ αὐθέντης Βιβέσκος τῷ μακαριτῇ καὶ ἀπάσῃ τῇ οἰκογενείᾳ του, ὅτε ἐβάπτισεν τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος ἀλχημιστήν; Τὸ τσεβαερικὸ τοῦτο ἀνῆκεν εἰς ὅλους μας καὶ οὐχὶ μόνον εἰς αὐτὸν καθ' ὃ ἀνῆκεν εἰς τὸν πατέρα μας καὶ ἦτον ἀξίας 250 λιρῶν. Ἐλησμόνησα δὲ νὰ τὸ περιλάβω εἰς τὴν ἀνωθὶ ἐκτίμησιν τῶν πολυτίμων λίθων μας καθὼς καὶ διαφόρους ἄλλους σταυροὺς μας διαμαντένιους καὶ τὸ ἀδαμαντοκόλλητον πορτρέτο, ὅπερ ὁ Σουλτάν Μετζίδ εἶχε χαρίσει τῇ ἀοιδίμῳ γιαιγιᾶ μου καὶ ὅπερ μετὰ ταῦτα σὰς ἀφῆκε πρὸς χάριν τοῦ Σ. πατρὸς μου, ὅστις καὶ εἶχε δώσει παχίσισι μόνον δι' αὐτὸ εἰς τὸν Τερικ πασᾶ κατὰ προτροπὴν μου 25,000 γρ. τὰ δὲ πηλάντια τοῦ παρασήμου τούτου ἦσαν διπλασίας ἴσως ἀξίας ἦτοι 500 λιρῶν περίπου. Ἐὰν προσθέσητε δὲ εἰς ταῦτα καλὴ μου νενέ, καὶ ὅσους λαμπροὺς χετιέδες ἐλάβετε εἰς τὸν σαγῆ τοῦ Σ. πατρὸς μου ἀπὸ διαφόρους Σουλτάνους καὶ Σουλτάνας καὶ ἡγεμόνας τῆς Βλαχοπουγδανιάς ἀπὸ πασάδες καὶ Βουκιαλίδες ἀπὸ Πατριάρχας Ἀρχιερεῖς Βογιαρίδες κτλ. εἰς διαμαντικὰ, ἀσημικὰ, σάλια με-

ταξωτά κτλ. και ὅτε ἐγγιναν οἱ γάμοι σας μετὰ τοῦ Μακαρίτου και μετὰ ταῦτα, θὰ εὔρητε, ὅτι ὄφειλον και διὰ τὴν ἀξίαν ὧν τούτων τῶν μοναδικῶν δώρων νὰ λογαριάσω ἐτι τοῦλάχιστον 15000 λιρ. Δὲν τὸ ἔκαμα ὅμως διὰ νὰ μὴ φανῶ ὑπερβολικὸς και λίαν ἀπαιτητικὸς και διότι ἐθεώρησα ταῦτα ὡς ἀτομικὴν σας τρόπον τινὰ περιουσίαν, τὴν ὁποίαν ὅμως δὲν πρέπει νὰ σπαταλᾶτε κακῶν χάριν τοῦ Σταυράκη και σας, ἀλλὰ νὰ μοιράσητε ἐξ ἴσου εἰς ὅλα σας τὰ παιδιὰ, ἐὰν θέλετε και ἐκεῖνα νὰ σᾶς ἀγαποῦν, νὰ σᾶς σέβωνται και νὰ σᾶς μακαρίζουν ὡς δεῖ. Ἄνευ τούτου, Σ. μοι νενέ, ὅταν θυσιάζετε πάντα χάριν τῶν τριῶν μισιδέλων υἱῶν σας και ἀδικεῖτε προφανῶς και ἐμὲ και τὰ κορίττιά σας, πῶς θέλετε νὰ μὴ ἔχωμεν πικρά και δίκαια παράπονα ἐναντίον σας; Διατί πιστεύετε, νενέ μου, πάντοτε ἀνεξετάσως τὰ πλέον τρατώδη μου ζεβριλίκια τοῦ Σταυράκη τοῦ Γιώργου και σας και δὲν πιστεύετε ποτὲ ὅσα ἐγὼ ὁ ὑπ' αὐτῶν τοσοῦτον δολιευθεῖς και βρασανισθεῖς σᾶς λέγω, σᾶς γράφω και δημοσιεύω, ἐπικαλούμενος πάντοτε τὴν μαρτυρίαν σας, τὴν τῶν συμβολαίων των, τῶν ὑπογραφῶν των, τῶν ὀρκῶν των, τῶν συνενόχων των, τῶν λογαριασμῶν των, τῶν ἐπιστολῶν των και τοῦ δημοσίου ἐν ἀνάγκῃ;

Καθὼς πολλάκις σᾶς ἐμήνυσα και καθὼς ἔγραψα εἰς τοὺς Οἶκ πατριάρχας κυρ. Γρηγορ. τὸν 5' και Ἄνθιμ. τὸν 5' και εἰς ἄλλους καλοὺς φίλους και συγγενεῖς, Σᾶς παρακαλῶ και πάλιν, Σ. μοι νενέ, νὰ ὀρκίσητε τοὺς ἀδελφούς μου ἐπὶ τοῦ Ἁγίου Εὐαγγελ. νὰ ὁμολογήσουν, ἐὰν δὲν ἐπεβουλεύθησαν μέχρι τοῦδε τὴν ζωὴν και τὴν περιουσίαν μου, ἐὰν δὲν τὰς ἐπιβουλεύονται εἰσέτι νυχθημερόν, ἐὰν δὲν σᾶς ἀπατοῦν οἰκτρῶς ὡς και ὅλον τὸν κόσμον και ἐμὲ αὐτὸν δι´σχυρίζομενοι, ὅτι δὲν ἠδυνήθησαν ἐντὸς 13 χρόνων νὰ ἐνοικιάσωσι και νὰ πωλήσωσι τὰ τσιφλίικιά μας, τὰ ἀμπέλια μας και λοιπὰ πατρικά μας κτήματα, ἐὰν δὲν ἀναβάλλουν ἐπιτηδες εἰς τὸ ἐπ' ἄπειρον ἐπὶ μυριάσις ὅσαις προφάσειν ἐν ἁμαρτίαις τὴν τε πώλησιν ἢ καὶ τὴν ἐνοικίασιν αὐτῶν, ὅπως τὰ νέμονται, τὰ διαχειρίζονται και τὰ σφετερίζονται ἀπαύτως, ὅπως μὴ μὲ δώσουν ποτὲ οὐδὲ ὀβολὸν ἀπὸ τὴν περιουσίαν μου και ὅπως μὲ κληρονομήσουν και μετὰ θάνατον καθὼς μὲ ξεγυμνώνουν και ζῶντα· διὸ και ἄς ὄψωνται. Εἶθε δὲ ἡ κατάρρα μου, νενέ μου, ἦν τοῖς ἔδωκα παρουσία σας, ὅτε μὲ ἠνάγκασαν νὰ δραπετεύσω ἐκ Νεοχωρίου τὸ 1874 και ἡ κατάρρα τῶν γηρῶν και τῶν ὀρφανῶν, ὑπὲρ ὧν και μόνον ἐσκοπέυα και σκοπέυω νὰ διαθέσω τὰ ὑπάρχοντά μου, νὰ φέρῃ ἡμέραν τινὰ τοὺς ἀδελφούς μου εἰς τὴν κρεμάλαν, ἐὰν δὲν ἔλθωσιν εἰς θεοφοβίαν και δὲν μοι ἀποδώσουσιν ὅ,τι μοι ὀφείλουν, μὲ ὑπεξαιροῦν και μὲ κατατακρατοῦν παρ' ὅλους τοὺς θεῖους και ἀνθρωπίνους νόμους. Ἡ ἀπαραδειγματίσις μόνον θηριωδία, ἀπιστία, κενοδοξία, μνησικακία και ψευδομανία τοῦ Σταυράκη, τοῦ Γρηγόρη και τοῦ Γιώργου θὰ τοὺς καταδικάσῃ ἀφεύκτως ἡμέραν τινὰ, νενέ μου, εἰς τὴν καρμανιόλα, τὸν Ἰπλικανὸν και εἰς τὴν αἰώνιαν κόλασιν, ἐὰν ὑπάρχη, ὡς ἐλπίζω, θεῖα και ἀνθρωπίνῃ δικαιοσύνῃ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ και ἐν τῷ μέλλοντι. Καθόσον δὲ ἀφορᾷ ὅσα ἠναγκάστην νὰ γράψω ἐναντίον τῶν ἀδελφῶν μου, ἀφοῦ

ἐπὶ 10 ἔτη ἐξήντηλα εἰς μάτην ὅλα τὰ μέσα τῆς συνδιαλλαγῆς καὶ ἀφοῦ μὲ ἀλιβερόδισαν, διὰ τὰ μὲ κάμουν ντέφι καὶ τὰ μὲ ἀποστομώσουν, τὴν καταχθόνιον μηχανὴν καὶ τὸ ἀρσενικόν, ἀφοῦ ἐδωροδόκησαν ἀδρῶς τὸν τρισκατάρaton ἐκεῖνον Τσιφούτην Χάγγελ, ὅπως μὲ ἀποσυφλώσῃ καὶ ἀφοῦ μὲ ἐπῆραν ὅλην τὴν περιουσίαν μου, τὰ παράπονά μου, νενέ μου, δὲν πρέπει νὰ σᾶς παραξενεύουν, νὰ σᾶς ἐκπλήττουν καὶ νὰ σᾶς λυποῦν μεγάλως. Εἰσθε πολὺ δικάια καὶ ἀμερόληπτος, νομίζω, ὥστε νὰ ἀπαιτῆτε ἀπὸ ἀμὲ τὸν ἀόυματον φεῦ! υἷόν σας, τὸν δεινῶς πάσχοντα. τὸν ψωμοζητοῦντα σχεδὸν καὶ τὸν ὑποφέροντα πρὸ ἐτῶν σπαραξικάρδιον καὶ ἀπερίγραπτον μαρτύριον, νὰ θυμιάζω καὶ νὰ πανηγυρίζω ἐκεῖνους, οἱ ὅποιοι μὲ ἔφεραν εἰς αὐτὰ τὰ χάλια. Πότε καὶ ποῦ ἠκούσθη, παρακαλῶ νενέ μου, τὸ θῦμα νὰ ἐγκωμιάζῃ τοὺς τσελλάτιδές του; Διατὶ λοιπὸν, πρὸς θεοῦ καὶ ἡ εὐγενία σας, καὶ οἱ καλλίτεροι ἐκεῖ συγγενεῖς καὶ φίλοι μας λαμβάνετε τόσον συστηματικῶς, ἀνεξετάστως καὶ μεροληπτικῶς τὸ μέρος των καὶ τοὺς ἐνθαρρύνετε οὕτω εἰς τὸ νὰ ἐμμένωσιν εἰς τὴν κακοῦργον διαγωγὴν των καὶ γίνεσθε, οὕτως εἶπεῖν, ἠθικῶς ὑπεύθυνοι ἐνώπιον θεοῦ καὶ ἀνθρώπων δι' ὅσα μαρτύρια μὲ κάμνουν νὰ τραβῶ; Δὲν συλλογίζεσθε, νενέ μου, μετὰ τῶν ἄλλων ἀβουκάτων τῶν ἀδελφῶν μου, ὅτι εἶναι ζωὴ καὶ θάνατος, καὶ ὅτι θὰ ἔχετε νὰ δώσετε λόγον ἐν τῇ δευτέρᾳ παρουσίᾳ εἰς τὸν Ὑψιστον διὰ τὴν πρὸς με τόσον ἀφιλόστοργον καὶ ἄδικον συμπεριφορὰν σας; Ἐὰν τὰ γραφόμενά μου εἶναι ψευδῆ καὶ ἀβάσιμα, ὡς λέγουν ἱεροκρυφίως οἱ μὴδὲν ἱερὸν καὶ ὅσιον ἔχοντες ἀδελφοί μου, διατὶ τότε δὲν ἀνήρσεν γὰρ ἐξ αὐτῶν εἰσέτι δημοσίᾳ πρὸ 4 ἐτῶν ὅπου τὰ δημοσιεύω; Ἐὰν τὰ ἀποδεικτικὰ ἔγγραφα, ἀπερ ἐπισυνῆψα εἰς τὰς νέας ἀποκαλύψεις μου, ἅς καὶ σᾶς ἔσειλα ἐσχάτως διὰ τοῦ καλοῦ καὶ ἀφωσιμένου γραμματέως μου Δ. Εὐελπίδου, ὅπως τὰ μελετήσητε καὶ τὰ ἀναγνώσητε ἐν ἀνέσει καὶ ὅπως πεισθῆτε περὶ τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ δικαίου τῶν παραπόνων μου κατὰ τῆς οἰκογενείας μου καὶ σας, δὲν βασίζονται ἐπὶ τῶν ἐπιστήμων καὶ μὴ συμβολαίων μας, ἐπὶ τῶν οἰκογενειακῶν λογαριασμῶν μας καὶ ἐπὶ αὐθεντικῶν μαρτυριῶν, τότε ἅς τὸ κηρύξουν ὡσαύτως δημοσίᾳ οἱ ἀδελφοί μου, εἰ δὲ μὴ, ἅς ξεράσουν ὅσα μὲ ἔκλεψαν. Ἐὰν τέλος πάντων, νενέ μου, φαίνωνται κάπως ἐπιλήψιμοι εἰς τοὺς ἀδελφούς μου αἱ γνωμοδοτήσεις ἐξόχων τινῶν ἐδῶ δικηγόρων ἐπὶ τῶν ἀπαραγράπτων καὶ ἀδιαφιλονεικῶν κληρονομικῶν καὶ κυριαρχικῶν δικαιωμάτων μου, ἐπὶ τοῦ κύρους τῶν ἐγγράφων μου καὶ τῶν τίτλων τῆς ἰδιοκτησίας μου, ἐπὶ τῆς νομιμότητος τῶν κυριωτέρων χρηματικῶν καὶ μὴ ἀπαιτήσεών μου παρὰ τε τῶν οἰκείων μου καὶ ξένων, ἐπὶ τοῦ καθήκοντος τῶν συγληρονόμων μου, τῶν πληρεξουσίων μου καὶ τῶν ὀφειλετῶν μου νὰ μὲ ἀποδώσωσι τὴν περιουσίαν μου ὡς καὶ πλήρη λογοδοσίαν τῆς ἀθεμίτου διαχειρίσεως των κτλ. τότε ἅς τολμήσουν νὰ τὰς ἀναιρέσουν δημοσίᾳ διὰ ἄλλων γνωμοδοτήσεων τῶν ἀτίμων μουζεβιρίδων καὶ συνενόχων των Δ. Λάκωνος, Γ. Ξυδιᾶ Τυπάλδου καὶ σας.

Ἐλπίζω, Σ^{μοι} νενέ, νὰ μὴ προφασισθῆτε ποτὲ ὅτι ἐξωδεύσατε δῆθεν ὅλα σας τὰ χρήματα καὶ ἐπωλήσατε ὅλα μας τὰ διαμαντικὰ χάριν ἐ-

μου· διότι γνωρίζετε κάλλιον παντός άλλου, ὅτι ἀπὸ τοῦ 1866 μέχρι τοῦ νῦν δὲν μοι ἐδώκατε εἰμὴ 60 λίρ. μόνον κατὰ 1875, ἃς μοι ἐστείλατε ἐδῶ διὰ τοῦ Σταυράκη καὶ τῆς ἐξαδέλφου μου Ταρσίτσας καὶ ἐξ ὧν ὁ ἀδελφός μου, ὁ Ν. Ἀναστασιάδης καὶ ὁ Ν. Δραγούμης μὲ ἔφαγαν κατὰ λάθος τὰς 8 λίρ. ἐκτὸς τούτου ἔλαβον πρὸ ἡμερῶν καὶ τὰς πέντε λίρας, ἃς μοι ἐστείλατε διὰ τοῦ καλοῦ Ν. Νικολαΐδου ὕστερα ἀπὸ 4 χρόνια καὶ ἀφοῦ σὰς ἐξέθεσα μυριάκις τὴν τρομερὰν ἐδῶ στενοχωρίαν μου. Καθὼς δὲ δὲν ἠθέλησα νὰ δεχθῶ τὰς 60 λίρας Σας κατὰ τὸ 1875 ὅπως μὴ κλαίσετε ὅτι ἐξ αἰτίας μου δὲν ἔχετε νὰ φάτε καὶ νὰ πιῆτε, οὕτω καὶ πρὸ ἡμερῶν δὲν ἠθελον δεχθῆ τὰς 5 λίρας Σας, ἀφοῦ ἐγράψατε τῷ Νικολαΐδῃ, ὅτι τὰς εἴχετε διὰ φορέματά σας, ἐπειδὴ δὲν θέλω ποσῶς ἢ μητέρα μου καὶ ἡ χήρα τοῦ πατρός μου νὰ μένη ἐξ αἰτίας μου ἄνευ ἐνδυμάτων. Ἐγὼ ὡς πρὸς τοῦτο περισσοτέραν φιλοτιμίαν τοῦ Σταυράκη καὶ Σας καὶ θὰ προτιμήσω μᾶλλον νὰ φάγω μαῦρο ψωμί, καὶ νὰ εἶμαι αἰωνίως μέσα εἰς τὰ κουρέλια καὶ τὰ σκουλήκια καὶ νὰ ὑποφέρω μυρίας στερήσεις καὶ παντοειδῆ βράσανα, ὡς τοῦτο μὲ συμβαίνει πρὸ ἐτῶν χάρις εἰς τὴν ἀσυνειδησίαν τῆς οἰκογενείας μου, παρὰ νὰ ἀρῆσω ποτὲ τὴν μητέρα μου νὰ στερηθῆ ἐξ αἰτίας μου οὐχὶ μόνον τοῦ ἀπολύτως ἀναγκαίου ἀλλ' ἀκόμη καὶ πολλῶν περιπτώσεων πραγμάτων. Τούτου ἕνεκα ἐὰν δὲν ἐφοβούμην νὰ σὰς προσβάλω καὶ δυσχερστήσω, κατὰ τι Σκοι νενέ, ἠθελα προθύμως σὰς ἐπιστρέψαι καὶ τὰς 5 ταύτας λίρας, διὰ νὰ μὴ μένετε γυμνὴ χάριν ἐμοῦ τὸ καλοκαίρι καὶ διὰ νὰ μὴ ἔχω τὴν ἁμαρτίαν σας. Ἐλησμόνησα νὰ προσθέσω, ὅτι ἐκτὸς τῶν 65 τούτων λίρ. μὲ ἐχαρίσατε, Σ. νενέ, ἐντὸς τῶν 13 τελευταίων χρόνων καὶ ἓνα κοντογοῦνι ἀπὸ ναφὲ μετὰ τὴν δολοφονίαν μου τὸ 1874, ὅπερ φορῶ ἀκόμη, καίτοι ἔγινε κουρέλι, ὡς καὶ τρία ζεύγη τσαράπια τὸ 1873 καὶ δύο ἢ τρεῖς κεσέδες γλυκὴ τὸ 1872 μετὰ μερικῶν αὐγῶν καὶ πουλιῶν ἀπὸ τὸ τσεφλίκι μου τὸ 1871.

Ἰδοῦ, νενέ μου, ὅλα σας τὰ δῶρα, ἅπερ ἔλαβον μετὰ τὴν θανάμ τοῦ Σ. πατρός μου εἰς χρήματα καὶ εἰς πράγματα. Ἐὰν δὲ τὰ συγκρίνετε μὲ ὅσας χιλιάδας λίρ. καὶ μὲ ὅσα πολύτιμα τσεβαερικά, ἀσημικά, σάλια, γουναρικά καὶ ἄλλα πατρικά μου πράγματα ἐχαρίσατε κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο εἰς τὰς 4 ἀδελφάς μου καὶ τοὺς 3 ἀδελφούς μου, θὰ εὑρετε ὅτι μὲ ἀδικήσατε μεγάλως καὶ ὅτι οὐδὲ τὸ χιλιοστημόριον δὲν μοι ἐδώκατε τῶν ὅσων ἐδώκατε εἰς τοὺς ἄλλους, καὶ τοι ἐγὼ σὰς ἔδωσα καὶ τὸ ὑποκάμισόν μου καὶ τὸν τελευταῖον ὄβολόν μου, καὶ ἐπροτίμησα τὸν ὀλεθρόν μου παρὰ νὰ καταδεχθῶ νὰ σὰς ζητήσω ποτὲ τὸ δίκαιόν μου. Ἄλλὰ καὶ τοῦτο φαίνεται εἶναι ἐξ ἁμαρτιῶν μου, ἐπειδὴ πολλάκις αἱ μητέρες ἀγαποῦν ἐκεῖνά των τὰ παιδιὰ περισσότερον, τὰ ὅποια τὰς ξεγυμνώνουν καὶ τὰς ἀθαδιάζουν ἀσυστόλως παρὰ ἐκεῖνα τὰ ὅποια θυσιάζουν τὸ πᾶν διὰ τοὺς γονεῖς των καὶ τὰ ἀδέλφια των, ὡς ἔκαμα ἀνέκαθεν ἐγὼ, μάρτυς ὁ θεός! Τέλος πάντων θὰ σὰς εἶμαι ὑπόχρεως λίαν, Σκοι νενέ, ἐὰν μοι ὁμολογήσητε ἐν πάσῃ συνειδήσει πόσα μασσούρια νεροῦ εἶχεν ἀρῆσει ὁ μακαρίτης πατήρ μου διὰ τὸ γυαλί, τὸν

λουτρό, τοὺς παγτσέδες, καὶ τὰ ἀμπέλια μας καὶ τί ἀπεκάματε τὰ χοτσέτια τοῦ νεροῦ μας, τὰ ὁποῖα ὑπῆρχον σῶα καὶ ἀκέραια, ὡς ἐξάγε-
ται ἐκ τῆς ἐπισήμου Πατριαρχικῆς ἀπογραφῆς τοῦ 1866; Συνάμα δὲ
σᾶς ὀρκίζω εἰς τὸ ὄνομα τῆς Παναγίας νὰ μὲ ὁμολογήσετε, τι ἐκάματε τὰ
3 μέγιστα σενδούκια, τὰ ὁποῖα περιεῖχον τὴν ἐπίσημον καὶ μὴ ἀλλη-
λογραφίαν τοῦ Σ. πατρὸς μου, ὡς καὶ τὰς ἀπαιτήσεις του παρὰ τῆς Βλα-
χίας καὶ ὅλην τὴν σύγχρονον ἔθνικὴν καὶ ἐκκλησ. ἡμῶν ἱστορίαν, τὰ ὁποῖα
σᾶς ἐμπιστεύθημεν νὰ μᾶς φυλάξητε εἰς τὸ μέγαλο μας κιαβίρι, καὶ
διὰ τὴν ἀπόλειαν τῶν ὁποίων, ὡς καὶ διὰ τὴν τῶν χοτσέτιων τῶν νε-
ρῶν μας καὶ τῶν λοιπῶν συνετίων καὶ οἰκογενειακῶν ἐγγράφων μας
θὰ εἴσθε αἰωνίως ὑπεύθυνος ἀπέναντί μας ὑπὸ ἡθικὴν καὶ ὕλικὴν ἔπο-
ψιν. Ἐπομένως, Σ^{μοι} νενέ, μὴ ἀκούετε τὰς ἀγενεῖς συμβουλὰς τοῦ Σταυ-
ράκη, τοῦ Γεώργου καὶ Σ^{ας}, φανερῶσατέ μοι τὴν καθαρὰν ἀλήθειαν, ἐὰν
δὲν θέλετε νὰ πληρώσετε ντάνες, πέζες, ἰντερέσα καὶ μὴ μὲ λέγετε
πλέον ἄλλ' ἀντ' ἄλλων, δηλ. ὅτι δὲν ὑπῆρχον ποτὲ δῆθεν χοτσέτια
τοῦ νεροῦ μας, ἐνῶ ἀπὸ τοῦ 1866 διὰ τῆς ὑπογραφῆς σας ὁμολογή-
σατε ὅλοι σας τὸ ἐναντίον ἐν τῇ ἐπισήμῃ ἀπογραφῇ τῆς κινητῆς καὶ
ἀκινήτου περιουσίας τοῦ Σ. πατρὸς μου. Ὡσαύτως μὴ ἰσχυρίζεσθε τοῦ
λοιποῦ, νενέ μου, ὅτι ἐκαύσατε δῆθεν ὅλα τὰ πατρικὰ ἐγγράφα μας, τὰ
ὁποῖα ἀπετέλουν μέρος τῆς περιουσίας μας, διότι ποτὲ τοιαύτην ἄ-
δεια δὲν σᾶς ἔδωκα, καὶ διότι ποτὲ δόξα τῷ θεῷ δὲν ἐγάσατε τὰ
λογικὰ σας, διὰ νὰ θέλετε νὰ καταστρέψετε οὕτω πως τὰ παιδιὰ σας.
Ἐννοῶ κάλλιστα, νενέ μου, ὅτι ἐπλάσατε τοὺς μύθους τούτους τὸ
1873 καὶ 1874 διὰ νὰ ὑποχρεώσετε τὸν Σταυράκη τὸν Γεώργην καὶ
Σαν. καὶ διὰ νὰ δυνηθῶν οὕτω πως οἱ ἀθεόφοβοι ἀδελφοί μου καὶ τὴν
ἀλληλογραφίαν τοῦ Σ. πατρὸς μου νὰ μὲ ὑπεξαιρέσουν καὶ 6 μασούρια
νεροῦ νὰ μὲ φάγουν σὺν τοῖς ἄλλοις, ὡς καὶ 150 λιρ. διὰ νὰ πλαστο-
γραφήσουν νέα χοτσέτια διὰ τὰ 3 1)2 μασούρια δῆθεν νεροῦ, ἅπερ μᾶς
ἀφῆκεν ὁ μακαρίτης ἐνῶ πράγματι ἂν δὲν ἀπατώμην μᾶς ἀφῆκεν 9 1)2
μασούρια νεροῦ. Ἐπειδὴ δὲ κάθε μασούρι νεροῦ ἀξίζει τώρα ἀπὸ 250—
300 λιρ. τὰ 6 ταῦτα μασούρια νεροῦ ὅπου μὲ ἐκλεψαν οἱ ἀδελφοί μου
μὲ ἐζημίωσαν 1800 λιρ. αἱ ὁποῖαι καὶ ἄς ἦναι χαλάλι των, καὶ ἄς
τοὺς εὐγουν ἀπὸ τὰ μάτια καὶ τὴν μύτην των, διὰ νὰ μὴ ξεγυμνώσουν
τοῦ λοιποῦ ἀτιμωρητεὶ τοὺς γονεῖς των καὶ τὰ ἀδελφιά των· μὴ πι-
στεύετε δὲ, νενέ μου, δι' ὄνομα τοῦ θεοῦ εἰς τὸ ἐξῆς τόσον εὐκόλως τὰ
ἀδιάντροπα ψεῦδη τοῦ Σταυράκη, τοῦ Γεώργου καὶ Σας· διότι θὰ σᾶς
ἀποδείξω καθὼς 2 καὶ 2 κάμνουν τέσσαρα ἐν δευτέρῃ τινὶ ἐπιστολῇ
μου, ὅτι οἱ 3 ἀδελφοί μου ἔλαβον ἀπὸ τοῦ 1866 μέχρι τοῦ νῦν ἀπὸ μι-
σθῶν τῆς κυβερνήσεως, ἀπὸ εἰσοδήματα τῶν τσιφλικιῶν μας, ἀμπελιῶν
μας κτλ. ἀπὸ τὴν πώλησιν τοῦ γαλιοῦ μας, τοῦ τσιφλικίου μας τοῦ Βίδος,
τοῦ περιπάτου μας τοῦ Καλενδερίου καὶ διάφορων πατρικῶν μας τσε-
βαερικῶν, ἀσημικῶν, ἐπίπλων καὶ πραγμάτων ὑπὲρ τὰς 100,000 λιρ. Ἐν
τοσοῦτῳ κλαίονται αἰωνίως καὶ ἐκεῖνοι ὡς ἀληθεῖς πατακτοῖδες καὶ
γιάν κεσιτοῖδες, ὅτι δὲν ἔχουν νὰ φάγουν καὶ νὰ πιοῦν. ! Ἐπίσης μὴ τοὺς

πιστεύετε, νενέ μου, όταν σᾶς λέγουν, ὅτι πολεμοῦν τώρα 13 ἔτη νὰ πωλήσουν ἢ νὰ ἐνοικιάσουν τὰ τσιφλίκια καὶ τὰ ἀμπέλιά μας, καὶ νὰ τακτοποιήσουν τὰς ὑποθέσεις μας καὶ ὅτι δὲν δύνανται τάχα νὰ τὸ κατορθώσουν, ἄλλοτε διότι εἶναι εἰρήνη ἢ πόλεμος, καὶ ἄλλοτε διότι εἶναι χολέρα καὶ τύφος ἢ διότι βρέχει καὶ χιονίζει. Διατὶ παρακαλῶ, νενέ μου, τόσαι συγγενικαὶ καὶ φιλικαὶ οἰκογένειαι ὡς τοῦ Τιγγῆρ ὄγλου, τοῦ Ῥεσίτ πασᾶ, τῶν Καραθεσδωρίδων, τοῦ Καλλιιάδου, τῶν Βαλτατασίδων, τοῦ Κουγιουμπσιᾶν, τοῦ Ἄλῃ πασᾶ κτλ. κτλ. ἐντὸς ὀλίγων μόνων ἐβδομάδων ἐτακτοποίησαν καὶ ἐπώλησαν τὰ κτήματά των, ἐμοίρασαν τὸ μέλι των μὲ τὸν πλέον δίκαιον τρόπον, καὶ οἱ ἀσυνεῖδητοι ἀδελφοί μου προφασίζονται, ὅτι δὲν δύνανται νὰ τὸ κάμουν ἀπὸ τοῦ 1866, διότι θέλουν νὰ μὲ φάγουν καὶ τὸ τελευταῖο λιανὸ μου καὶ νὰ μὲ βάλουν ζωντανὸν εἰς τὸν λάκκον, διὸ καὶ ἄς ἔχουν τὴν κατάραν μου διὰ χιλιοστὴν φράν.

Δὲν συλλογίζεσθε, νενέ μου, ὅτι σᾶς ψεύδονται ἀναιδῶς οἱ ἀκόρεστοι οὔτοι τρεῖς υἱοὶ σας καὶ ὅτι σᾶς δολιεύονται ἐπίσης αἰσχρῶς ὡς καὶ ἐμὲ αὐτόν; Δὲν στοχάζεσθε, ὅτι ὅποιος δὲν θέλει νὰ ζημιώσῃ 5 μέραις κοσκινίζει; καὶ ὅτι διαβολομαζώματα, ἀνεμοσκορπισάτα;

Ἄλλ' ἐπειδὴ σᾶς ἐπονοκεφάλησα ἀρκετὰ, Σ. νενέ μου, καὶ σᾶς ἐσύγχισα οὐκ ὀλίγον πάλιν χωρὶς νὰ τὸ θέλω, σᾶς ζῆτῶ μυριάκις συγγνώμην διὰ τοῦτο ἐκ νέου καὶ σᾶς ἀναγγέλλω, ὅτι ἀπεφάσισα, ἂν εἶναι θέλημα θεοῦ, νὰ μεταβῶ προσεγῶ; ἐκεῖ παρ' οὗτῳ διὰ νὰ φιλήσω τὸ χεῖρ σας, νὰ λάβω τὴν εὐχὴν σας καὶ τὴν συγγνώμην σας, καὶ νὰ ἀποθάνω ἐν μέσῳ τῆς οἰκογενείας μου καὶ τῆς πατρίδος μου, αἱ ὁποῖαι μὲ ἐπότισαν ἤδη μὲ τόσα ποτήρια πικρίας.

Δὲν ἀντέχω πλέον εἰς τὰ ξένα, νενέ μου, καὶ εἰς τὰς ἐδῶ παντοσιδεῖς κακουχίας καὶ στερήσεις, καὶ ἔχω ὑπὲρ ποτε ἀνάγκην τῆς μητρικῆς στοργῆς καὶ περιθάλψεως σας, διὰ νὰ ἀναλάβῃ ὀλίγον ἢ δεινῶς παθοῦσα υγεία μου ἐδῶ ἀπὸ τοὺς πυρετοὺς, ἀπὸ τὸ φαγοκόκκαλο καὶ ἀπὸ τὰ ἄλλα γνωστὰ σᾶς βάσανά μου. Ἐπομένως ἐλπίζω καὶ ἡ εὐγενεία σας, ὡς καλὴ μητέρα καὶ εὐσεβῆς χριστιανὴ νὰ παραβλέψετε τὰς ἀκουσίας ἐλλείψεις μου, αἵτινες εἶναι φυσικαὶ συνέπειαι τῶν ἀπεριγράπτων δεινῶν μου, νὰ μὲ δεχθῆτε μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας καὶ νὰ μὲ προστατεύσετε κατὰ πάσης νέας ἐπιβουλῆς τῆς ζωῆς καὶ τῆς περιουσίας μου, ἣν ἤθελον τολμήσει πάλιν νὰ μηχανευθῶσιν ἐναντίον μου οἱ συγγενεῖς μου καὶ ξένοι. Καθὼς σᾶς ἐμήνυσα καὶ πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος διὰ τῶν καλλίστων καὶ πολυτίμων μας φίλων Τιγγήρογλου μετὰ θεὸν ἐμπιστεύομαι εἰς τὰ χεῖρά σας, Σ. νενέ μου, καὶ ἐλπίζω ἡ ἀπόφασίς μου αὕτη νὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ καὶ νὰ συντελέσῃ κατόπιν καὶ εἰς τὴν συμφιλίωσίν μου μετὰ τῶν ἀδελφῶν μου, ἀφοῦ ὅμως μὲ ἀποδώσουν τὴν περιουσίαν μου. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐξορκισατέ τους, Νενέ μου, νὰ μὲ προσθάσουν ἐδῶ ὅσον τάχιον περὶ τὰς 200 ἢ καὶ τὰς 400 τοῦλάχιστον λίρας ἀπέναντι τῶν περυσινῶν καὶ τῶν ἐφρετεινῶν εἰσοδημάτων τῶν τσιφλικίων μου, διὰ νὰ πληρώσω τὰ πρὸ 4 ἐτῶν ἐδῶ χρέη μου εἰς τοὺς ἰατροὺς μου

καὶ ἄλλους, διὰ νὰ ἀπαντήσω τὰ ἐξοδά μου, τὰ ὀδοιπορικά μου κτλ.

Στείλατέ με καὶ ἡ εὐγενεία σας, νενέ μου, ὅτι ἂν δυνηθῆτε εἰς χρήματα καὶ σεβαστικά, ἂν τυχὸν σὰς δίδουν τὴν ἀδειαν ὁ Σταυράκης, ὁ Γιωργος καὶ Σα, οἱ ὁποῖοι καὶ θέλουν νὰ τὰ φάγουν ὅλα, διὸ καὶ δὲν σὰς ἀφίουν τόσα χρόνια νὰ μὲ δώσετε ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μὲ ἀνήκει. Εὐχόμαι ὁμῶς ἐπὶ τέλους νὰ τοὺς μουντσώσετε, νὰ τοὺς στείλετε στοῦ διαβόλου τὴν μάνα, νὰ τοὺς ἀποδεξετε ὅτι δὲν θὰ σὰς σέρνουν αἰωνίως ἀπὸ τὴν μύτη, καὶ δὲν θὰ σὰς μεταχειρίζωνται ὡς τυφλὸν ὄργανον διὰ νὰ ξεγυμνῶνουν τὰ ἀδελφιά των καὶ διὰ νὰ ἀτιμᾶζουν τὴν μνήμην τοῦ μακαρίτου πατρός των, οὐτινος καὶ ἄς ἔγουν αἰωνίως τὴν κατάραν, ἐὰν δὲν ἐπανέλθουν εἰς χριστιανικώτερα, ἀδελφικώτερα καὶ τιμιώτερα πρὸς με αἰσθήματα. Ἐνεργήσατε ἐπὶ τέλους, παρακαλῶ Σ. νενέ μου, τὰ εἰκότα καὶ παρὰ τῆ Γ. Πύλη, ὅπως μοὶ δοθῇ ἡ ἀδεια νὰ ἐπανέλθω ἐκεῖ ὅσον τάχιον, καθὼς καὶ πᾶσα ἀσφάλεια περὶ τῆς ζωῆς μου. Ἐξόριστος καὶ ἀντάρτης δὲν ἤμην ποτέ, ἀλλ' ὁ ἴδιος ἀνεχώρησα ἐκεῖθεν τὸ 1874 διὰ λόγους ὑγείας καὶ ἄλλους, τοὺς ὁποῖους ἐξέθεσα δημοσίᾳ, ἐὰν δὲ μὲ διέφυγον εἰς τὰ συγγράμματά μου καὶ τινὰ πικρά μὲν ἀλλὰ δίκαια παράπονα κατὰ τῶν κρατούντων, τῶν συγγενῶν μου καὶ ξένων, ἄς τὰ παραβλέψωσι πάντες μετ' ἐπιεικειᾶς, καθότι ἀσθενῆς καὶ ὀδοιπόρος ἀμαρτίαν οὐκ ἔχει καὶ «οὐδεὶς ἀναμάρτητος».

Καταφιλῶ ὅθεν τὰς χεῖράς σας, Σ. μου μητέρα, ἐξαιτοῦμαι τὰς εὐχάς σας ὡς καὶ τὴν συγγνώμην σας ἐκ νεοῦ καὶ παρακαλῶ τὸν πανάγαθον θεὸν νὰ μὲ ἀξιώσῃ νὰ σὰς ἀπολαύσω ὅσον οὐπω. Διατελῶ δὲ μετὰ τοῦ ἀνήκοντος σεβασμοῦ.

Ὁ ἀφρωσιωμένος εὐπειθέστατος καὶ ἀπαρηγόρητος υἱός σας

Δ. ΑΡΙΣΤΑΡΧΗΣ.

Ἀγαπητέ μοι Δημητράκη.

Ἐλαβον τὴν ἐπιστολήν σου καὶ ἐλυπήθην ἐξ ὅλης ψυχῆς ἐπειδὴ ὑποφέρεις καὶ θέλεις νὰ ἔλθῃς, τοῦτο εἶναι ἀδύνατον, ἐπειδὴ δὲν ἤμποροῦμεν νὰ συμφωνήσωμεν. Ἄν εἶναι νὰ ζήσω ἀκόμη ἓνα δύο χρόνια θὰ μὲ ποθάνῃς. Μάθε προσέτι ὅτι ἂν τυχὸν καὶ ἔλθῃς ἐγὼ δὲν σὲ δέχομαι μὲ κανένα τρόπον καὶ θὰ φύγω ἀπὸ τὸ σπῆτι.

Μὲ λέγεις νὰ φροντίζω περὶ σοῦ· ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἔχω ἤδη τὰ μέσα ἐπειδὴ οὔτε μισθὸν ἔχω, τὰ δὲ χρήματα τὰ ὅποια εἶχα εἰς τὴν Μπάνκιαν τὰ ἔφαγα. Τὰ σάλια τὰ διαμαντικά καὶ τὰ ἀσημικά τὰ ὅποια μὲ λέγεις ὅτι εἶναι τοῦ μακαρίτου ἀνδρός μου, ἔχεις μεγάλο λάθος ἐπειδὴ μὲ τὰ χάρισε καὶ εἶναι ἰδικά μου, ὅθεν δὲν χαίρεις τὸ δικαίωμα νὰ μὲ αἰτεῖς τί τὰ ἔκαμα.

Σὺ εἶσαι ὁ πλέον ἀδικος καὶ ἀσυνείδητος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου καὶ ὄχι οἱ ἀδελφοί σου. Ὁ Σταυράκης, τὸν ὁποῖον λέγεις ἀδικον καὶ ἐξυβρίζεις καὶ κατατρέχεις, ἐδανείσθη ὀκτακοσίας λίρας Ὀθωμανικὰς, ὅπως σὲ κυτάξῃ ὅταν ἔπαθες τὰ μάτια σου, μὲ εἴκοσι ἰατροὺς καὶ σὲ εἶχεν εἰς τὰ ξενοδοχεῖα, αὕτη εἶναι ἡ ἀδικία του ;

Ὅ, τι μερίδιον καὶ ἂν ἔγης ἀπὸ τὰ τσιφλίκια σὲ τὰ στέλουν. Δύο χρόνια τὸ τσιφλίκι δὲν ἔδωσεν ὀβολόν, μάλιστα τὸ τσιφλίκι ἐχρεώθη εἰς ἑβδομηκοντα χιλιάδας γρόσια.

Τὸ παρελθὸν ἔτος ἔδωκεν ἑκατὸν ἐξήκοντα λιρ. ὀθωμανικὰς εἰσόδημα καὶ τὸ ἀνάλογόν σου δηλ. τεσσαράκοντα λίρας σὲ τὰς ἔστειλε ὁ Σταυράκης. Καὶ ὅταν πωλήσουν ἄχυρον ἢ ἄλλο τι σὲ στέλνουν τὸ ἀνάλογόν σου. Σὺ τοὺς ἀδίκησες καὶ ὄχι ἐκεῖνοι. Τὰ πατρικά σου πράγματα ὅταν ἐπωλήθησαν ἦσο παρὼν σὺ ὁ ἴδιος ἐδιόρισες τοὺς ἐπιτρόπους Πουζίκ ἐφένδη, Σισμάνογλου καὶ Πχοπαλλήν. Σὺ δὲν ἀγόρασες τὰ καλλίτερα πράγματα; σὺ ἦσο ἢ αἰτία ὅπου ἐπωλήθη τόσον φθινὰ τὸ σπίτι, εἶναι ἰδική σου ἀμαρτία καὶ ἀθεοφοβία, ἐνῶ τὰ κάμνεις σὺ, νὰ τὰ ἀρνήσαι καὶ νὰ λέγῃς ὅτι τὰ ἔκαμαν ἄλλοι.

Ἦδη εἶναι τέσσαρα χρόνια ὅπου μᾶς βρίζεις, καὶ θέλεις νὰ καταστρέψῃς τὰ ἀδελφιά σου· μὲ ταῖς φυλλάδαῖς καὶ βιβλία σου ἔκαμες τὴν ὑπόληψίν μας ἐνὸς ἄσπρου. Τώρα λοιπὸν ὕστερον ἀπὸ τόσας ὕβρεις καὶ ἀδικίας, ἃς μᾶς ἔκαμες πῶς τολμᾶς νὰ ἔλθῃς νὰ κατοικήσῃς μαζί μας; Μὲ τί πρόσωπο, ἄδικε ἄνθρωπε, ἀθεόφοβε, θὰ παρουσιάσῃς ἔμπροσθέν μας; Ἐγὼ δὲν σὲ θέλω μὲ κανένα τρόπον· νὰ μὴ φοιμήσῃς καὶ ἔλθῃς, διατί θὰ φύγω εὐθὺς νὰ πάω νὰ ζήσω μακρὰν μόνη μου εἰς ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου.

Ἀπὸ τὸ ἀμπέλι μόνον χίλια γρόσια τὸ χρόνο πέρνομαι, τὸ δὲ ἀνάλογόν σου σὲ τὸ στέλνουν· ῥῶτα καὶ νὰ μάθῃς, ἐπειδὴ σὺ εἶσαι ἄδικος καὶ δὲν πιστεύεις κανένα, εἶσαι ἀπίστευτος Θωμᾶς. Ὅτῳ χρόνια ὁ Μήλιος ὁ Χαρθάτης εἶχε τὸ ἀμπέλι, καὶ δὲν μᾶς ἔδινε τίποτε, μολὶς δύο χρόνια εἶναι ποῦ τὸ πήραμε καὶ τὸ νοικιάσαμεν. Ἀπὸ ποῦ πέρνομεν τὰς δέκα πέντε χιλιάδας λίρας ὄθ. κακοῦργε; ἀπὸ τὸ τσιφλίκι καὶ ἀμπέλι· δὲν φοβᾶσαι τὸν θεόν, ἄδικε ἄνθρωπε καὶ ἀσυνείδητε; Ποῖα εἶναι τὰ ἄλλα εἰσοδήματα; Ἄλλο ἀπὸ τσιφλίκι καὶ ἀμπέλι ἔχομεν; ὅσα γράφεις εἶναι ὅλα ψεύματα, κακοῦργε ἄνθρωπε καὶ ἄδικε.

Ἦδη δὲν ἔχω νὰ σὲ στείλω τίποτε. Μετὰ τὸν θάνατόν μου ὅτι ἔχω θὰ τὰ μαιρασθῆτε ὅλοι σας. Ἐγὼ πάσχω καὶ δὲν ἠμπορῶ νὰ περπατήσω οὔτε μέσα εἰς τὸν ὄνταν· πῶς θέλεις νὰ ἔχω καὶ σὲ, νὰ σὲ κυτάζω, νὰ γνοιαστῶ. Τὸ πάθος τοῦτο εἶναι ἀνίατον καὶ θὰ τὸ ἔχω μέχρι θανάτου. Εἶμαι ἀναγκασμένη νὰ ἔχω μίαν γυναῖκα διὰ νὰ μὲ ντατεύῃ.

Ὁ θεὸς νὰ μὴ με ἀξιώσῃ νὰ σὲ ἀπολαύσω εἰς τοῦτον τὸν κόσμον, εἰς τὴν ἀναζωὴν νὰ μὲ ἀπολαύσῃς. Σὺ ἀφ' ὅτου ἀπεβίωσεν ὁ μακαρίτης πατήρ σου μὲ ἐξυβρίζεις καὶ μὲ κατέστρεψες καὶ μὲ ἔκαμες δεστάνι ὡς καὶ τὰ ἀδελφιά σου, τώρα λοιπὸν δροσιζῶ καὶ ἐγὼ τὴν γλῶσσάν μου.

Κωνσταντινούπολις (Νεοχώριον) τῆ 2)14 Ἰουνίου 1878·

καὶ μένω ἢ μήτηρ σου Μαριόρα Ἀριστάρχη.

Ἐκ τῆς ἀπαντήσεως τῆς μητρός μου εἰς τὴν ἀνωθι ἐπιστολὴν μου πᾶς τις δύναται νὰ πεισθῇ, ὅτι αὐτὴ καὶ οἱ ἄγοντες καὶ φέροντες αὐτὴν ἀδελφοί μου εἶναι οἱ πρωταίτιοι ὅλων τῶν δυστυχημάτων μου· διὸ καὶ ἔγοντες φρικτὰς τύψεις συνειδότος, καταφεύγουν εἰς ἀγενεῖς ὕβρεις εἰς μοχθηρὰς διαβολὰς καὶ εἰς ἀσυγχωρήτους παραμορφώσεις τῆς ἀληθείας. «Φωνάζει ὁ κλέφτης, διὰ νὰ φύγῃ ὁ νοικοκύρης». Ἀφίνω εἰς τοὺς ἀμερολήπτους κριτὰς ν' ἀποφανθῶσιν, ἐὰν ἡ μήτηρ μου ἀντεπεκρίθη ὡς εἶδει εἰς τὰ λίαν χριστιανικὰ καὶ υἱικὰ αἰσθήματα, ἅπερ τῇ ἐξέφρασα τῇ 9ῃ Μαΐου ἔ. ἔ., καὶ ἂν ἡ ἀπάντησίς της δὲν ἐμφαίνει καρδίαν Γαίνης μᾶλλον ἢ μητρός καὶ δὲν ἀρμύζει οὕτως εἰπεῖν εἰς μητριαν, ἀπολέσασαν πᾶν αἰσθημα φιλοστοργίας, θεογνωσίας, αἰδοῦς καὶ εὐσημοσύνης. Ἐνῶ ἐγὼ π. χ. τὴν ἐξώρκισα νὰ μὲ συγχωρήσῃ, νὰ μὲ ἐλεήσῃ νὰ μὲ λυπηθῇ καὶ νὰ μὲ δεχθῇ αὐθις εἰς τὰς μητρικὰς της ἀγκάλας· διότι, ὡς τῇ ἔλεγον, ἤθελον ν' ἀποθάνω ἐν μέσῳ τῶν συγγενῶν καὶ φίλων μου, ἐνῶ τῇ προσέθετα, ὅτι παρακαλῶ τὸν θεὸν νὰ τὴν ἀπολαύσω ὅσον τάχιον, καὶ νὰ μὲ ἀξιώσῃ νὰ συμφιλιωθῶ ἡθαυπηθῶν καὶ μετὰ τῶν ἀδελφῶν μου κτλ. ἐνῶ τέλος πάντων τὴν ἐξώρκισα νὰ ὁμολογήσῃ ἐπὶ τοῦ ἀγ. Εὐαγγελίου, ἂν ὅλα τὰ γραφόμενα καὶ λεγόμενά μου περὶ αὐτῆς καὶ τῶν λοιπῶν οἰκείων μου δὲν ἦσαν ἡ καθαρὰ ἀλήθεια. ἐκείνη ἔλλειψαι σοβαρῶν καὶ ἀκαταμαχῆτων ἐπιχειρημάτων μὲ ὑβρίζει, μὲ συκοφαντεῖ καὶ προσβάλλει διὰ τοῦ πλέον ἀθμιτοῦ τρόπου, θέλουσα οὕτω πως ν' ἀποτελειώσῃ τὸ θῦμα τῶν προσφιλέων υἱῶν της, τολμᾷ δὲ νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι εὐχεται νυχθημερῶν εἰς τὸν ὕψιστον, ὅπως μὴ με ἀπολαύσῃ ποτὲ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, καὶ δὲν ἐντρέπεται νὰ μὲ γράψῃ, ὅτι ἐὰν μεταβῶ προσεχῶς εἰς Κωνσταντινούπολιν παρ' αὐτῇ, ἐκείνη θὰ ξεπορτίσῃ διὰ τῆς ἄλλης θύρας καὶ θὰ ἀφήσῃ τὸν ἀόμματον υἱὸν της τὸν πνέοντα τὰ λοιπὰ καὶ τὸν ἐπανακάπτοντα εἰς τὰ ἴδια μετὰ 4 ἐτῶν ἀποδημίαν καὶ ἀπερίγραπτον κακουχίαν, διὰ νὰ τὸν φάγουν τὰ σκυλιὰ τοῦ δρόμου. Ἰδοὺ μητέρα, ἰδοὺ μάλαμμα! Ὅσοι ἀμφιβάλλουν εἰσέτι περὶ τῆς τερατώδους συμπεριφορᾶς τῆς οἰκογενείας μου πρὸς με, ἅς ἐνδύσωσιν εἰς τὴν πραγματικότητά καὶ ἅς μὴ λέγουν τοῦ λοιποῦ ἀλλ' ἀντ' ἄλλων, ἐὰν σέβωνται ποσῶς ἑαυτούς. Ἡ καλοκάγαθος μήτηρ μου μὲ ἀποκαλεῖ πρὸς τοῖς ἄλλοις κατ' εἰσήγησιν βεβαίως τοῦ Σταυράκη, τοῦ Γεώργου καὶ Σας κακοῦργον καὶ ἀσυνείδητον· ὡς φαίνεται εἰς τὸ χωρίον τῶν τερατῶν τούτων κακοῦργοι καὶ ἀσυνείδητοι εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι δολοφονοῦνται, δηλητηριάζονται, ἀποτυφλώνονται καὶ ἀπογυμνώνονται ὑπὸ τῶν οἰκείων των, οὐχὶ δὲ οἱ διαπράττοντες τὰ ἀθμιτοῦργήματα ταῦτα. Ἔστω καὶ τότε πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ εἴθε ὁ πανάγαθος θεὸς νὰ μοι διδῇ ὑπομονὴν, διὰ νὰ πῶ μέχρι τέλους τὸ ποτήριον τοῦτο τῆς πικρίας· εἴθε προσέτι ὁ ὕψιστος νὰ φωτίσῃ εἰς τὸ καλὸν τὴν φρενοβλαβῆ ταύτην καὶ ἀντιχριστιανικὴν μητέρα καὶ νὰ φέρῃ εἰς θεοφοβίαν τὰ μυριακίς ἄξια ἀγχόνης ἀδελφιά μου. Γένοιτο! Σημειωτέον, ὅτι ἡ ἐπιστολὴ μου ἐγράφη τῇ 9 Μαΐου ἔ. ἔ. καὶ ἡ ἀπάντησις τῆς μητρός μου τῇ 2 Ἰουνίου ἔ. ἔ. ἤτοι μεθ' ἑνὸς μηνὸς σχεδὸν παρέλευσιν, ἐνῶ δὲ ἐν αὐτῇ

ῥητῶς μοι ἔλεγον, ὅτι πάσχει ὀλίγον ἀλλ' οὐχὶ βαρέως ἐκ χρονικοῦ νοσήματος καὶ ὅτι ἤλπιζε νὰ ζήσῃ ἀκόμη μερικὰ χρόνια, οἱ ἀθεόφοβοι ἀδελφοί μου διέδωκαν ἐδῶ τε καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὅπως ἀπολογηθῶσι καὶ με συκοφαντήσωσιν ἐκ νέου, ὅτι ἡ ἐν λόγῳ ἐπιστολή μου ὀλίγου δεῖν προὐκάλει τὸν θάνατον τῆς μητρός μου, ἥτις μεγάλως λυπηθεῖσα ἐκ ταύτης, ἠσθένησε δῆθεν βαρέως ἐκ τυφοειδοῦς πυρετοῦ. Δὲν ἀρνοῦμαι ποσῶς τὴν ἀσθένειαν τῆς μητρός μου· διότι αὕτη ὡς ἄνθρωπος ὑπόκειται εἰς ὅλας τὰς ἀλλαγὰς καὶ ἐπηρεάς τῆς ἀτμοσφαιρας· τοῦθ' ὅπερ ὅμως ἀρνοῦμαι μετ' ἀγανακτήσεως, εἶναι ὅτι ἐγὼ, ἔστω καὶ ἐμμέσσω, ἐγενόμην κάπως αἴτιος αὐτῆς, ἐνῶ ἐκ τῆς ἀπαντήσεώς της ἐξάγεται σαφῶς τὸ ἐναντίον. Μήτηρ πένουσα τὰ λοιπῶν, δὲν ἤθελε δυναθῆ βεβαίως νὰ ἐκτοξεύσῃ τοιοῦτον ὑβερολόγιον κατὰ τοῦ πολυπαθοῦς υἱοῦ της, ὃν καὶ αὐταὶ αἱ πέτραι ἤθελον ἀκούῃ λυπηθῆ. Μολαταῦτα ὁ ἀδ. μου Σταυράκης εἶχε τὴν ἀνάιδειαν νὰ γράψῃ τοῦτο ῥητῶς σὺν ἄλλαις πολλαῖς φλυαρίαις τῷ Σ. Ἐπισκόπῳ Φωκίδος Κ. Δανὶδ τῇ 4 Ἰουνίου ἔ. ἔ. Ἡ δὲ περὶ τὰ μέσα τοῦ αὐτοῦ μηνὸς διελευσῶ ἐντεύθην κακεντρεγῆς ἀδελφῆ μου Ταρσίτσα Ἀεστορίδου μετὰ τοῦ φρισαθλίου συζύγου της, μεθ' οὗ καὶ μετέβη ἐκ Κερκύρας εἰς Κωνσταντινουπόλιν πρὸς σωτηρίαν δῆθεν τῆς πασχούσης μητρός της, εἶπε τῇ ἐξάδελφῃ της Κ. Τ. Ν. Γ. Ἀναστασιάδου, ὅτι, ἂν, ὃ μὴ γένοιτο, ἀπέθνησκεν ἡ μήτηρ μου, ὅα ἤμην ἐγὼ ὁ αἴτιος τούτου. Αὐτὸ τούτο, δὲν ἀμυθιάλλω, καὶ ὁ μασκαρῆς Ἀεστορίδης ὅα ἐπαπέλαθε τῷ φωτιάδῃ βέη, παρ' οὗ αἰφνης καὶ τυχαίως πως ἔμαθα, ὅτι ἡ μήτηρ μου ψυχομαχεῖ, ὅτε μετέβην παρ' αὐτῆ, ἵνα μάθω, ἂν ἔλαβε τυγὸν καμμίαν ἀπάντησιν τοῦ Μ. Βεζίρου εἰς τὴν ἀναφοράν μου, περὶ ἧς ἄνω ἐρεθῆ. Διὰ νὰ κατανοήσῃ δὲ κάλλιον τὸ δημόσιον, ὁποῖος προκομμένους συγγενεῖς ἔχω, ἄς μάλῃ μετὰ φρίκης, ὅτι ἡ μνησθεῖσα ἀδελφῆ μου Ταρσίτσα δὲν διεκρίθη κἂν νὰ μὲ ἐπισκερθῆ ἐπὶ μία, στιγμὴν κατὰ τὴν ἐντεύθην διάβασιν της οὐδὲ νὰ μὲ μοι μηνύσῃ κἂν τὸν ὑποτιθέμενον κίνδυνον, ὃν διέτρεχε δῆθεν ἡ μήτηρ μου, ὅπως λάβω καὶ ἂν ἐν ἀνάγκῃ τὰ μέτρα μου. Ἡ μόνη της φροντίς δὲ ἦτο νὰ ἐξέλθῃ τοῦ ἀτμοπλοίου, καὶ τοι πάσχουσα ὀλίγον, φαίνεται, νὰ μεταβῆ παρὰ τῇ κ. Τ. Ἀναστασιάδου, ὅπως μὲ διαβάλλῃ αἰσχροῶς καὶ ἀγενῶς, προτρέψασα τὸν ἀτιμον σύζυγόν της νὰ πράξῃ καὶ ἐκεῖνος τὸ αὐτὸ παρὰ τῇ πρεσβείᾳ καὶ ἀλλαγῷ, μὴ χειρότερα!

φίλτατέ μοι ἐξάδελφε, Ἐν Κων(πόλει τῇ 17 10ορίου 1874.

Ἔλαβον τὴν ὑπὸ ἡμερημίαν 4 ἰσταμένου ἐπιστολήν σου καὶ σὲ εὐχαριστῶ ἐκ μέσης ψυχῆς διὰ τὰ συγχαρητήριά σου ἐπὶ τῷ διορισμῷ μου εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ τύπου καὶ τῷ προοίβασμῷ μου εἰς τὸν πολιτικὸν βαθμὸν Μου-εμάτζ. Τὰ συγχαρητήρια ταῦτα τοσούτω μᾶλλον μὲ εὐχαρίστησαν, καθ' ὅσον γνωρίζω καλῶς τὸ εἰλικρινές αὐτῶν καὶ τὴν πρὸς ἐνὲ ἀγάπην σου. Ἐπίσης δὲ τὰ μάλα εὐχαριστήτην ἀναγνούς ἐν τῇ ἐπιστολῇ σου τοὺς εὐστόχους ἐκείνους χαριεντισμοὺς, ἐφ' οἷς πάντοτε διεκρίθης καὶ οἵτινες οὐδὲ.

λως προσκρούουσιν εἰς τὴν γνάμιν ἐπισκόπου τιτουλαρίου πάσης ξηροκαμπίας· διεκκρίνωσα δὲ αὐτοὺς καὶ εἰς πολλοὺς ἄλλους, συγγενεῖς τε καὶ φίλους, οἱ ὅποιοι ὑπὸ ὄντως Ὀμηρικῷ γέλωτος κυριευθέντες, ἐξέφρασαν μοι τὴν ἑαυτῶν χαρὰν, ὅτι ἐκ τοιούτου ὕψους πληροφοροῦνται τὰ τῆς προσφιλοῦς ὑγείας σου καλῶς βρῖνοντα. Σφόδρα ὁμῶς λυποῦμαι, φίλτατε, ὅτι δὲν εἶμι εἰς θέσιν νὰ σὲ εὐχαριστήσω διὰ τῆς ἀποστολῆς τῶν ἐφημερίδων καὶ φυλλαδίων, ὧν ἔχει ἀνάγκην, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι ταῦτα δὲν εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν. Ἀνέγνωσα μετ' ἐνδιαφέροντος τὴν εἰς τὴν Βυζαντιδα ἀπάντησίν σου, ἀλλ' ἐπίτρεψίν μοι νὰ ἀποδοκιμώσω μετὰ τῆς συνήθους μου πρὸς σὲ εἰλικρινείας ὅσα ἐν ἄλλῃ ἐφημερίδι ἐδημοσίευσας, μάλιστα δὲ τὰ ἀφορώντα τὸν ἀδελφόν σου, ἅτινα καὶ μεγάλην ἐπισύρρουσι μομφὴν κατὰ τῆς οἰκογενείας σας καὶ πολλοὺς εὖρον ἐνταυθὰ τε καὶ ἄλλαχού τοὺς ἐπικριτάς. Πρὸς τοῦτοις διατί μοὶ γράφεις τόσα κατὰ τοῦ ἑξαδέλφου μας Μανωλάκη, ὅστις τόσον σὲ ἐφρόντισε καὶ περιέθληψε κατὰ τὴν τελευταίαν δ' ἰνὴν ἀσθένειάν σου; Μὴ θελήσης, φίλτατε, κατηγορῶν αὐτὸν ἑλοφῶς, νὰ βλαψῆς ἠθικῶς ὁμογενῆ καὶ συγγενῆ, ὅστις δὲν κέκτηται εἰμὴ κεφαλαία τινα ἀγαθότητος καὶ ζήλου.

Ὁ ὑπεραγαπῶν σε ἐξάδελφος

Κ ΚΑΛΛΙΑΔΗΣ.

Ἐκ τῶν γραφομένων τοῦ Κωνστ. Καλλιτιάδου τῷ 1874 καταφίνεται πρῶτον ὅποια εἰλικρινῆ αἰσθητά ἀδελφικῆς ἀγάπης ἔτρεφον πάντοτε πρὸς αὐτὸν, καὶ δευτέρον, τίνι τρόπῳ ἤρχισεν ἕκτοτε νὰ συνηγορῇ ὑπὲρ τοῦ ἀδελφοῦ μου καὶ τοῦ Μανωλάκη (Καμάρα) ἥτοι τῶν δύο κυριωτέρων πρωτοουργῶν τοῦ ὀλέθρου μου, τοὺς ὁποίους ἡ πανευγενεία του θεωρεῖ ἀξίους, ἵνα καταταχθῶσιν, μετὰ τῶν Ἀγίων. «Δάσκαλε, ποῦ δίδασκες καὶ νόμον δὲν ἐκράτεις». Ἐλησμώνησες, φαίνεται, κύρ Καλλιτιάδη, ὅτι τῷ 1872 καὶ μέχρι τῆς 17 Σεπτ. 1874, ὅτε μὲ ἀπεχαιρέτησας ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ ἀναχωροῦντα δι' Ἀθήνας, σὺ ὑπὲρ πάντα ἄλλον διεργήγυες τὰ ἱμάτιά σου κατὰ τοῦ ἀδελ. μου Σταυράκη, ὃν καὶ ἐστιγματίζεις ὡς καταπροδώσαντα τὰ ἐθνικὰ συμφέροντα εἰς τὸ βουλγαρικὸν καὶ τὸ Ἀθωνικὸν ζήτημα. Ἐν τῷ μεταξὺ ταύτῳ, φαίνεται, ἐμεσολάβησε καμμία φιλοδοξία ἢ σύστασις πρὸς τοὺς κρατοῦντας ὑπὲρ σοῦ τοῦ ἀρχοντος Μ. Λογοθέτου, διὸ καὶ γύρισες τὸ φύλλο τόσον ἀναιδῶς, καθὼ ἀνθρώπος τοῦ παρὰ καὶ τοῦ συμφέροντος.

Ὅσον δὲ διὰ τὰ ἠθικὰ κεφάλαια τοῦ Μανωλάκη, τὰ ὅποια μὲ κοπανίζεις, σὲ παραπέμπω αὐθις εἰς τὸν θεῖόν του Κ. Π. Καμάραν, ὅστις τὸν ἀπέβαλε διὰ τὰς πολλὰς του καταχρήσεις ὡς καὶ εἰς ὅλους τοὺς τραπεζίτας τοῦ Γαλατᾶ, οἵτινες ἕνεκα τούτου δὲν ἠθέλησάν ποτε νὰ τὸν παραλάβουν μετὰ τῶν ὑπαλληλίσκων των· διὸ καὶ ἐκυλίετο πάντοτε ἄεργος ἐπὶ τόσα ἔτη εἰς τοὺς δρόμους τοῦ Καράκιοι. Ἐὰν δὲ ὁ ἐντιμος Κ. Δ. Ξένης δὲν κατέταττε τὸν εὐνοούμενόν σου μετὰ τῶν χαφιέ μουριδῶν τοῦ Ἐαπτιᾶ, ὧν, ὡς πασίγνωστον, ὁ ἀρχισυντάκτης τῆς Βυζαντιδος ἦτο εἰς τῶν ἀρχηγῶν, θὰ ἀπέθνησκε βεβαίως ἐκ πείνης μέχρι

τοῦδε. Περὶ δὲ τῆς ἀφοσιώσεως, μεθ' ἧς διήθεν μὲ ἐνοσήμευσεν ὁ Μ. Καμάρας, μάθε, ταρτοῦφε, ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ εὐρῶν, ὁ συστήσας καὶ ὁ δωροδοκῆσας τὸν ἄτιμον Hagel ἐκ μέρους τοῦ Σταυράκη καὶ Σας, ὅπως μὲ ἀποτυφλώσῃ διὰ τῆς ἀτροπίνης, ἣν καὶ ἐκράτει νυχθημερόν ἐπ' αὐτοῦ, ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ. Ἐπὶ τούτῳ δὲ εἶχε κάθε ἐσπέρας μυστικὰς συνεντεύξεις μέχρι τοῦ μεσονυκτίου μετὰ τοῦ ῥηθέντος τσαρλατάνου, ὅτε μὲν ἀλλαχοῦ, ὅτε δὲ εἰς τοῦ καλλίστου ἱατροῦ Κ. Μοντζέρη ὅπου ὁ Μ. Καμάρας ἔκαμε τὴν αὐλὴν εἰς τὴν Ἰδαν του, ἣν καὶ ἐπὶ τέλος ἐπῆρε τῇ βοήθειά τοῦ ἀδελφοῦ μου Σταυράκη, ὅστις καὶ τὸν ἐπροίκισεν ἀπὸ τὴν ῥάχιν μου, ὅπως τὸν ἀνταμείψῃ, διότι συνετέλεσε μεγάλως εἰς τὴν ἐξόντωσίν μου. Ἰδοὺ ἐν ὀλίγοις οἱ τίτλοι τῆς εὐγνωμοσύνης, οὓς ἔχω πρὸς τὸν τέως μυστικὸν ἀπεσταλμένον σου εἰς Ἀθήνας, ὅπου τὸ 1872 πρὸς αἴσχος τοῦ γένους καὶ τῆς ἐκκλησίας παρεκίνησες τοὺς αἰοιδίμους, Ἀνθιμὸν τὸν ε' καὶ Λυκοῦργον Σύρου καὶ Γήγου νὰ τὸν ἀποστείλωσι μὲ ἑκτατον δῆθεν ἀποστολὴν, ἣν πάραυτα ἐγνώριζε καὶ ὁ Καφενῆς, ὡσεὶ νὰ μὴ εἴμεθα ἀρκετὰ γελοιοὶ ἀνευ τούτου. Ἐμνηχανεύθης δὲ τοῦτο, κύρ Καλλιὰδῃ, ὅπως φλεβοτομήσῃς ἐκ νέου τὸ ποτρίαρχικὸν ταμεῖον μὲ μερικὰς ἑκατοντάδας λίρων καὶ τὰς μοιράσῃς μετὰ τοῦ Μ. Καμάρα, περὶ οὗ ἄλλως καὶ τὸ ἐν Ἀνδριανουπόλει προξενικὸν σῶμα ὡς καὶ ἡ ἐνταῦθα κοινωνία δύνανται ἐν ἀνάγκῃ νὰ σοὶ δώσουν τὰς χειρίστας πληροφορίας.

Σὲ εὐχόμε ἐκ ψυχῆς δημητρούκη μου περὶ μου πρότον ἐροτὸ τὴν καλὴν ἰγίαν σου καὶ δεύτερον σὲ φανερόνα, ὅτι ἤμεθα καλὰ ἐγὼ δὲν ἤμπορὸ νὰ σὲ ξεχάσω ἰδιακόπως σὲ ἐνθυμούμε. ἤλθε ἡ ῥαλοῦ εἶναι ὀλίγον καλῆτερα ὄχι ὅμως ἐντελὸς καλὰ θὲ νὰ καθίσῃ ἐδὸ ἕως ἕναν μίαν καὶ ἔπιτα, θὲ νὰ πιγένη εἰς τὸ κατήκισον ὁ θεὸς νὰ τὴν βοήθισῃ νὰ γίνῃ ἐντελὸς καλὰ, ἐσὲ πῶς σὲ ἐδέχθη ὁ θίοςσου μὲ εὐχαρήστησιν ἢ μὲ δυσἀρέσκιαν. νὰ τὸν πολητέβεσε ὅσον ἤμπορῆς νὰ τὸν ἀκούς ὅτι σὲ λέγι τὶ νὰ γίνῃ ὑπομονὴ πρέπει νὰ ἔγῃς καὶ ὁ ἅγιος θεὸς θὲ νὰ τὰ κάμῃ ὅλα καλὰ τὸ κλίμα πῶς σὲ ἤλθε, ἐδὸ ἄρχισαν ὅλα τὰ κιοτζία νὰ φεύγουν ἔμειναν ἀκόμη τὰ ἤμισα καὶ ἐκίνα θὲ νὰ φέγουν. ἡ ἄνα θὲ νὰ πιγένη ὀγλήγορα εἰς τὴν Θεσσαλονίκην.

καὶ μένο ἡ φιλόστοργος μήτηρ σου ΜΑΡΙΟΡΑ ΑΡΙΣΤΑΡΧΗ.

16 Ὀκτωβρίου 1867.

Φίλιπτα ἀρεψιέ!

Τὴν 12 Δεκεμβρίου.

Ἐνόμιζον ὅτι αἱ ληρθεῖσαι παρ' ὑμῶν δέκα λίρες συνεψηφίσθησαν ἄλλοτε μὲ ἄλλας τόσας ἄς ἐλάβετε παρὰ τῆς Εὐρυδίκης, διὰ τοῦτο καὶ δὲν σὰς ἐζήτησα καὶ συγγνώμην διὰ τὴν ἀργοπορίαν τῆς πληρωμῆς.

Ὅπως δὴποτε δὲ οὐχὶ ἐκ κακῆς θελήσεως ἀλλ' ἐν ἀμνηχανίᾳ εὐρισκόμενος καὶ σήμερον νὰ συμμορφωθῶ μὲ τὴν ἐν τῇ ἐπιστολῇ σας ἐκφραζομένην ἐπιθυμίαν, καὶ τοι ὑπερπλουτήσας μὲ τὴν ἀπόλαυσιν τῶν καθυστερουμένων μισθοδοσιῶν μου ἀναβαινουσῶν εἰς διακοσίας λίρας, ὡς

καλῶς ἐλογαριάσατε, τὰς ὁποίας ὅμως ἐγὼ δὲν ἔλαβον εἰσέτι ὀλοτε-
λῶς ἔργουαι ὅθεν νὰ σὰς παρακαλέσω ν' ἀναβάλλετε τὰς ἀξιώσεις
σας εἰς ἀρμυδιωτέραν τινὰ εὐκαιρίαν καὶ ὑποχρεοῖτε

Τον ὅλως πρόθυμον ΜΙΑΤΙΑΔΗΝ.

Κων[πόλις τῆ 12[24 Μαΐου 78.

Εὐγενέστατε Κ. Δημήτριε Ἀριστάρχη Βέη εἰς Ἀθήνας.

Ἐλαβον τὴν ἀπὸ 8 παρελ. καὶ 1[13 τρ. ἐπιστολὴν σας. Μετέβην
παρὰ τῆ μητρὶ σας τρεῖς καὶ μόλις κατώρθωσα τὴν προπαρελθούσαν Κυ-
ριακὴν 30 Ἀπριλίου νὰ τὴν ἴδω.

Ἀνέγνωσα τὴν ἐπιστολὴν σας κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας εἰς τὴν Κυ-
ριαν μητέρα σας, ἀνευ τῆς παρουσίας οὐδενός.

Ἡ μήτηρ σας ἐπιμένει λέγουσα ὅτι δὲν διαθέτει τὸ παραμικρὸν ποσόν,
ὅτι χρεωστοῦν πολλά, καὶ ὅτι αὐτὰς τὰς πέντε λίρας τὰς ὁποίας σὰς
στέλλει, τὰς εἶχεν ὅπως κάμνη φασεῖματα διὰ τὸν ἑαυτὸν της, ὧν εἶχεν
μεγάλην ἀνάγκην, ἀλλὰ χάριν σας τὰς στέλλει λυπουμένη, ὅτι δὲν
ἔχει περισσώτερα νὰ σὰς δώσῃ. Ἀδύνατος φαίνεται εἰς αὐτὴν ἡ ἐκπλή-
ρωσις τῆς ἀπαιτήσεώς σας, περὶ ἀπαστολῆς κατὰ μῆνα 20—25 λ.
ὅθ. πόθεν λέγει νὰ τὰς πορισθῶμεν! Ὅσάκις πωλῶμεν κάτι τι ἐκ τῶν
προϊόντων τῶν Τσιφλικίων, τὸ ἀναλογοῦν εἰς τὸν Κ. Δημητράκην τὸ
στέλλομεν, πόθεν ὅμως νὰ πορισθῶμεν χρήματα ὅπως τακτικῶς τῆ
στείλλομεν; Ἰδοὺ ἡ ἀπάντησις. Ὅταν πωληθῇ τὸ τσιφλικίον, τότε θὰ
ἤσυχάσῃ καὶ ἐκείνη, διότι θὰ ἀναπνεύσῃ καὶ θὰ τακτοποιηθοῦν αἱ ὑ-
ποθέσεις, ἀλλὰ πῶ νὰ εὔρουν ἀγοραστὰς σήμερον· θὰ προσπαθήσῃ νὰ
σὰς στέλλῃ χρήματα ὅσάκις διαθέτῃ, ἀλλὰ τοῦτο ἐπὶ τοῦ παρόντος
εἶναι ἀδύνατον. Σὰς λυπεῖται παρὰ πολὺ καὶ κλαίει, ἀλλὰ δὲν ἔχει. Ὅ-
ταν σὰς ὑπεσχέθη τὰς 300 λίρας σὰς εἶπεν ὅτι θὰ σὰς τὰς δώσῃ μὲ
συμφωνίαν νὰ μὴ κατατρέξῃτε τὰ ἄλλα της τὰ παιδιὰ. Σεῖς μὲ τὰ βι-
βλία τὰ ὁποῖα ἐτυπώσατε, ἂν ἦσαν ἄλλοι καιροὶ θὰ ἐστέλλοντο εἰς
τὴν κορυφάν. Εἶναι καὶ ἐκεῖνα παιδιὰ της, ὅπως καὶ σεῖς, καὶ ἐν τού-
τοις δὲν ἀφήσατε κανένα μέσον νὰ μὴ μεταχειρισθῆτε ὅπως τὰ κατα-
στρέψῃτε καὶ τὰ ἐκθέσῃτε. Ἐπίσης παραπονεῖται ὅτι ἀπ' εὐθείας δὲν
γράφετε εἰς αὐτὴν, μόνον μεταχειρίζεσθε ἄλλους ὅπως τῆς διαμηνύ-
σῃς κάτι τι.

Ν. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ.

Ἐν Νεοχωρίῳ τῇ 7 Ἰουλίου 1878.

Ἀξιότιμε Κύριε Ἀριστάρχα!

...Περὶ δὲ τῆς ἀσθενείας τῆς μητρὸς Σας σὰς ἀναγγέλλω μετὰ βεβαιότητος, ὅτι διατελεῖ ἐν πλήρει ὑγείᾳ· εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἦτον ἀσθενὴς πρὸ τίνος χρόνου προσβληθεῖσα, ὡς φαίνεται, ἐκ τυφοειδοῦ πυρετοῦ. Ὡς πρὸς δὲ τὰ Οἰκογενειακά σας πάντα φρονῶ ὡς στενός σας φίλος ὅτι ὁ καταλληλότετος τρόπος εἶναι ὁ συμβιβασμὸς πρόσωπον δὲ κατάλληλον λίσιν πρὸς τοῦτο θεωρῶ τὸν ὑμέτερον πατριάρχην ὅστις θέλει δυνηθῆ νὰ φέρῃ εἰς πέρας αἰσίον πάσας ὑμῶν τὰς ὑποθέσεις. Ἐπιστρέφω δὲ ὑμῖν συγχρόνως καὶ τὴν ἐπιτροπικὴν, ἀφοῦ ὡς καὶ εἰς πάσας μου τὰς προλαβούσας ἐπιστολάς σας ἀνέπτυξα τὸ ἀδύνατον τῆς παραδοχῆς καὶ ὑμεῖς ἐπέισθητε πληρέστατα.

Ἐγὼ δ' ἀσπαζόμενός σας, Διατελῶ ΠΟΥΖΑΝΤ ΤΙΝΓΚΙΡ.

Τοσοῦτον ἀνησύχησα διὰ τὴν ἀσθένειαν τῆς μητρὸς μου, ὥστε ἔγραψα ἀμέσως εἰς Κωνσταντινούπολιν τῷ Πουζάντ Ἐφένδῃ, εἰς Κορφοῦς τῷ Κονεμένῳ βέη, εἰς Πειραιᾶ τῇ κ. Τ. Ν. Γ. Ἀναστασιάδου, καὶ εἰς Ἀθήνας τῷ Φωτιάδῃ βέη, ὅπως ζητήσω καὶ λάβω εἰδήσεις τῆς προσέτι ἐπεφόρτισα τὸν καλὸν γραμματέα μου κ. Κ. Λύκαρον νὰ τηλεγραφήσῃ εἰς Σύρον καὶ Κέκυραν ἐπὶ τῷ αὐτῷ σκοπῷ. Ἐκ τῶν ἐπομένων δὲ ἀπαντήσεων τοῦ κ. Ἀζελού, γενικοῦ προξένου τῆς Τουρκίας ἐν Ἐρμούπολει, καὶ τοῦ κ. Στεφανάκη θύναται πᾶς τις νὰ πεισθῆ περὶ τούτου, ὡς καὶ περὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος, ὅπερ ἔδειξα πρὸς τὴν ἀδελφὴν μου Ἀννίκαν Ἀζελού, περὶ ἧς ἐζήτησα πρὸ μηνῶν εἰς μάτην πληροφορίας καὶ παρὰ τοῦ ἐδῶ ἀνδραδέλφου τῆς. Σημειωτέον δὲ, ὅτι αὕτη ὡς καὶ αἱ τρεῖς ἄλλαι ἀδελφαί μου, ὑπὲρ ὧν τόσα ἐμόγησα καὶ ἐθυσίασα, οὐδὲ γὰρ πρὸ τετραετίας μοι ἔγραψαν ἐνταῦθα, οὐδὲ ἐφρόντισαν νὰ μάθουν, ἀν ζῶ ἢ ἀν ἀπέθανε, διὰ νὰ μὴ χαλάσωσι τὸ γατήρι τοῦ ἀδελφοῦ των Σταυράκη καὶ Σας. Ἐκ τῶν γραφομένων τοῦ Πουζάντ ἐφένδη γίνεται προσέτι ὄλλον, ὅτι οἱ οἰκεῖοί μου ἐζήσκησαν κατὰ τὸ σύνθηρος πίεσιν τινα ἐπ' αὐτοῦ, ὅπως τὸν πειθναγκάσωσι νὰ μὴ δεχθῆ τὴν πληρεξουσιότητά μου, διὰ νὰ μὲνῃ ἐγὼ αἰωνίως εἰς τὴν διακρισίν των καὶ ἀνευ ἐπιτρόπου καὶ διὰ νὰ θύωσι καὶ ἀπολύωσι κάλλιον οὕτω πως. Καθ' ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὰ ἀπειράριθμα, σθερὰ καὶ ἀνακριβῆ ἐπιχειρήματα τῆς ἐπιστολῆς τῆς μητρὸς μου τῆς 2 Ἰουν. ε. ε. ἐπιφυλάττομαι, ἀν ζήσω, θεοῦ εὐδοκούντος, ν' ἀνασκευάσω ταῦτα ἐν ἐν τῷ προσεχεῖ φυλλάδιῳ. Δὲν ἠθέλησα ν' ἀνταπαντήσω μέχρι τοῦδε εἰς τὴν ἀφιλόστοργον καὶ ἀκαρδον μητέρα μου, ὅπως μὴ προφασισθῶσιν αὔθις τὰ ἀδελφιά μου, ὅτι προὔκαλεσα τὸν θάνατόν τῆς· θὰ λάβῃ δὲ ὁσονοῦπω τὴν ἀπάντησίν μου δημοσίᾳ, τοῦθ' ὅπερ δὲν ἐπιδέχεται καμμίαν συκοφαντίαν· ἐλπίζω δὲ νὰ μείνῃ εὐχαριστημένη ἀπὸ τὰς ἀκαταμαχίτους ἀναίρεσεις μου καὶ νὰ πεισθῆ ἔτι μίαν φορὰν περιπλέαν, ὅπόσον μὲ ἀδικεῖ καὶ μὲ διαβάλλει δωρεάν, καὶ ὅπόσον αἰσχροῦς τὴν ἀπατοῦν καὶ ψεύδονται οἱ συγκληρονόμοι μου.

Λύκαρην Ἀθήνας 26 Ἰουνίου 1878. Ἴδου ἀπάντησις. Δὲν ἔχω εἰδήσεις περὶ τῆς Κυρίας Μαρίας Ἀριστάρχου πρὸ 15 ἡμερῶν ἔλαβον ἐπιστολὴν τοῦ ἀδελφοῦ ὅστις μοι ἔλεγεν ὅτι, ἡ σύζυγός του ἀννίκα Ἀξελῶ ἔχει καλῶς. Ἀξελός.

Λύκαρην, Ἀθήνας 28 Ἰουνίου 1878. Χθεσινὸν τηλεγράφημα Κωνσταντινουπόλεως ἀγγέλλει ὅτι Κ.Μαρία Ἀριστάρχου τυγχάνει ἐν ἀναρρώσει. Στεφανάκης.

Ma Requête à S. A. le Grand Vizir Savfet pacha.
Mes titres à une pension viagère. Etat de mes services.

Monseigneur, Athènes, le 9)21 Juillet 1878.

J'ai eu l'honneur de transmettre à V. A., il y a six semaines environ, une requête en Grèce par S. E. Photiades Bey pour la féliciter respectueusement sur Son avènement au Grand Vizirat et pour réclamer sa précieuse protection en faveur de l'amélioration de mon triste sort et de ma peine devenue intolérable.

Communication écrite de Photiades Bey.

Mr l'Envoyé de Turquie en cette ville vient de m'écrire l'aimable billet qui suit :

« Mon cher Aristarchi Bey » Athènes le 4)16 Juillet 1878.

« S. A. le Grand Vizir Savfet-Pacha en réponse à ce que je lui ai écrit en votre faveur, m'invite à vous informer qu'ayant accueilli favorablement votre requête, il la satisfera à la première occasion. En vous communiquant cette nouvelle si satisfaisante, je vous prie d'agréer etc., bien à vous votre ami.

(sig.) J. PHOTIADES.»

Je vous remercie infiniment, Mgr, pour cette nouvelle preuve de Votre sollicitude paternelle à mon égard. Mais je supplie de nouveau V. A. de faire droit au plus tôt aux vœux légitimes que j'ai osé Lui soumettre à plusieurs reprises déjà, et par ma requête précitée. Je compte plus que jamais, Mgr, sur Votre inépuisable bonté et Votre haute équité, dont V. A. m'a déjà donné tant de preuves éclatantes pendant longues années, soit lorsque j'ai eu l'honneur de servir sous ses ordres à Paris comme 1er attaché et 2me Secrétaire de l'Ambassade Imp. soit plus tard à Const)ple et ailleurs. Vous comprenez aisément, Mgr, que dans la désolante position et la jeûne indicible, où je me trouve à Athènes, depuis plusieurs années abandonné impitoyablement à la merci des vents et des tempêtes par mon Respectable Gouvernement, par ma famille et par tous ceux pour lesquels j'ai tout sacrifié ici bas, dépourvu, presque de moyens d'existence; ne sachant où donner de la tête, et n'ayant près de moi aucun de mes parents ou amis pour me soulager un peu et me con-

soler au milieu de mes affreux malheurs, je ne puis nullement me tenir satisfait par l'assurance trop vague, que ma terrible situation sera améliorée sous peu.

Hommage rendu aux qualités éminentes de Savfet Pacha.

Je n'ai jamais mis en doute, Mgr, Votre parole et Votre loyauté éprouvées et bien connues. Je me suis fait au contraire un devoir de proclamer sans cesse hautement, soit dans mes entretiens privés et officiels, soit dans mes divers opuscules en grec et en français que V. A. est un des hommes d'État de l'Empire Ottoman les plus honnêtes, les plus nobles et les plus distingués que nous ayons parmi nous. J'ai acquis par une longue expérience la triste certitude que ceux qui ont juré ma perte en usant de tous les moyens licites et illicites n'ont rien de sacré et sont doués d'une méchanceté sans exemple. Donc je crains fort, Mgr, non sans raison peut être, que ces bonnes intentions à mon égard de V. A. ne se réalisent pas à l'avenir, comme elles n'ont pas pu se réaliser par malheur jusqu'à présent, à la suite des inqualifiables intrigues de ceux qui ont si lâchement attenté à mes jours.

J'aime à espérer que V. A. avec l'impartialité, qui la caractérise, me donnera pleinement justice sous ce rapport, comme elle a bien voulu déjà me donner parfois raison sous bien d'autres.

Pourquoi les gracieuses assurances du Grand Vezir sont peu satisfaisantes.

Pour ma justification je ferai remarquer à V. A. que j'attends encore impatiemment la réalisation des promesses solennelles, qui m'ont été faites ici par Photiades Bey vers la fin de 1874, tant en votre nom, Mgr, que de la part du feu Honssein Avni Pacha alors Grand Vezir, relativement à ma pension viagère, qui, au dire de M. le Min. de la S. P. près la Cour d'Athènes aurait dû être dès lors considérée comme un fait accompli. Inutile de faire observer à V. A. que rien, absolument rien, n'a été fait jusqu'à ce jour à ce sujet bien que quatre années entières se soient écoulées depuis les gracieuses assurances que V. A. et ses honorables collègues d'alors plusieurs ont bien voulu donner à ce propos à plusieurs nos personages et des Représentants Etrangers.

V. A. se rappelle sans doute que les hommes d'Etat les plus marquants de l'Empire, ainsi que les Ambassadeurs des Grandes Puissances sauf bien entendu celui de Russie ont eu l'amabilité de plaider chaleureusement ma cause auprès du Gouvernement Imp. par pure charité et humanité, à la suite de l'odieux attentat, dont j'ai été la victime dès lors au moyen d'une machine infernale chez V. A. Plusieurs de ces hauts Dignitaires Ottomans et de ces Diplomates Européens, comptant sur les assurances qui leur ont été données par la S. Porte à l'égard de

ma pension, fixée même alors à 50 L. T. par mois, au dire de mon frère aîné, m'en ont félicité gracieusement. Malheureusement l'influence pernicieuse du Gén. Ignatief et Cie a puissamment contribué à empêcher jusqu'à ce jour la S. Porte de donner suite envers moi à sa générosité traditionnelle. Celle-ci cependant est largement pratiquée tous les jours envers bien d'autres bons et loyaux sujets et fonctionnaires de l'Empire, parmi lesquels je me flatte de compter.

Ayant déjà publié des détails navrants et suffisants sur tous les malheurs, dont je souffre si cruellement au moral et au physique, dans les cinq Livraisons de mon ouvrage sur la «Question Bulgare» et les «Récentes Menées du Panslavisme au Levant», dans les 2 N^{os} de mon «Mémorial Diplomatique d'Orient» et dans la 1ère partie de mes «Nouvelles Révélation», je crois inutile de m'étendre davantage aujourd'hui là dessus. J'attirerai au besoin l'attention de V. A. et de qui de droit sur mes bien faibles et imparfaits écrits en question, dont je vous prie de nouveau, Mgr, d'excuser généreusement les nombreuses lacunes. Nul n'est impeccable, ni infailible. Ainsi qu'il est de notoriété publique, lorsqu'on souffre le martyr et le supplice de Tantale, on est souvent sujet à des écarts de plume et de langage, que l'on regrette le premier. En tout cas que ceux qui auraient à me reprocher de pareilles peccadilles, soient un peu plus indulgents dorénavant à mon égard, en se disant «Pardonnons lui parcequ'il a beaucoup aimé sa patrie, et parcequ'il n'a jamais transigé avec l'honneur, le devoir et ses principes» Si j'ai péché, c'est par excès de zèle, en ne me conformant pas aux sages avis de Mr le Talleyrand à ses subordonnés; «péché avoué est à moitié pardonné». Dit-on. Aussi je compte plus que jamais sur la gracieuse indulgence de la S. Porte.

Ma nomination à l'Ambassade de Paris en 1855 jusqu'à 1867.

Après ce préambule, que V. A. me permette de lui exposer par la présente les quelques titres que je crois avoir à une pension viagère de la part du Gouvernement Im. Avant tout il est indispensable de Vous faire observer, Mgr, que je suis entré au service de l'Etat au début de 1833. Me trouvant alors à Vienne avec mon vénéré père, auquel la terre soit légère, j'ai été nommé attaché honoraire de l'Ambassade Ottomane à Paris par l'illustre Aali Pacha alors Min. des Aff. Etrangères, qui s'y était rendu pour assister aux Conférences relatives à la question d'Orient. Pendant 12 années consécutives j'ai servi le Gouvernement Im^e à Paris, à Madrid et ailleurs avec autant de zèle que de dévouement. J'ai profité de quelques loisirs, qu'il a daigné m'accorder, pour y achever mes études littéraires et scientifiques, et pour y faire mon droit. Dans ce laps du temps je me suis constamment fait un devoir de mériter la sympathie et l'estime de mes supérieurs, du Cabinet français, de

la Cour et de la haute Société Parisienne, dont j'étais même, au vu et au su de tout le monde, un des enfants gâtés. J'ose espérer que V. A., qui m'a vu à l'œuvre, qui a été un de mes chefs les plus bienveillants et qui m'a honoré alors et depuis de sa haute faveur, ne verra pas d'inconvénient à reconnaître qu'elle n'a jamais eu rien de grave à me reprocher, soit à Paris, soit lorsqu'en 1863 elle m'a envoyé en mission spéciale à Engoulême pour y surveiller la confection du papier filigrané destiné à notre Dette Consolidée 5°/_o. Je conserve encore, Mgr, précieusement parmi mes papiers la dépêche que vous m'avez fait l'honneur de m'adresser à cette occasion de Paris à Engoulême, afin de me témoigner Votre pleine et entière satisfaction pour la manière consciencieuse, avec laquelle j'y ai rempli mon mandat et afin de modérer même un peu mon ardeur par trop juvénile. V. A. ayant su que je compromettais ma santé au service de l'Etat en passant toutes mes journées au milieu des chaleurs tropicales de la Charente inférieure dans la Fabrique des frères Lacroix, et en y comptant souvent feuille par feuille les diverses expéditions du papier filigrané, que je lui faisais à Paris, afin de m'assurer si le compte en était exact, et de mettre ainsi ma responsabilité à couvert m'a conseillé avec une sollicitude vraiment paternelle d'exposer moins que cela ma vie à l'avenir.

Comment en 1862 et 1863 ai-je été nommé 1er Attaché et 2^{ne} Secrétaire de l'Ambassade Ottomane à Paris

Grâce aux recommandations bien flatteuses de V. A. et de certains autres personnages de l'Empire, qui m'honoraient également de leur bienveillance, tels que l'illustre Réchid Pacha, le perspicace Mehmet Cyprisli Pacha et le charitable Mustafa Fazil Pacha, qui reposent en paix, la S. P. m'a promu successivement en 1862 et 1863 au poste de 1er attaché et de 2me Secrétaire de l'Ambassade à Paris.

Pourquoi ai-je reçu le Medjitié en 1866 et ai-je demandé un congé en 1867?

En 1866 elle m'a accordé l'ordre Imp. du Medjitié en récompense de mes faibles services. En 1867 je me suis rendu à Cons^{ple}, ayant demandé et obtenu un congé pour régler mes affaires de famille, encore en suspens, hélas, et pour soumettre au Gouvernement Imp. les vrais motifs de la disgrâce, si injuste et imméritée, où je venais de tomber subitement auprès de mon nouveau chef Dzémil Pacha et du Marquis de Moustier Min. des Aff. Etrangères de France, connu pour la légèreté de son caractère et son misshéliénisme outré.

Ma promotion en 1867 au poste de 1er Secrétaire et de chargé des aff. à Florence.

Quelques mois après mon retour à Cons^{ple} j'ai été nommé

1er Secrétaire de la Légation Ottomane à Florence et chargé des affaires même en cette ville.

Précieux appui de Sir H Bulwer et du Baron Prokes Osten.

Inutile de Vous rappeler, Mgr, que je dois encore ce service signalé au précieux appui de V. A. et de quelques autres hommes d'Etat Ottomans de plus distingués. Les Ambassadeurs d'Angleterre et d'Autriche-Hongrie, accrédités alors près la S. Porte, feus lord Delin and Bülwer et le compte Prokes Osten, qui m'honoraient également de leurs bonnes grâces, ont puissamment contribué aussi à cet heureux resultat.

Mon transfert à Berlin en 1868 et indelicatesses de mon oncle Jean Aristarki Bey Procédés inqualifiables de Roustem Bey à mon égard

Peu après j'ai reçu l'ordre de me rendre à Berlin pour y remplir les fonctions vacantes de premier Secrétaire. Je me suis exécuté à mon corps défendant, car sachant à quoi m'en tenir sur le caractère in-traitable de mon oncle, j'avais de la répugnance à me trouver sous ses ordres et sous son toit inhospitalier. Mais tout en prévoyant que je ne ferais pas long feu, ni bon ménage avec ce Micromegas, j'ai dû obéir aux ordres formelles d'Aali Pacha et de Fuad Pacha de regret-tée mémoire. Roustem Bey n'avait pas accepté alors le poste, qui lui avait été offert au Hartzié, ce qui a motivé mon déplacement de Florence à Berlin.

Ce dernier, oubliant trop tôt qu'il était un des parasites de feu mon père, avant fort mal accueilli ma nomination à Florence, et avait supplié Fuad pacho, alors en mission extraordinaire à Paris, de la revoquer à tout prix. Roustem Bey m'avait adressé alors une lettre plus qu'inconvenante et impertinente pour le Gouv. Imp. et pour son 1er Secrétaire, en réponse à quelques mots pleins de respect et de convenance que je lui avais écrit pour lui communiquer ma nomination, et lui transmettre copie de la dépêche y relative de V. A. Cette double promotion a surpris tout le monde et a prouvé d'une manière éclatante combien mes services étaient irréprochables et jusqu'à quel point étaient denuées de fondement les indignes calomnies de mes implacables adversaires. A cette occasion la haute équité et impartialité de V. A. du Divan Imp. et de l'Eminent Aali pacha ont été mises de nouveau au grand jour. Vers le milieu de 1868 j'ai dû donner ma démission de mon poste à Berlin, à la suite des procédés inqualifiables de mon oncle Jean Aristarchi Bey, qui était alors le chef de notre mission là bas. Mon noble parent en question, oubliant aussi qu'il devait sa position et sa fortune à mon digne père, a voulu me rendre le séjour de cette ville impossible, afin d'y mieux pratiquer ses tripotages et de ne pas être gêné dans ses faits et gestes plus que louches et scabreux, que j'ai dû critiquer amèrement plus d'une fois.

Motifs de ma demission de Berlin. Tripotages de mon oncle Jean et sa destitution.

La preuve de ce que j'avance ici, Mgr, au sujet de mon oncle dénaturé, ce que la S. Porte ayant controlé mes dires et une foule d'autres plaintes qui lui étaient parvenues contre lui, a dû le destituer quelques années plus tard, malgré l'intérêt que lui témoignait la cour de Podstam.

Ma nomination à la sous-direction de la presse en 1869

Quelques mois après ma rentrée à Constple la place du Mouavin du Bureau de la Presse me fut offerte à la S. Porte. Cédant aux bons avis de V. A. j'ai accepté après certaines hésitations bien légitimes le poste, dont il s'agit, et je l'ai conservé pendant trois ans.

Ma revocation de ce poste en 1872 et mes discours au Patriarcat contre le panslavisme à propos de la question Bulgare.

Vers la fin de Janvier du 1872 j'ai été revoué de ces fonctions, aussi ingrates que désagréables sur les réclamations du panurge Général Ignatief Celle-ci était motivée par le discours foudroyant que j'ai prononcé quelques jours auparavant en pleine assemblée générale du Patriarcat Occuménique contre les intrigues deloyales du Panslavisme, au sujet de la Question Bulgare. Soit dit en passant, j'ai cru devoir attirer en vain et souvent au péril de mes jours la plus sérieuse attention de la S. Porte et des Puissances Occidentales dès 1868 sur ce differend en apparence ecclésiastique mais au fond politique Les juges impartiaux et compétents après avoir parcouru mes divers écrits pourraient au besoin avouer, si j'ai démasqué à temps les batteries du Colosse du Nord, si j'ai stigmatisé à leur juste valeur ses plans infernaux, si j'ai voulu éclairer de mon mieux à cet égard l'opinion publique de l'Orient et de l'Occident et si enfin j'ai plaidé la cause de mon pays, de mon Gouvernement, de mon Eglise et de ma nationalité, ainsi que celle de la civilisation et du progrès avec une franchise, une audace et une abnégation assez rares chez nous.

Afin de ne pas trop abuser des moments précieux de V. A. je compte revenir plus longuement là dessus en temps et lieu opportuns.

Ma nomination au poste de Mouchavir du Vilayet de Grète en 1872.

Au moi de Nbre de 1872 je fus nommé, nonsans peine, Mouchavir du Vilayet de Crète, soit Vice Gouverneur de cette ile.

Mon élévation au grade de Routpei Oulla Sinf Sani.

Peu après je fus promu au grade civil de fonctionnaire de l'Empire, de 4ème classe, correspondant à celui de Général de Brigade soit de Liva pacha.

Tribut de reconnaissance payé à S. A. Mehmet Ruchdi pacha.

Je me fais un devoir et un plaisir, Mgr, de proclamer hautement que je dois encore ce double bienfait un peu à V. A. et particulièrement à l'inappréciable faveur et protection de S. A. Mehmet Rouchdi pacha a-

lors grand Vizir. Cet éminent personnage même, dont tout le monde reconnaît l'honorabilité et la sagacité politique, a bien voulu répondre de moi en plein conseil des Ministres, en refutant ceux qui n'approuvaient pas trop ma nomination en Crète. Ce beau trait du Nestor de nos hommes d'Etat, au quel le bon Dieu accorde longue vie encore, m'a vivement flatté et ému et m'a engagé à redoubler de zèle afin de paraître plus digne encore, si c'était possible, de la confiance que le Gouv Imp avait daigné placer en moi.

Intrigues des Agents Moscovites pour me faire rappeler de la Canée.

Ma nomination en Crète avait été considérée alors parmi nous et à l'étranger comme un camouflet donné à la funeste politique de la Russie. C'est ce que du moins m'a dit ici en me visitant dès le début de 1875 Mr Charilaus Tricoupis ex-1er ministre de Grèce. Il va s'en dire qu'à la suite de cette impression générale et de ma conduite en Crète franchement anti-panslaviste mais irréprochable l'animosité insatiable de ceux qui savaient ab antiquo les fondements de l'Empire Ottoman et de l'hellénisme, avait décuplé contre moi. En conséquence ces âmes charitables ont juré plus que jamais ma perte et après avoir eu recours à un tas de moyens inavouables, si préconisés par tous les fourbes, ils ont réussi à me faire rappeler de la Canée sans rime ni raison. Justement froissé dans mon amour propre, d'un procédé si étrange et si injuste je me suis permis alors de protester respectueusement auprès des Gouvernants de mon innocence et de ma loyauté.

Sympathies générales dont je jouissais en Crète.

Celles-ci étaient d'ailleurs bien connues et généralement attestées par les plus honorables fonctionnaires, Civils et Militaires du Vilayet par tous les primats Musulmans et Chrétiens de l'île de Candie et surtout par mes bons amis Mrs Sandwith, consul d'Angleterre et Mr Hebrante, gérant du même Consulat à la Canée, ou il remplissait aussi les fonctions de Consul des Etats-Unis d'Amérique. Ces Mrs ont eu l'amabilité même de faire souvent mention honorable de moi dans les Rapports qu'ils ont soumis à l'Ambassade Britannique et à la Légation Américaine à Constple. J'ai lieu de croire que leurs Collègues d'Autriche-Hongrie de Suède et de Norvège de Grèce etc., sauf Mr Lagowsky, en ont fait autant, en s'adressant à leurs Supérieurs.

Réparation que j'ai demandée à la S. P. lors de mon rappel.

Plein de confiance dans les bons témoignages en ma faveur de nos autorités Administratives Judiciaires et Ecclesiastiques, de la majorité de la population Musulmane et Chrétienne de l'île de Candie et de l'honorable corps consulaire à la Canée; Sachant que tous ceux dont il s'agit se respectaient trop pour dénaturer les faits aussi impudemment que l'avaient fait le Vali Saffet pacha et ses dignes complices; fort enfin de ma conscience et de mon bon droit, j'avais supplié par écrit et de vive voix le Ministère Imp. à me citer devant la haute Cour de justice, à me confronter avec le Gouverneur Gén- en ques-

tion, et tous les autres espions secrets du panslavisme, qui ont osé me diffamer, à me juger et à me condamner à des peines bien plus sévères que ça en parfaite connaissance de cause, ou bien à punir d'une manière exemplaire mes adversaires sans foi, ni loi

Revoquation du Vali Safet pacha et adoption des autres mesures que j'avais suggérées au Gouv. Iml. au sujet de la Crète

La preuve également, Mgr, que tous les mensonges sans vergogne de ceux qui voulaient me nuire n'avait la moindre consistance, et que tout ce que j'ai eu l'honneur de dire et d'écrire au G. Imp. sur le Vali dont il s'agit et sur certains autres misérables Employés du Vilayet, Chrétiens ou non, était basé sur la réalité et la pure vérité, c'est que la S. Porte a révoqué Saffet Pacha quelques semaines après mon injustifiable rappel. Plus tard le G. Iml. a cru devoir réaliser petit à petit presque toutes les mesures que j'ai osé Lui suggérer en vue de maintenir la tranquillité de cette île, dont nous avons un si grand intérêt à ménager les légitimes griefs et la juste susceptibilité. N'avez-vous pas, Mgr destitué après mûre réflexion Sava pacha Hamit Bey Mustapha Nouri pacha le Naip Ahmet Mouhtar eff. Nicolaki Sardinsky Petrides eff. Yanco eff. Bithynos et bien d'autres employés supérieurs et subalternes, du Vilayet, ainsi que je vous l'ai proposé. N'avez-vous pas été obligés, il y a quelque mois, d'exiler de la Canée Hassan eff. Cavouraki et certains autres sous fanatiques et vauriens, comme je vous l'avais indiqué dès lors? N'avez-vous pas enfin pris l'engagement solennel dans le Traité tristement célèbre de San Stéfans, et dans le Traité subséquent de Berlin, beaucoup plus sérieux que le premier, d'appliquer désormais loyalement et en entier à l'île de Crète le Règlement Organique, et d'y apporter telles modifications que l'équité et les vœux de ses habitants rendraient nécessaires. N'avais-je pas aussi recommandé ce point dès lors à la sérieuse attention de la S. Porte? Par conséquent je vous supplie, Mgr, de me dire, en consiste mon crime? Si le Gouv. Iml. s'est vu forcé, quoique un peu tard, de se rendre à tous mes avis, est-ce une raison de suspecter ma bonne foi et de m'en vouloir? N'est-ce pas plutôt là, ma meilleure justification?

Mon mémoire confidentiel soumis à la S. P. en 1873 sur la Crète.

V. A. est à même de savoir mieux que personne, soit par mes Rapports confidentiels, que j'ai eu l'honneur de Lui soumettre en 1873 de la Canée sur l'état plein d'inquiétude dès lors des esprits et des affaires en Crète, soit par la mission secrète confiée au Miralâi Suleiman Bey, un mois après ma destitution, combien ma ligne de conduite là bas et ailleurs fut correcte et conforme aux attentes des plus marquants Conseillers de la Couronne, c. a. d. de V. A. de Mehmet Ruschdi pacha, et de certains autres.

Le Gouv. Imp. a dû se convaincre maintenant, je pense, de la criante injustice qu'il a commise à mon égard, autant par les renseignements fournis par l'officier supérieur de l'état Major, si dessus mentionné, que par une foule d'autres informations qu'il a recueillies çà et là.

Suleiman Bey a envoyé en mission en Crète, en confirmé tous mes dires.

Ainsi que je l'ai su plus tard, l'honorable Suleiman Bey en sa qualité de brave Militaire et d'honnête citoyen, après une enquête minutieuse, faite sur le lieu même, a pleinement confirmé, sans cependant m'avoir jamais vu, ni connu, tout ce que j'ai pris la liberté de communiquer à la S. Porte sur la situation précaire des hommes et des choses en Crète et sur les ravages de notre Administration Locale, qui laissaient beaucoup à désirer. En agissant ainsi, Mgr, je savais bien d'avance que je risquais ma place et mon avenir, car la vérité est souvent bien dure à entendre et encore plus dure à dire, lorsqu'on s'adresse surtout à son Gouvernement. Mais ayant eu de tout temps pour principe de sacrifier mes intérêts privés à l'intérêt général, j'ai voulu par là servir une fois de plus la cause bien entendue de la S. Porte et de ma nationalité, qui étaient de tout temps, à mon avis, solidaires et inséparables.

Mes efforts pour prévenir une nouvelle insurrection en Crète

En outre j'ai fait des efforts surhumains, soit comme Mouchavir du Vilayet à la Canée, soit comme publiciste à Athènes pour prévenir à tout prix de nouveaux troubles en Crète et une éffusion regrettable de sang. Dieu m'en est témoin. J'ai voulu ainsi rendre un service signalé de plus à mon Gouvernement et à mon pays. Afin de mieux saisir la deloyauté et la perfidie des diffamations absurdes lancées contre moi par Saffet pacha et Ci^e suivant lesquelles j'aurais secrètement soudoyé l'esprit révolutionnaire en Crète, tandis que de l'aveu unanime, j'ai fait sans cesse ce qui était humainement possible pour le calmer et l'empêcher d'éclater. je vous prierai, Mgr, de prendre connaissance d'une lettre intime y relative, publiée déjà dans mes «Nouvelles Révélations.» Celle-ci me fut adressée ici en 1875 par un de mes amis de la Canée, c. a. d. par le 1er Dragoman d'un Consulat de cette Localité fort mal disposé pour moi. C'est-ce que j'ai dit même en note en la publiant avec bien d'autres détails sur les affaires et les personnalités Crétoises. J'oserai au besoin recommander à la sérieuse attention de V. A. tout ce que j'ai publié à cet effet dans mes divers opuscules en Grec et en français.

Lettre de la Canée constatant la deloyauté et la perfidie de Saffet pacha et Ci^e.

Dans la lettre précitée de Mr X...., dont je confis le nom seulement à V. A., il y est dit clairement de quelle manière satanique

on a fabriqué a la Canée une fause correspondance contre moi, comment celle-ci a été reproduite dans les colonnes seulement d'une sale feuille d'Athènes, qui n'a pas osé même tirer un second N^o contenant la dite correspondance, afin que je ne lui intente pas un procès en diffamation, et dans quel but perfide ce journal hellénique a été envoyé par Saffet pacha à la S. Porte !

Comment mes adversaires ont réussi à me faire revouer de la Canée.

Le 1^r Dragoman du Consulat de . . . à la Canée m'écrivait entre autres que toutes ces révélations curieuses et authentiques émanées de la bouche même de Yanco eff. Bithynos de mon temps Secrétaire de l'Hidaré Mezliiss du Vilayet et dévoué Serviteur de l'ignoble Petrides eff. et de son digne patron, Hamit Bey, qui avaient, de connivence avec le Vali tramé cette indigne calomnie contre moi. Au besoin V. A. pourrait contrôler la véracité de ces dires auprès du dit employé, qui setrouve actuellement au Bureau de traduction à Constople, si je ne me trompe, et auprès de tous ses malhonnêtes complices.

Reflexions soumises au Gouv. Iml au sujet de mon rappel.

Ainsi que j'ai eu l'honneur de Vous le faire respectueusement remarquer, Mgr. en 1873 et de le repeter à L. L. A. A. Mehmet Ruchdi pacha le Mouterdjim, Midaat pacha, Etem pacha, Halim pacha et Sadik pacha, comme à feus M. hm t-Ruchdi pacha Sirvanizadé alors Grand vizir, Houssein Avni pacha Serascer, Rachid pacha hardjié Naziri, Mustafa Fazil pacha, Cabouly pacha et Ismail pacha ex-ministres etc. il n'est pas juste ni convenable, je crois, que la dignité et l'honneur d'un haut fonctionnaire, qui a donné déjà au Gouv. Iml tant de preuves de son dévouement et de sa fidélité soient attaqués par de si tristes Sires, indignes de la moindre foi et estime. Il est peu équitable en outre, comme je me suis permis alors de le dire aux respectables personnages, dont il s'agit, que les Employés Supérieurs de l'Etat soient à l'avenir si brusquement destitués sans être même jugés ni entendus. N'est-il pas de la plus stricte équité Mgr d'invoquer en leur faveur le privilège si salulaire reconnu au profit même des Criminels, des traîtres et des simples delinquans, c. a. d. de ne pas être condamnés, sans avoir été préalablement cités devant la barre du Tribunal ? J'avais posé dès lors cette question à qui de droit, mais aucune réponse satisfaisante ne me fut donnée par personne. Le service de l'Etat et ses interêts ne s'en trouveraient-ils pas beaucoup mieux, Mgr, si l'épée de Damoclés n'était pas suspendue sur la tête de nos malheureux fonctionnaires, et si leur sort ne dependait pas du moindre caprice d'un supérieur aussi mal à pris que le Gen. Saffet pacha ? Que V. A. dont la compétence en pareilles matières est incontestable veuille bien avouer si j'avais raison ou tort de soutenir de tels principes. Par malheur malgré la jus-

tesse de mes réclamations, le Gouv. Iml n'a pas jugé à propos de les prendre en considération, ni de m'accorder la satisfaction, qui m'a été formellement promise par feu Rachid pacha alors Min. des Aff. Etrangères et par bien d'autres de ses Collègues.

Pourquoi ai je donné ma demission, et ai-je voulu m'expatrier en 1873

Justement froissé à cette époque d'un tel procédé j'avais prié la S. Porte d'accepter ma demission et de me permettre de me retirer à l'Etranger pour y gagner honorablement mon pain cotidien, en me vouant à la carrière du publiciste.

Comment Rachid pacha m'a refusé l'autorisation demandée

Le Hartzié Naziri dont il s'agit, me promettait sans cesse monts et merveilles, tout en m'engageant à ne pas m'expatrier. Rachid pacha même avait chargé son Mustéchar alors Alexandre eff. Caratheodory de m'en dissuader à tout prix, et de me garantir que je recevrai sous peu un poste à l'Etranger supérieur à celui de Mouchavin de Crète. S. E., qui a été dernièrement promue au grade de Mouchir et élevée au poste du Ministre des Travaux Publics, pourrait au besoin attester le fait à V. A. Par déférence pour le Gouv. Iml j'ai obéi à ses ordres et j'ai différé mon départ, en attendant nuit et jour la réalisation des gracieuses promesses, qui m'étaient données à profusion par tous les respectables Voukelats.

Comment et pourquoi ai je été assassiné chez S. A. Savfet pacha au moyen d'une machine infernale le 13 Avril 1874 ?

Sur ces entrefaites survint, Mgr, chez V. A. le 13 Avril 1874 l'odieux attentat, dont j'ai été la victime, au moyen d'une machine infernale. A la suite de ce crime horrible généralement et non injustement attribué aux Comités panslavistes et à mes frères dénaturés, les plus éminents hants dignitaires de l'Empire et presque tous les Représentants Etrangers alors à Constople, ont chaleureusement plaidé ma cause auprès de qui de droit, ainsi qu'il a été déjà dit plus haut. Mais j'attends encore en vain la justice et la réparation, qui me sont dues.

S'il a été permis, il y a plus d'un siècle, à certain meunier de San-Soucis, qui s'adressaient cependant à Frederik le grand convoitant son moulin à postam de lui dire «Sire, n'oubliez pas qu'il y a des juges à Berlin» ne me serait il pas permis, avant d'achever ma triste existence, de dire également aux Scélérats, qui ont attenté à mes jours et à ma fortune «Gard à vous, misérables, car sous le règne de S. M. J. le Sultan Aptul Hamit II, et sous le Grand Vezirat de S. A. Saffet pacha, il y a des juges à Stamboul? Pour avoir voulu consciencieusement faire mon devoir envers Dieu et les autres, serait-il juste et convenable, Mgr, que je me meurs indefin-

ment de faim et de désespoir sur la terre étrangère, étendu sur la paille et cruellement abandonné par tous ceux qui auraient dû me venir les premiers en aide. Après avoir été si lâchement assassiné, empoisonné, rendu aveugle, hélas, et dépouillé de mes biens, pour avoir voulu servir honnêtement la cause de mon pays et de mon Gouvernement, faudrait-il maintenant, Mgr, que j'endure au moral et au physique les souffrances les plus atroces et que je subisse de tous côtés les injustices les plus scandaleuses ? Est-il jamais possible d'admettre que la S. Porte, qui est tellement soucieuse de sa dignité et du bien être de ses sujets sans distinction de culte, ni de race pourrait tolérer encore longtemps une telle iniquité ? En admettant même que je sois tombé en disgrâce auprès de la S. P. pour certaines plaintes ou critiques, justes au fond, mais un peu vives et amères peut être, qui m'ont échappé dans un moment de légitime désespoir, n'ai-je pas imploré à plusieurs reprises déjà son généreux pardon ? Doit-elle m'en vouloir outre mesure pour une telle peccadille ?

Appel à l'équité et à la générosité de la S. Porte.

Les sentiments si nobles d'équité, de miséricorde et de générosité, qui ont de tout temps distingué le Gouv. Imp., ne doivent-ils pas l'emporter dans sa balance en présence de mes affreux malheurs ? Une telle manière d'agir à mon égard ne serait-elle pas cent fois plus louable et plus conforme à la charité et à la grandeur d'âme traditionnelles et proverbiales du caractère des vieux Osmanlis ? Un tel procédé enfin de votre part, Mgr, envers moi, qui souffre terriblement, et qui réclame plus que jamais Votre aide et protection, ne serait-il pas plus digne et plus conforme à l'inépuisable Merhabet du Divan Imp. ?

Dieu fasse que je ne sois pas encore déçu dans mes espérances. Pose croire que je n'adresse pas de nouveau inutilement ce chaleureux appel à mes charitables Gouvernants. La voix d'un mourant et d'un ancien Serviteur de l'Empire, dont la situation navrante inspirerait même de la pitié à ses plus acharnés ennemis, sera pour sûr entendue par le Ministère Imp., si dignement présidé par V. A. ?

La loi de Moïse, l'Evangile et l'Alcoran ne recommandent ils pas l'amour du prochain ?

La loi de Moïse d'abord, et beaucoup plus l'Evangile ensuite, ont religieusement prescrit aux Israélites et aux Chrétiens l'amour du prochain et la pratique de la justice et de la charité sur la plus large échelle. L'Alcoran, qui est basé, dit-on, sur les deux livres sacrés en question, a recommandé, je crois, aux bons musulmans de professer les mêmes principes même envers leurs ennemis lorsqu'ils se rendent même à discrétion et implorant l'Aman. Par conséquent d'après toutes les

lois humaines et divines en vigueur chez-nous et ailleurs, les vœux si légitimes que j'ai osé soumettre à V. A. par la présente et à ses prédécesseurs doivent être bientôt amplement satisfaits.

Persuadé donc qu'ils le seront sous peu sans faute, je remercie d'avance V. A. et ses dignes Collègues pour tout ce que vous jugeriez à propos de faire en ma faveur.

En attendant je vous prie, Mgr, d'agréer le nouvel hommage du profond respect, avec lequel j'ai l'honneur d'être de V. A.

Le très-humble, très obeissant et très dévoué serviteur
(Signé). ARISTARCHI.

P. S. J'ai oublié, Mgr, de Vous prévenir que j'ai eu l'honneur de Vous transmettre la semaine dernière par mon excellent ami et ancien camarade Refet Bey effendi copie de la lettre en Grec de Photiadès Bey, dont j'ai déjà entretenu V. A., ainsi que celle de la réponse que j'ai adressée à S. E. le Ministre de Turquie en cette ville. Je prie donc V. A. d'en prendre connaissance pour Se convaincre de ma bonne foi et d'exaucer aussitôt que faire sous peu les autres vœux, bien naturels d'ailleurs, que j'ai osé Lui soumettre récemment par l'intermédiaire de S. A. Mehmet Rouchdi pacha, et par le canal de votre aimable et digne fils Reffet Bey effendi.

Pourquoi avant 1855 me furent conférées les deux Nichans Istihars au cou et les grades de Salissé et de Sanié ?

Afin que l'état de mes services soit complet et ne laisse aucun doute dans l'esprit de V. A. je crois devoir Lui faire observer que j'avais reçu successivement avant l'année 1855, lorsque je suis entré au service actif de l'état, les deux décorations en diamants et en brillants du Nichan Istihar au cou, et les deux grades civils de Salissé et de Sanié, c. a. d. de fonctionnaire de 3me et de 2me classe. Comme je devais ces faveurs exceptionnelles aux éminents services de feu mon père, et à la rare munificence et bonté de feu le Sultan Abdul Medjid digne père de notre auguste Monarque actuel, je n'ai pas jugé à propos de m'en prévaloir.

Comment en 1861 ai-je reçu la croix d'Isabelle la Catholique ?

En revanche je dois rappeler à V. A. que la croix en or d'Isabelle la Catholique m'a été conférée à la suite de la mission extraordinaire que j'ai remplie à Madrid en 1864 avec Djemil Pacha, alors ambassadeur à Paris.

Intrigues de mes chefs pour qu'on ne me confère pas certaines autres décorations.

Sans la sourde opposition de ce dernier, de mon oncle Yanco Bey et de Roustem Bey j'aurais également reçu depuis longtemps les décorations de la Légion d'honneur, de l'Aigle Rouge, du Mé-

xique, du Portugal, d'Italie et de Perse, aux quelles j'avais tous les droits du monde, soit pour les Traités de Commerce, les Conventions Télégraphiques etc, que j'avais été chargé par mes chefs respectifs de négocier et de signer avec les Représentants de ces Etats à Paris, soit parceque mes fonctions diplomatiques en cette ville, à Berlin et à Florence exigeaient que je reçoive cette distinction honorifique, à l'instar de tous mes Collègues passés, présents et avenir.

Aveux y relatifs de quelques Diplomates Persants et Français.

L.L. E.E. Mirza Houssein Han, Hassan Ali Han et Mohsin Han, jadis mon collègue à Paris et actuellement Ministre de S. M. le Schah de Perse à Consple, m'ont du moins avoué à plusieurs reprises que c'est grâce aux intrigues de certains membres de l'Ambassade Imp. à Paris, que l'ordre du Commandeur du Soleil et du Lion, qui m'a été conféré en 1863, ainsi qu'à tous mes Collègues, ne m'a pas été encore remis.

De même l'éminent M. Drouyn de Lhuys, Ministre des Affaires Etrangères de l'Empereur Napoléon III. quelques jours après sa demission en 1866, m'avait écrit une lettre très gracieuse en me disant que si la Légion d'honneur, qui m'avait été formellement promise, ne m'avait pas été encore accordée, ce n'était pas de sa faute, et qu'il espérait que son successeur reparerait ce tort ou ce mal entendu. Notez bien Mgr, que pendant que Djémil Pacha engageait secrètement le Ministère Français à ne pas m'accorder la Légion d'honneur et la Cour des Tuilleries à ne pas m'inviter à Compiègne. je remuais cieux et terres pour que mon chef précité reçoive le Grand Cordon de l'ordre en question et pour qu'il soit convié aux chasses de la Residence Im. dont il s'agit. Si j'ai eu d'un côté la satisfaction, Mgr, de voir à cet effet mes efforts couronnés d'un plein succès, j'ai eu de l'autre la desolation de constater le peu de sincérité et de droiture du caractère de mon supérieur précité, auquel j'étais dévoué corps et âme, si à tort et à travers.

Reproches de S. A. Saffet pacha pour mon dévouement envers Djémil pacha.

V. A, qui m'a toujours témoigné le plus vif intérêt, m'a souvent reproché en 1865 et depuis lors mon aveuglement à cet égard. Je me suis amèrement repenti surtout après la manière d'agir vraiment inattendue envers moi de Djémil Pacha en 1866. Mais je lui pardonne volontiers tout le mal qu'il m'a fait, car il est mort.

Pourquoi Djémil pacha at-il été remplacé en 1865 par S. A Saffet pascha ?

D'ailleurs il m'en voulait un peu avec raison pour avoir dévoilé à Fuad pacha, par mon ami Madjit Bey effendi et directement ses abus criants, lors de la conclusion de l'Emprunt Miré et du pri-

vilège accordé à la Banque Im. Ottomane à Consple, ce qui a motivé peu après son rappel et son remplacement par V. A. en qualité d'Ambassadeur Extraordinaire à Paris.

A part les services, qui précèdent et une foule d'autres, qu'il serait trop long d'énumérer ici, j'avais été assez heureux pour sauver Djémil pacha de la destitution qui le menaçait après la signature par Noubar pacha d'un arrangement relatif à la question du Canal de Suez, qui fut jugé alors assez défavorable aux intérêts Ottomans et Anglais. Aali pacha avait même prescrit télégraphiquement l'ordre à Djémil pacha d'interdire au Delegréé Égyptien de procéder à cette signature. Feu notre Ambassadeur jurait ses Grands Dieux qu'il avait communiqué à Noubar ce télégramme à temps. Mais ce dernier alléguait qu'il en avait eu connaissance trop tard.

Comment ai-je prevenu le rappel de Djémil pacha demandé par l'Angleterre.

Confiant à la bonne foi de Djémil pacha, j'avais si chaleureusement plaidé sa cause auprès de Sir Henri Bulwer, Ambassadeur d'Angleterre à Consple, se trouvant en 1864 ou 1865 en congé à Paris, que j'étais parvenu à la gagner complètement. Cet éminent Diplomate Étranger avait tant d'estime et de confiance envers moi, qu'il m'avait communiqué à cette époque une dépêche particulière de Lord Clarendon l'invitant à demander le rappel de Djémil pacha à cause de sa conduite problématique dans la question du Canal de Suez. Ayant été chargé en 1853 par mon dit chef de suivre pendant 2 ans environ les négociations les plus épineuses, qui se rapportaient à cette affaire, soit avec les juristes les plus distingués de Paris, tels que Mrs Dufaur, Odilon Barrot, Crémieux etc, je possédais à fond la question du Canal du Suez. Aussi j'avais reçu le mandat de Djémil pacha de rédiger un rapport détaillé à Aali pacha sur ce point si vital pour nous et l'Angleterre.

Mon rapport sur la question du Canal du Suez.

Mon travail, quoique très compliqué et d'une étendue de 150 pages, était prêt 10 jours après cela, et il a mérité la haute approbation du Grand Vizir sus-mentionné, qui m'en avait fait faire ses compliments par Abro effendi un des tristes héros des tripotages financiers, qui ont eu lieu à l'occasion de la Conversion de notre dette flottante en dette consolidée. Au besoin j'attirerai l'attention de V. A. et des parties intéressées sur ce Mémoire consciencieux, dans le quel j'avais résumé minutieusement toutes les phases de la question du Canal du Suez dès son début jusqu'alors, après avoir consulté, bien entendu, la correspondance échangée à cet égard entre la S. P. et les Puissances Européennes et après l'avoir analysée de mon mieux.

Mon rapport sur l'expédition du Mexique etc.

A part ce document si intéressant, quoique peut être fort mal écrit, qui doit se trouver pour sur dans les archives du Ministère Imp. des Aff. Etrangères, Djémil pacha, qui se plaisait à me faire travailler nuit et jour sans jamais me récompenser cependant, m'avait chargé de rédiger préalablement un rapport à Aali pacha sur la guerre du Mexique. Ce document était aussi pas mal étendu et contenait des détails curieux sur cette malencontreuse expédition Franco-Espagnole. Si à cette rude besogne V. A. veut bien ajouter les milliers de dépêches officielles, de telegraphes chiffrés, de rapports de Mémoires et de lettres particulières que j'avais écrit à Paris, à Berlin, à Madrid, à Consple et à la Canée, elle aura une faible idée de mon bagage diplomatique. Quant à la manière, dont j'ai défendu les intérêts du Gouv. Imp. à Paris et ailleurs verbalement et par écrit, je laisse aux juges impartiaux le soin de me rendre justice.

Motif de ma disgrâce auprès du Marquis de Moustier en 1866.

Permettez-moi, Mr., d'éclairer aussi un point, qui paraîtrait un peu obscur. Ceux qui seraient prevenus contre moi, pourraient se demander comment je concilie la faveur exceptionnelle, dont j'ai joui pendant 12 ans à Paris auprès des Régions officielles de toutes les classes de la Société Cosmopolite de cette rare et unique capitale avec la disgrâce du Marquis de Moustier en 1866 ?

Bienveillance dont m'honorait M. Drouyn de Lhuys.

Je ferai remarquer à qui de droit que ce diplomate français m'en voulait au fond parce que M. Drouyn de Lhuys qui m'honorait d'une bienveillance particulière, cédant à mes vœux et à mes arguments avait desavoué la ligne de conduite privé et publique du Marquis du Moustier à Consple qui était plus que sujette à caution. L'Ambassadeur de France, dont il agit, s'était avisé en 1866, pour ramener Fuad pacha au pouvoir, de renverser le Ministère présidé alors par S. A. Mehmet Ruchdi pacha et composé d'Aali pacha, de Mehmet Cyprisli pacha, de Riza pacha etc. J'ai cru alors devoir faire savoir spontanément à M. Drouyn de Lhuys combien cette tactique du Représentant français près la Porte Ottomane était insensé, et impolitique, attendu que les hommes d'Etat qu'il voulait renverser, étaient les plus distingués de l'Empire et les plus devoués à la cause Occidentale. Inde Ira du Marquis de Moustier. Ce petit service m'avait valu alors les lettres les plus flatteuses pour la mémoire de mon père et pour moi même de la part des personnages précités. C'est même V. A. qui m'avait remis à Paris la réponse y relative de S. A. Mehmet Ruchdi pacha alors grand vizir.

Publication de mes deux lettres intimes par Mr Tim. Philémon.

Afin de ne laisser aucun doute dans l'esprit de V. A. je ferai mention aussi en passant de deux lettres intimes que j'avais adressées en 1872 à Mr Timoléon Philémon, alors rédacteur en chef du «Siècle d'Athènes» et espion patenté de la Russie. Cette Puissance machiavélique furieuse de ma nomination en Crète avait engagé son agent secret en question de livrer à la publicité mes missives, dont il s'agit, en les falsifiant d'un but à l'autre et en les commentant de la manière la plus odieuse, Mrs Ignatief, Saboureff et Cie me lancèrent ce trait de Parthe pour me couler à tout jamais dans l'esprit de la S. Porte, V. A. se rappelle peut être qu'indigné d'un procédé si indelicat je me suis empressé de le porter à sa connaissance et de Lui donner toutes les explications voulues avant mon départ pour le Canée Grâce à la rare équité qui a de tout temps distingué V. A., Elle a compris de suite le but perfide de ces Révélations si fausses et si tardives et m'a engagé à ne pas m'en inquiéter outre mesure. Malheureusement mes ennemis déclarés et occultes ont profité de certains aveux francs et dépourvus d'artifice qui m'étaient échappés dans ces lettres confidentielles pour deblaterer pique et pendre contre moi dans le «Hadikat», le «Courrier d'Orient», le «Byzantis», l'«Eon», le «Lévant Times» et tous les autres organes stipendiés des panslavistes et des Jésuites.

Justement blessé des calomnies que ces feuilles sans vergogne ont débitées à cette occasion contre moi, j'avais supplié la S. Porte de me permettre de leur intenter un procès en diffamation, tout en lui soumettant par le Vali Saffet pacha deux rapports détaillés sur ce fâcheux incident.

Beau trait d'Essat pacha Grand Vizir en 1873.

Le grand vizir alors feu Essat pacha, dont j'avais l'honneur d'être le collègue à Paris, et qui me connaissait à fond, invita le Min Ottoman à Athènes à réclamer de Mr Philémon mes deux lettres en original et de lui en envoyer copie et traduction légalisées.

Comment Essat Bey obtint mes lettres de Mr Philémon.

Mon cher ami Essat Bey, actuellement Ambassadeur de S. M. I. le Sultan à Vienne, m'a fait part lui même de ces détails curieux, en me disant qu'il a eu beaucoup de peine de décider M. Philémon à s'exécuter. On confronta alors à la S. Porte la falsification malhonnête de mes lettres reproduites par les journaux précités en 1873 avec celles que j'avais réellement écrites à Mr Philémon en 1872 contre le panslavisme et en faveur d'une entente intime de l'hellénisme avec la Turquie et les Puissances Occidentales. Le Ministère Im. fut immédiatement convaincu de mon innocence et de la méchanceté de ceux qui avaient tramé cette infâme machination contre moi, et l'incident fut ainsi clos à mon avantage.

Palinodie de Mr Philémon et ses reproches pour mes sympathies Anglaises.

Pour vous donner, Mgr, une idée de la valeur morale et matérielle de Mr

Philémon, député d'Attique, je vous dirai qu'il a profité, il y a quelques mois, de la mort tragique de M. Charles Ogle pour prononcer dans une oraison funèbre le panégyrique de l'Angleterre. Ce même individu sans foi ni loi, m'avait au contraire reproché amèrement en 1872 mon attachement, si désintéressé cependant, envers ce grand pays, dont il s'est constitué en 1877 le vil flatteur

Le te-deum des Grecs de Consple en l'honneur du prince de Galles en 1872.

M. Philémon et tous les agents Moseovites ici et à Consple furent très vexés de ce que j'avais réussi en 1872 à organiser avec certains autres de mes compatriotes un te-deum solennel dans la Cathédrale Grecque de l'éra en l'occasion de la convalescence de S. A. R le prince de Galles. Le G. Ignatieff particulièrement considéra cette manifestation publique des Grecs sujets de l'Empire Ottoman comme ayant un but antipanslaviste et parvint malheureusement à décider Mr Horace Rumbolt, alors chargé d'Affaires d'Angleterre à ne pas assister avec le personnel de l'Ambassade et du Consulat de S. M. Britannique à cette solennité religieuse. Cette conduite inespérée des Autorités Britanniques parmi nous m'avait d'autant plus surpris et peiné que ce te-deum avait été gracieusement autorisé par la S. Porte et par le Patriarche Oecuménique à cette époque, feu Anthime VI, qui m'avait même chargé de transmettre au Représentant de S. M la Reine Victoria une lettre de félicitation de sa part dans laquelle le chef de l'Eglise Orthodoxe rendait grâces à Dieu pour le salut vraiment miraculeux de l'héritier présomptif de la Grande Bretagne.

Mes lettres à Mr W Gladstone sur ce te-deum et réponse de S. E.

En ma qualité de président du Comité du te-deum précité j'ai cru devoir porter à la connaissance de M. W. Gladstone alors premier Ministre tout ce qui y était relatif en faisant part respectueusement à S. E. de la triste impression produite sur mes compatriotes par le procédé étrange de Mr Horace Rumbolt et en lui prédisant dès 1872 les funestes conséquences qu'aurait pour le Cabinet de St James un excès de condescendance envers celui de St Petersburg. M. W. Gladstone m'a fait l'honneur de me répondre sur le champ très poliment, en me donnant quelques explications sur les intentions bienveillantes de l'Ambassade Britannique à notre égard et en me chargeant de remercier mes compatriotes pour les sentiments qu'ils venaient de témoigner publiquement envers la Cour et le peuple de son pays.

Comment Mahmout Nedin pacha, Sérver pacha, Ignatieff et M II, Rumbolt ont dénuéré ce te-deum.

Si je me suis étendu un peu, Mgr, sur cet incident, c'est que Sérver pacha, Mahmout Nedin pacha et d'autres russophiles, qui étaient alors au pouvoir, ont voulu m'en faire un crime pour faire mieux leur cour à l'Ambassade de Russie, parceque je me suis mis à la tête de ce te-deum en faveur de S. A. Royale le prince de Galles. Ainsi que je me suis permis de le faire savoir à cette époque à qui de droit, j'espérais m'attirer l'approbation plutôt que la

désapprobation de la S. Porte, en rendant un hommage éclatant à un de ses alliés les plus anciens et fidèles, et en conjurant sans cesse les Grecs à s'attirer les sympathies de la S. Porte et du Gouv. Britannique de préférence à celles de la Russie, qui nous ont été toujours si funestes à tous égards.

Voilà, Mgr, franchement exposés mes Etats de service, mon mea culpa et mes prétendus crimes envers l'État. Au nom de Dieu donc, jugez-moi et condamnez-moi maintenant, après m'avoir lu et entendu attentivement. Si vous trouvez, Mgr, que j'ai réellement péché, ou failli à mes devoirs d'honnête homme, de citoyen et de fonctionnaire public, laissez-moi mourir ici de faim et de désespoir, ce qui, soit dit entre parenthèse, ne fera nullement honneur à mon Gouvernement, à ma Nationalité et à ma famille, qui auraient dû me venir depuis longtemps en aide, en oubiant et en pardonnant généreusement toutes mes fautes involontaires.

Chaleureux appel à l'équité de S. A. Je grand Vizir.

Mais si par hasard V. A. trouve que ma conduite a été, autant que possible, correcte envers un chacun, alors qu'elle daigne m'accorder sans plus de retard la pension et la justice, qui me sont dûes, et qui m'ont été promises je le répète, depuis longtemps par les divers Ministères, qui se sont succédés au pouvoir.

Je demande de nouveau un million de pardons à V. A. pour avoir tellement abusé de ses précieux moments, et je la supplie de prendre sans faute en considération mon triste sort et de me rendre désormais l'existence moins intolérable que par le passé. Dieu fasse qu'il en soit ainsi, beni-soi à jamais celui qui fera cet acte de haute équité et de pure humanité. Amen !
J'ai de nouveau l'honneur d'être de V. A. etc (Sig) ARISTARCHI

Profitant des dispositions bienveillantes à mon égard d'une Grande Ambassade à Consple, je me suis permis de transmettre par son intermédiaire ma Requête si dessus à S. A. Saffet pacha. J'ignore encore si ce document a été remis à sa haute destination, car aucun avis ne fut parvenu encore à ce sujet à la Légation Etrangère, qui a bien voulu l'envoyer d'ici la bas. Mais j'ai su d'une manière positive que le charitable Ambassadeur en question a daigné plaider déjà à plusieurs reprises ma cause auprès du grand Vezir soit en personne, soit par son premier Drogman. Malheureusement le résultat de ses gracieuses démarches n'a pas répondu jusqu'à présent à mes attentes. La S. Porte s'est empressée à ce qu'il paraît de reconnaître la justesse de mes réclamations mais elle aurait allégué de nouveau la pénurie du Trésor Imperial, ce qui l'empêcherait de les satisfaire pour le moment. Quoique qu'il en soit j'en remercie publiquement S. E. ainsi que ses dignes Collègues à Athènes pour avoir consenti à me prêter leur précieux appui à titre d'humanité. Ainsi que, je l'ai déjà fait remarquer à qui de droit, ce n'est pas le manque d'argent qui met la S. Porte depuis 1874 dans l'impossibilité de m'accorder ma pension et de tenir ses engagements, mais les sourdes intrigues des agents Moscovites et de mes ignobles frères. Afin d'édifier l'opinion publique là des-

sus, je lui ferai savoir que l'Honorable Chef de une Mission Etrangère à Coutrle, dont j'ai reclamé aussi l'aimable concours en faveur d'une amelioration de mon sort, a écrit en propres termes vers la fin de Juillet de ce qui suit à un des nos amis communs occupant ici des fonctions officielles élevées; •Quant à l'infortuné M. Aristarchi je ferai de nouveau pour lui tout ce qui dépend de moi. Mais je crains fort que tous mes efforts auprès de Saffet pachia échouéront en présence de l'influence de ses parents • Je suis heureux de constater que les Membres les plus clairvoyants du Corps Diplomatique à Stamboul ont fini par se rendre à l'évidence et paraître justement fixés sur l'infamie de ma famille envers moi. Je souhaite que leur exemple soit bientôt suivi par ceux qui osent encore se constituer les avocats d'office de mes parents denaturés Meglio tardi ché mai.

Φίλε Κ. Ἀριστάρχα. Ἐν Αῤῥῆναις, τὴν 5 Αὐγούστου 1878.

Ἔλαβον καὶ ἀνέγνωσα τὴν τε χθρσινὴν καὶ τὴν τῆς 28 τοῦ παρελθίντος μηνὸς πρὸς με ἐπιστολάς σας

Οὔτε δύναμαι, πάσχων τοὺς ὀφθαλμοὺς, νὰ γράψω ἀπιντήσεις, οὔτε εὐκαιρίαν ἔχω νὰ ἀσχολῶμαι εἰς τὰς μεταξὺ ὑμῶν καὶ τῶν ἀδελφῶν σας ἀδιαλλάκτους διενέξεις. Εὐχόμεν νὰ λάβω μέχρι τῆς 3 ὥρας Μ. Μ. σήμερον οἷανδήποτε ἀπόδειξιν σας καὶ νὰ σας πέμψω τὰ 200 φράγκα. Διότι μετὰ λύπης βλέπω ὅτι ἤμῃ ἠναγκασμένος νὰ γράψω τῷ Κυρίῳ Σταυράκῃ Μεγάλῳ Δογροθέτῃ, ὅτι, ἐπειδὴ ἐτοιμάζομαι ν' ἀναχωρήσω εἰς τὴν ἐπισκοπὴν μου, ἄς γράψῃ εἰς ποῖον θέλει νὰ παραδώσω τὰ 200 φράγκα, τὰ ὅποια ὁ κύριος Δ. Ἀριστάρχης ἀποποιεῖται νὰ λάβῃ, ἀφοῦ τῷ ὀφείλονται τοσοῦτων ἐτῶν εἰσοδήματα ἀνά δέκα δεκαπέντε χιλιάδας φράγκα ἐτησίως καὶ με ἀπλλάξῃ τοῦ λοιποῦ πάσης σχετικῆς πρὸς τοιαυτὴν ὑπόθεσιν ἀλληλογραφίας. Διότι οὐδεμίαν θέλει λάβει ἀπάντησιν.

Παρακαλῶ ἐπομένως καὶ τὴν εὐγενίαν σας, νὰ μὴ ἐνοχλῆται πλέον γράφουσα πρὸς με διότι δὲν εἶμαι ἰκανὸς νὰ ὠφελῶσω αὐτήν.

Ὁ πρὸς Θεὸν εὐχόμενος ὑμῶν

† ΦΩΚΙΔΙΟΣ ΔΑΥΙΔ.

Ἀπόσπασμα ἐπιστολῆς τοῦ κυρίου Σ. Ἀριστάρχου, ἀπὸ 21 Ἰουλίου 1878, πρὸς τὸν Ἐπίσκοπον Φωκίδος

«...Καθικετεύω συνάνα τὴν ὑμετέραν Σεβασμιότητα, ὅπως ἐγχειρήσῃ τῷ κυρίῳ Δ. Ἀριστάρχῃ Βῆν τὸ ἐσώκλειστον ποσὸν τῶν διακοσίων φράγκων, μέχρι οὗ ἀφικθῶσιν ἐταῦθα ἐκ τῆς νέας τῶν τριφυλικίων εἰσοδίας χρήματα, ὧν τὸ τέταρτον θέλει ἀμέσως ὡς καὶ μέχρι τοῦδε διαβιβασθῆ πρὸς αὐτόν.

Παρακαλεῖται δὲ ἡ ὑμετέρα πολὺπειρος σεβασμιότης, ὅπως ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἐνσταλάξῃ εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ ἀρχὰς πραότητος, ὧν ἀπαρχὴ ἔσεται ἡ πρὸς με σταλησομένη ἀπόδειξις παραλαβῆς, ὀλιγώτερον οὕσα ὑβριστικῆ, ἢ αἰ μέχρι τοῦδε πρὸς με παρ' αὐτοῦ ἀποσταλεῖται».

Ἐπειδὴ ἡ Α. Σ. ὁ ἐπίσκοπος Φωκίδος ῥητικῶς μοὶ ἐξέφρασε τὴν εὐχὴν νὰ λάβῃ οἷαν δήποτε ἀπόδειξιν μου διὰ τὰς 200 ν. δραχμάς, ἄς κατ' οὐδένα

τρόπον ἠθέλησα νὰ δεχθῶ κατ' ἀρχάς, ὡς καὶ ἐν τῷ προλόγῳ μου ἐρρήθη, τοῦτου ἕνεκα ἀπὸ σέβας πρὸς τὴν γενομένην ἀπομνημόνευσιν τοῦ κυρίου Δαυὶδ συγκατετέθη, ὡς τῷ ἔγραψα, νὰ δεχθῶ τὸ οὐτιδανὸν τοῦτο πρὸς καὶ νὰ ὑποστῶ τὴν νέαν ταύτην ὕβριν, προσβιβλήν καὶ ἀδικίαν τοῦ ἀδελφοῦ μου Σταυράκη ἀποκλειστικῶς πρὸς χάριν τῆς Α. Σ. καὶ ὅπως μὴ παρερμηνεύσῃ τυχὸν τὴν ἀρνησίαν μου. Εἶχον τῷ ὄντι τόσας ὑποχρεώσεις πρὸς τὸν σεβάσιμον τοῦτον ἱερέα, ὥστε δὲν ἠθέλησα ποσῶς νὰ τὸν δυσπρεσβήσω κατὰ τὰ ἔσχατα τῆς ἐδῶ διαμονῆς του. Λυποῦμαι δὲ μεγάλως, διότι δὲν ἠδυνήθην νὰ παραδεχθῶ τὸν τύπον τῆς ἀποδείξεως, ὃν μοὶ ὑπέδειξεν ἡ Α. Σ. καθίτι, ὡς τῇ ἐκτινοποίησα, ἀφεύκτως ἠθέλην ἐκμεταλευθῆ τὸ ὄπλον τοῦτο ἐναντίον μου ὁ ἀδ. μου. Ἐδῶκα δὲ τῷ ἐν λόγῳ Ἀρχιερεῖ τὴν ἐξῆς στερεότυπον ἀπόδειξιν, ἣτις καὶ τόσον δαιμονίζει τὸν ἀρχοντα Μ. Λογοθέτην διότι ἡ ἐνδοξότης του θέλει νὰ τὰ κάμῃ ἀλλὰ δὲν θέλει νὰ τοῦ τὰ κτυποῦν ἐς τὰ μοῦτρα. Εἶχε δὲ οὕτω πως αὕτη ἡ ἐλάθειον διὰ χειρὸς τοῦ Σ. Ἐπισκόπου Φωκίδος κ. Δαυὶδ παρὰ τοῦ κ. Στ. Ἀρισάρχου βέη 200 ν. δρ. εἰς χαρτονόμισμα ἀπέναντι τῶν ὄσων οὗτος μοὶ ὀφείλει πρὸ 13 ἡδὴ ἔτων ἕκ τε τῆς πατρικῆς καὶ τῆς ἀτομικῆς μου περιουσίας· διὸ εἰς ἐνδειξιν ὑποσημειοῦμαι κτλ.

Ὡς δὲ πρὸς τὰς ἀρχάς τῆς πραότητος, ἃς ὁ ἀδελφός μου παρεκάλει τὸν ἁγ. Φωκίδος νὰ ἐνσταλάξῃ ἐν τῇ καρδίᾳ μου, καγὼ μιμούμενος τὸ χριστιανικὸν παράδειγμα τοῦ διαδοῆτου τοῦτου Ἰησοῦτου ἐξώρκησα τὴν Α. Σ. νὰ τῷ ἐνσταλάξῃ, εἰ δυνατόν, ἀρχὰς πλείονος θεοφοβίας, εὐσυνειδησίας, φιλαδελφίας καὶ φιλαληθείας ἐκείνιον, ὑφ' ὧν ἐμφορεῖται. Ζητῶ μυριάκις συγγνώμην παρὰ τοῦ Σ. μοι φίλου, Α. Φ. διότι χάριν τῆς ἀπολογίας μου ἔχρινα εὐλογον νὰ δημοσιεύσω ἄνευ τῆς ἀδείας του τὴν ἐπιστολήν του ὡς καὶ τὸ κοινοποιηθῆν μοι ἀπόσπασμα τῆς τοῦ ἀδελφοῦ μου. Ἐπειδὴ ἀμφότερα τὰ ἔγγραφα ταῦτα ἀφροῦσι τὰ ἀτομικά μου συμφέροντα καὶ δὲν ἐνοχοποιῶσι κανένα, διὰ τοῦτο ἐλπίζω νὰ τύχω τῆς συγγνώμης τῆς Α. Σ. εἰς ἣν καὶ πανδύμως αὐθις ἐκφράζω τὴν ἰσόβιον εὐγνωμοσύνην μου διὰ τὰς πρὸς με λίαν πατρικὰς καὶ πολυειδεῖς ἀγαθοεργίας του.

Δημητράκη μου

Εἶδον εἰς τὰς ἐφημερίδας ὅτι ἀνεχώρησες ἐκ Κωνσταντινουπόλεως. Σὺ εὐχομαι εὐδῶσιν εἰς τὴν ὑπουργεῖαν σου.

.... Μοὶ ζητοῦσι ἐκ τοῦ τζιφλικίου μου σπύρον κουκουλίου (μετάξης) ἐκ Κρήτης. Ἄν σοὶ εἶναι εὐκόλον καὶ ὄχι δυσάρεστον, ἐπιφόρτισε διὰ νὰ μοὶ προμηθεύσῃ δέκα ἕως δεκαπέντα δακτυλίθρας. Ἄ: σταλῆδὲ εἰς ὄνομα τοῦ Δημοσθένους Τερογιάννη εἰς Πρόβεζαν. Σὲ συγχαίω διὰ τὸν προσβιβασμὸν σου εἰς Ρούτπει οὐλά. Ἡ Σεβαστὴ toute fière pour toi καὶ ἡ Μαρικούλα σὲ κατασπάζονται, ἐγὼ δὲ σὲ ἐναγκαλιζομαι.

Κέρκυρα τῇ 14)26 Ἰανουαρίου, 1873. Ὁ ΣΟΣ ΚΟΝΕΜΕΝΟΣ

Οἱ ἀμφιβάλλοντες περὶ τῶν αἰσθημάτων μου πρὸς τοὺς οἰκείους μου καὶ περὶ τοῦ τίνι τρόπῳ ἐπάσχιζα πάντοτε νὰ τοῖς φανῶ χρήσιμος καὶ εὐάρεστος ἄς διέλθωσι τὰ ὅσα μοὶ ἔγραφεν ὁ καλὸς γαμβρός μου, Κονεμένος τῷ 1873

εις Χανιά. Παρατηρῶ δὲ ἐν παρόδῳ οἷς δεῖ, ὅτι ἡ ἀδελφή μου Σεβαστή, ἥ-
τις, καθὰ μοι ἔγραψεν ὁ σύζυγός της, ἦτο τότε ὑπερήφανος δι' ἐμέ· ἐπειδὴ
προήχθη εἰς ἀνωτέρας θέσεις καὶ τιμὰς, μετὰ τὴν στουγεράν δολοφονίαν μου
κἂν γρῦ πρὸς τετραετίας δὲν μοι ἔγραψεν ἐνταῦθα, οὐδὲ ἠθέλησε ποσῶς ἐφέτος
καὶ πέρουσι νὰ με φιλοξενήσῃ ἐν Κερκύρα ἔστω καὶ ἐπὶ ἀπυζημιώσῃ καὶ ἐπὶ
διαφόροις ἄλλαις ὕλικαῖς ὠφελείαις, ἅς τῇ ἐπρότεινα. Ἴδου τὰ ἐπακόλουθα
τῆς καταδρομῆς τῆς τύχης. Πάντες σὲ ἐγκαταλείπουν ἀνηλεῶς καὶ αὐτοὶ οἱ
καλλίτεροι συγγενεῖς σου, μεταξὺ τῶν ὁποίων δὲν ἔπαυσα νὰ κατατάττω
τὴν ἐν λόγῳ ἀδελφήν μου, ὑπὲρ ἧς τῷ 1858 ἐκινδύνευσα καὶ τὴν ζωὴν
μου μεταβάς ἐκ Κωνσταντινουπόλεως εἰς Λονδίον ἐν καιρῷ χειμῶνος πρὸς
διαπραγματεύσασιν τοῦ συνοικεσίου της μετὰ τοῦ Ἀλέκου πασᾶ Βογορίδου,
ὅπερ οὗτος καὶ οἱ κακινουογεῖς οἰκεῖοί του ἀπέκρουσαν τότε, καθὸ τυφλῶς
ἀφωσιωμένοι εἰς τὸν πανσλαβισμόν, καὶ ὅπερ ὁ μακαριτῆς πατήρ μου εἶχεν
ἀσπασθῆ προθύμως, ἐνδίδων εἰς τὰς προτροπὰς μου καὶ ἀναλογιζόμενος τὴν
μεγάλην ὠφελείαν, ἣτις ἤθελε προκύβει διὰ τὰ ἔθνη καὶ ἐκκλησιαστικά
μας πράγματα ἐκ τοιαύτης τινὸς συγγενείας ἐξ ἀγχισταίας μεθ' ἐνὸς τῶν
ἀσπονδοτέρων ἐχθρῶν του. Τοῦτο ἀποδεικνύει αὐτῆς τὴν ἐπιρροήν, ἣν ἐξή-
σκουν ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ Σ. πατρός μου καὶ τὴν ἐξειδικασμένην ἀγάπην
ἣν ἔστρεφε πρὸς ἐμέ· διὸ καὶ με ἐφθόνησαν τοσοῦτον τὰ ἀδελφία μου· κα-
τάρωσα π. χ. ἐν μιᾷ στιγμῇ νὰ τὸν συμφιλιώσω μετὰ τοῦ πρώην Ἡγε-
μόνος τῆς Σάμου Στεφάνου Βογορίδου, τοῦ ὅπερ ἐπὶ πολλὰ ἔτη ὅλοι οἱ
κρατοῦντες, οἱ πατριάρχαι καὶ λοιποὶ εἴλοι μας εἰς μάτην ἐπεδίωξαν. Ἄλλ'
ὁ γνήσιος οὗτος βούλγαρος δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ ἐκτιμήσῃ ὡς δεῖ μετὰ τῶν
περὶ αὐτὸν μίαν τοιαύτην εὐγενῆ θυσίαν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς πατρίδος ἐκ μέ-
ρους τοῦ ἀειμνήστου Μ. Λογοθέτου.

Ἀπόσπασμα ἐπιστολῆς τοῦ ἀδελφοῦ μου Σταυράκη.

Ἀγαπητέ μου ἀδελφέ.

Ἐν Ὁμοῦρτζα 9 Ἰουλίου 1870.

Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἀπὸ τῆς πέμπτης ἐπιστολὴν σου, καὶ διὰ τὴν
πρὸς τὸν Καϊμακάμην Σηλυβρίας ἐπιστολὴν τοῦ Ἰσμαήλ πασᾶ καὶ διὰ τὴν
ἀπιστολὴν τοῦ Τσαούση.

Ἡ σφραγίς μου ἡ τουρκικὴ ἐλησημονήθη ἐν τῷ κοιτῶνί μου
ἐὰν δὲ δὲν εὑρεθῇ, τότε παράγγειλε ἀμέσως τὸν Σερδάρην μου νὰ ὑπάγῃ εἰς
σφραγιδοσκαλιστὴν εὐρισκόμενον πλησίον τοῦ Παναγιωτάκη Τσεβαρτζῆ εἴτε
τὸν ὀνομαζόμενον Χουσονῆ, ὅστις κατεσκεύασε καὶ τὴν πρώτην μου σφρα-
γίδα, εἴτε ἄλλον νὰ σκαλίσῃ μίαν ἀργυρᾶν σφραγίδα κτλ.

Ἐγάρην διότι συνεφιλιώσας τὸν Γρηγόριον μετὰ τῶν Γ. . . . Ἐὰν ἐκείθην
κατορθώσης νὰ μοι στείλῃς γράμμα τί πρὸς αὐτὸν (τὸν καιμακάμην τῆς
Τσόρλου) ἀπὸ τὸν Κημηλ πασᾶν πλὴν λίαν αὐστηρὸν καὶ μὲ τίτλους.
«ἰτζετλου λογοφὲτ Ἰσταυράκη μπέη», θέλεις οὕτω μὲ συνδράμει. Ὁ σὸς Σ. Α.

Ἴδου νέα ἀποδείξεις πῶν καλῶν πάντοτε διαθέσεών μου πρὸς τοὺς ἀδελ-
φούς μου Σταυράκη καὶ Γρηγόρη, οὓς καὶ παντοιατρόπως συνέδραμον κατὰ
τὸ ἐνόν, ἐνῶ ἐκεῖνοι παντὶ σθένει ἐτεκταίνοντο τὸν ὄλεθρόν μου. Ὡς γίνε-

ται δὲ μνεία ἐνταῦθα, εἶχον συμφιλιώσει τῷ 1867 τὸν Γρηγόριον μετὰ τῶν Γαλλῶν, οἵτινες ἔπνεον μένεα ἐναντίον του διὰ τὴν ἀγέωχον καὶ ἐπιλήψιμον συμπεριφορὰν του πρὸς τὸν ἐν Σαύρνη Γ. ποδζενόν των Κόμητα Bentivoglio. Συνεπεία τούτου ὁ τότε πρεσβευτὴς τῆς Γαλλίας, Κ. Βουρέ καὶ ὁ πρῶτος Διερμηνεύς κ. Οὐτρέ ἐζήτησαν ἐπὶ πίνακι τὴν κεφαλὴν τοῦ μνησθέντος ἀδελφοῦ μου καὶ τὴν παῦσίν του ἐκ τῆς θέσεως τοῦ μουαδίνη τοῦ Βιλαετίου 'Αἰδινίου' μόλις δὲ καὶ μετὰ βίας κατώρθωσα νὰ τὸν σώσω. Ἐκ τῆς ἀνωθι ἐπιστολῆς ἐπίσης καταραίνεται ἅπασα ἡ κενοδοξία καὶ ἡ τιτλομανία τοῦ Σταυράκη.

Δημητράκη μου,

Πετρούπολις τῆ 10(22) Ἀπριλίου 1869.

Εἶχον ἐκλάβει τὸ τηλεγράμμα ὡς πρὸςχομένον παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ Γεωργίου καὶ πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἔγραψον αὐτῷ τάδε: «Δὲν ἤξεύρω τί ἀπεφάσειεν ὁ Χαλίλ-Βεης περὶ τῆς διαδογῆς τοῦ Χαμδῆ-Βεη' κ' ἐγὼ ἐπιθύμουν νὰ ἦτο δυνατόν νὰ λάβῃς τὴν ἐπιστάσιαν ταύτην.» Ἄν ἦτο δυνατόν νὰ συμβιβασθῆ τὸ πρᾶγμα, ὥστε ὁ Γεώργιος νὰ ἔχη ἓνα σύντροφον ἢ τὸν περὶ οὗ πρόκειται ἀδελφόν τοῦ Χαμδῆ-μπέη, εἴτε ἄλλον τινὰ προταθέντα ἢ προταθσομένον παρὰ τοῦ Χαλίλ-μπέη, εἴτε αὐτὸν τὸν Χουσνή, τότε δὲν ἤθελα λογισθῆ ν' αὐξήσω κατὰ τι τὸ πρᾶγμα τῶν τεσσάρων λιρῶν καὶ νὰ δίδωνται ἐξ ἡμισείας αἱ μὲν εἰς τὸν ὀθωμανόν αἱ δὲ εἰς τὸν ἀδελφόν Γεώργιον ὅστις ἐν τῇ ἀδελφικῇ μερίμῃ του νὰ γίνεται κέντρον, καὶ νὰ σπρώχνῃ τὰς ἐνεργείας καὶ οὕτω ὀλίγον κατ' ὀλίγον συνηθοῦν νὰ τὸν θεωροῦν καὶ ἀναγνωρίζουν ἐπιφοτισμένον καὶ ἐνδ' ἀφερομένον εἰς τὰς ὑποθέσεις μου· νημιζῶ τὸν τρόπον τοῦτον τὸν καλλήτερον. Σέβασθητι συνεννοηθῆτε μετὰ τοῦ Χαλίλ-μπέη ἢ μετὰ τοῦ Ἐτέμ-πασᾶ ἢ μετὰ τοῦ Ἀκριφί βέη καὶ γράψετε μου.

Πολὺ ἐγάρην ἀδελφεῖ διὰ τὴν ἐκλογὴν σου εἰς τὸ ἐθνικὸν Συμβούλιον, ἰδίως διότι ἔγινε οὕτω κολακευτικῶς δι' ἐσέ. Ἡ δυστυχὴς Πριγκιπέσσα Γχορτζακῶφ θυγάτηρ Στούρτζα εἶναι εἰσκίνδυνον, συνεπεία τοῦ τοκετοῦ τῆς.

Ὁ Σ ς ΚΟΝΕΜΕΝΟΣ.

Φίλτατε,

Ἐν τῷ κλεινῷ Βεβεκίῳ τὴν 12 Μαρτίου 1873.

Δὲν δύναμαι νὰ σοὶ περιγράψω δεόντως τὴν θλίψιν αἰσθάνε-αι ἡ ψυχὴ μου ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τριαύτης φιλοστόργου μητρὸς οἷα ἦν ἡ αἴφνης ἀφ' ἡμῶν ἀρπυγείσα· καίτοι ἠλικιωμένη ἀρκετὰ, ἠδύνατο νὰ ζῆσῃ εἰσέτι μερικὸς χρόνος. Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον μὲ λυπεῖ περισσότερο εἶναι τὸ ὅτι δὲν ἠδυνήθην νὰ τῇ χορηγήσω ὅλας τὰς ἀναπαύσεις καὶ τὴν εὐχαρίστησιν, ὧν ἔχρηζεν ἐν τῷ γῆρατι, ἀρ' οὐ τὴν νόστητά της διήλθεν ἐν θλίψει καὶ καχυυχία. Σοὶ εὐχαριστῶ διὰ τὴν συμπάθειάν σου. ἔσο δὲ βέβαιος ὅτι τὸ ἐκ τοῦ θανάτου τῆς ἀγχιπότης μου μητρὸς ἐν τῇ καρδίᾳ μου κενόν, οὐδέποτε θέλει ἀναπληρωθῆ, ἐπειδὴ δὲν θέλω εὖρει ἐν οὐδενί πλέον τὴν μητρικὴν ἀγάπην, τῆς ὁποίας τὴν ἀξίαν τώρα μάλιστα, στερούμενος ταύτης μανθάνω νὰ ἐκτιμῶ δεόντως.

Σοὶ εὐχαριστῶ δὲ καὶ διὰ τὴν καλὴν ὑποδοχὴν, ἣν ἔκαμες τῷ παρ' ἐμοῦ συστηθέντι Μαχμούτ Μπέη.

Ἡ Μαριωρίτσα διάγει μελαγχολοῦσα καὶ δυσαρεστιμένη ἐν τῷ ἀύχμηρῳ, Βεθεκίῳ, τὸ ὅποιον καὶ γὰρ εὐρίσκω δυσφόρητον . . .

Ὁ δὲ ἄρχων Μ. Λογοθέτης διάγει ὡς πάντοτε, τίθει λόγος ἐμβριθεῖς ἐν τοῖς πατριαρχείοις, καὶ οὐδέποτε κατορθῶν νὰ ὑπερισχῶσῃ ἡ γνώμη του.

Ἀληθῶς ἐτρομαξά, ὅταν ἀνέγνων ἐν ταῖς ἐφημερίδι ταὶ κατὰ σοῦ ἐξεμύμενα καταχθόνια κατηγορήματα. Εὐτυχῶς ὁμῶς δὲν ἔκαμαν, ὡς φαίνεται, οὐδεμίαν ἐντύπωσιν καὶ ἡ παλλικαρία σου καὶ τούτων τὴν προσβολὴν ὑπεξέφυγεν. Ἀληθῶς ἦσαν τοσοῦτον περιστατικῶς γεγραμμένα, ὥστε ἐκινδύνεουσα νὰ πιστεύσω ὅτι ἔγραψες τί compromettant εἰς τὸν ἀρχεῖον τοῦ Αἰῶνος συντάκτην.

Ἡ ἐπιτροπὴ ἀπελεύσεται εἰς τὸ ἅγιον Ὅρος ὅταν συμπληρωθῇ, ἐπειδὴ ὁ Κ. Α. Ψυχάρης περητήθη· τὰ μπεράτια ἤρχισαν νὰ στέλλωνται εἰς τὰ Πατριαρχεῖα· χθὲς ἐστάλησαν τρία, καὶ τοῦ πατριάρχου ἐντὸς ὀλίγου σταλήσεται.

Ἐν τῇ Ἐθνοσυνελεύσει προχωροῦμεν βραδέως πολλὰκις καρκινωβατοῦντες. Πολλὰκις πρὸς διάχυσιν ἀμυνώ καὶ γὰρ μερικοὺς λόγους, ἀλλ' οὐκί πολλοὺς, μέχρι τοῦδε μόνον δύο. Ἡ δὲ κατάστασις ἡμῶν οἰκτρὰ κοινῆ τε καὶ δία.

Χαίρε ἀρχηγέ τοῦ φιλοστροκισμοῦ καὶ τῆς λοιπῆς νεωτέρας ῥητορικῆς τέχνης.

Ὅλος σὸς Σ. ΜΑΥΡΟΓΕΝΗΣ.

Παρακαλεῖται αὖθις τὸ δημόσιον νὰ συγκρίνη τὰ φιλικὰ καὶ συγγενικά ὄντως αἰσθήματα ἅπερ ἔτρεφε πρὸς με μέχρι τινός ὁ κάλλιστος ἐξ ἀδελφός μου καὶ ἰατρός Σ. Μαυρογέννης ὡς καὶ τὴν κακὴν ἰδέαν, ἣν εἶχε περὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου Σταυράκη καὶ ἦν δημοσία ἐν τῷ Νεολόγῳ διετράνωσε, με τὴν ἀλλοίωσιν, ἣτις ἐπῆλθεν αἰφνης ὡς πρὸς τὸν ἄρχοντα Μ. Λογοθέτην καὶ τὸν ὑπ' αὐτοῦ δολοφονηθέντα ἀδελφόν του ἐν τῷ φρονήματι τοῦ νῦν ἀρχιατροῦ τῆς Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου, «Ὁ tempora ὁ Mores!»

Φίλιππος Δημητράκη.

Ἐν Πετροπόλει τῇ 12)24 Ἰουνίου 1868.

... Ἐκτὸς τοῦ ὅτι δὲν λαμβάνω τόσα ὅσα σὺ ὑποθέτεις, διότι ὁ Κονεμένος ἐκράτησε τὸν μισθόν, εἰς ἐμέ δ' ἐδόθησαν μόνον τὰ πρεσβειακὰ ἐξοδα, τὰ ὅποια ἐλάμβανεν οὗτος, ἦτοι 775 ρούβλια κατὰ μῆνα, μακρὰ ἀσθένεια, πολυδάπανος χειμῶν αὐστηρὸς, τὰ ἀνήκουστα ἐδῶ ἐξοδα, τὰ ὅποια ἰδίως ὀφθαλμοῖς ἀνάγκη νὰ ἴδῃ τις ὅπως πιστεύσῃ, μ' ἠνάγκασαν νὰ ἐξοδεύσω τακτικῶς κατὰ μῆνα ποτὲ ὀλιγώτερα τῶν δύο ἡμισυ ἕως 3,000 φρ.

Ἐντὸς δέκα μηνῶν ἐπλήρωσα περὶ τὰς 14,000 φρ. Οἱ λοιποὶ συγγενεῖς εἶναι βεβαίως εἰς θέσιν νὰ ἔλθωσιν εἰς βοήθειαν σου καὶ τοῦτο εὐχρημαί ἐξ ὅλης ψυχῆς. Τὰ μετὰ τοῦ θείου συμβάντα με λυποῦσι, διότι σὲ ἀγαπῶ καὶ ἐπιθυμῶ τὴν προαγωγὴν σου. Ἠλπίζον ὅτι ἤθελες ἐξομαλύνει τὰς δυσκολίας καὶ ἤθελες κερδίσει τὴν εὐνοίαν τοῦ ἀρχηγοῦ σου. Ἡ καρδία σου εἶναι καλὴ, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀρκεῖ. Μὴ παρενοχλήσῃς ταῦτα παρακαλῶ, προέρχονται ἀπὸ συγγενῆ καὶ φίλον, ὅστις σὲ ἀγαπᾷ εἰλικρινῶς καὶ ζητεῖ τὴν πρόσδον καὶ ἡσυχίαν σου. Σὲ ἀσπάζομαι ἀπὸ καρδίας· ὁ δὲ βίου σὸς ΣΤ. ΚΑΡΑΘΕΟΔΩΡΗ.

Ἡ ἄνωθι ἐπιστολὴ τοῦ ἐξαδελφοῦ μου Στ. Καραθεοδωρῆ ἐμφαίνει ἐπί-

σης τί ἐφρόνει οὗτος περὶ ἐμοῦ μέχρις ἐσχάτων ὡς καὶ τὴν ταλλαρομανίαν, τὴν φυλαρχομανίαν καὶ τὸν ἐγωϊσμόν μου. Ἄνευ τῶν ἐλαττωμάτων τούτων ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος θὰ ἦτο ἀσιγήτως εἰς τῶν καλλιετέρων συγγενῶν μου λυπούμαι δὲ τοσούτῳ μᾶλλον διὰ τὰς ἐλλείψεις του ταύτας καὶ διὰ τὴν ἀνατολικὴν ἀπάθειαν, ἣν μοι ἐδείξε μετὰ τὴν δολοφονίαν μου μὴ ἐπισκεφθεῖς με καὶ ἄπαξ ὅτε δὴ ἤλθεν ἐντεῦθεν τῷ 1875 μεταβαίνων εἰς τὴν νέαν θέσιν του ἤτοι τὴν τοῦ Πρέσβ. τῆς Υ. Π. ἐν Βρυξελλαις καθύπαινον ἐπὶ 40 ἔτη τὸν ἡγάπησα καὶ τὸν ἐξέτιμησα, ὡς οὐδεὶς ἄλλος ἀναγνωρίζων τὰ πολλὰ καὶ καλὰ αὐτοῦ προτερήματα καὶ συνιστῶν αὐτὸν ὡς εἶδει τῆδε κακεῖσε. Βύτυχῶς τὴν ἐλαττωμένην χάριν, ἣν τῷ ἐζήτησα τότε τοῦ νὰ μοὶ δανείσῃ διηλ. μικρὸν τι ποσὸν ἐπὶ τόκῳ καὶ ἦν μοι ἠρηθή τὸσον ἀσυγχωρήτως, μοὶ ἔκαμε μετὰ ταῦτα ὁ γαμβρός του Κωσταντῆς Καλλιαδης, δανείσας με 100 λ. ὅθ. ἐπὶ τόκῳ καὶ ἀνατοκισμῷ 12 0/0, ὡς ἤθελε πράξει ὁ χειρότερος τῶν τοκογλύφων. «Ab uno de omnibus».

Κύριε Ἀριστάρχῃ σᾶς προσκυνῶ

Τὸ παρὸν μου ἀποβλέπει εἰς τὸ νὰ σᾶς εἰδοποιήσω ὅτι σᾶς ἤλθαν χίλια φράγκα, ἀπὸ τὸν ἀδελφόν σας Κύριον Σταυράκη καὶ λάβετε τὴν καλοσύνην νὰ στείλετε ἕναν ἄνθρωπον τῆς ἐμπιστοσύνης σας διὰ νὰ τὰ περιλάβῃ, ἀλλὰ θέλει δύο ἀπαδείξεις ἢ μία διὰ τὸν ἀδελφόν σας ἢ δὲ ἄλλη διὰ τὴν κυρίαν Ἀναστασιάδην, ἣ ὅποια ἔχει τὰ χρήματα εἰς χεῖρας της μένω μὲ ὄλον τὸ ἀνήχον οὐδας. 26 Αὐγούστου. ΑΡΓΥΡΗ ΦΕΝΕΡΑΗ.

Ἀδελφὲ Δημητράκη.

Κέρκυρα τῆ 22 Ἰουλίου 1873.

Ἀπεφάσισας μοὶ λέγεις διὰ τῆς ἀπὸ 12 Ἰουλίου, ἣν ἐσχάτως ἔλαβον, ν' ἀπαδύθῃς εἰς τὸ δικηγορικὸν καὶ δημοσιογραφικὸν στάδιον καὶ συγχρόως θέλεις νὰ μεταθῆς εἰς Κέρκυραν. Τὰ δύο δὲν συμβιβάζονται. ..

Ἀδίκως ὁ Essad Bey σοὶ παρεπονέθη. Δὲν ἐζήτησα παρ' αὐτοῦ νὰ διδῇ εἰς τὸν πρόξενον τὸν τίτλον Excellence, εἶπα τῷ Ἀξελῶ μόνον ὅτι θὰ ἦτο εὐχάριον γράφοντες νὰ γράψωσι τῷ προξένῳ καὶ οὐχὶ τῷ Κοιμένῳ γράφοντες δὲ τῷ Κοιμένῳ καλὸν νὰ ἐνθυμοῦνται εἰς τὰς ἰδιαιτέρας ἐπιστολάς των καὶ μόνον εἰς τὰς ἐπιγραφάς, τὰς ὁποίας βλέπει ἡ Πόσιτα, ὅτι ὁ Ρουτπειούλα Σινφιέβελ δικαιοῦται εἰς τὸν τίτλον Excellence. Τοῦτο δὲν ἠθέλησε νὰ κάμῃ ὁ Essad καὶ ἐξ ἐναντίας ἐνησημενίζετο νὰ γράφῃ Recevez M. le Consul etc. ὅπερ δὲν ἔγραψα ποτὲ ἐγὼ ὁ καθέξας θέσιν Πρεσβεως, ὁ Rutpei Oulla Sinfi Evel μήτε εἰς τὰ ἀρμενικὰ τὰ ἄνευ βαθμοῦ ὑποπροξενιδία.

Ὡς πρὸς τὰς franchises douanières εἰήτησα, ἐπειδὴ ἡμεῖς ἐν Τουρκίᾳ χαρίζομεν εἰς τοὺς 500 προξένους, ὑποπροξένους, πράκτορας ἀτέλειαν ἠθέλησα νὰ ζητήσω νὰ πληρώσω τέλος διὰ τοὺς ἵππους τῆς χρήσεως μου, τὴν ἄμαξαν καὶ τὰ ἐπιπλα τῆς κατοικίας μου πρᾶγμα, τὸ ὅποιον ὁ νόμος ὁ Ἑλ. χορηγεῖ εἰς τοὺς ἰδιώτας καὶ τοὺς νεωστὶ ἀποκαθισταμένους ἐν Ἑλλάδι. Καὶ τοῦτο μοὶ ἠρηθή ἐνῶ εὐχολοῦν ἦτο νὰ μοὶ εἶπῃ ἀφερὲς εἰς ὄνομα τῆς Πρεσβείας τὰ πράγματά σου, Κοιμένε τριακονταετῆ διπλωματικῶς ὑπάλ-

ληλε, ὅστις σὺν τοῖς ἄλλοις εἶχες προσδιορισθῆ νὰ γίνῃς πρέσβυς εἰς Ἀθήνας καὶ εἰς Ἀμερικὴν.

Καὶ μόλα ταῦτα δὲν παρεπονέθην, ἐπιγράνθην ὁμως de la manière sous jambe dont il a voulu me traiter — καὶ εἶπον «ἀς πῶ τὸ ποτήριον μέχρι τέλους».

Ποτὲ δὲ δὲν ἀπήντησεν εἰς interessantes communications ἀς τῷ ἔκμα· ἂν ὁμως δὲν τοῦ ἀρέσω, εἰπέτε το, ὅτι τὸν παρακαλῶ νὰ ζητήσῃ τὴν παύσιν μου.

— Οὐ σὺς ΚΟΝΕΜΕΝΟΣ.

Ἀξιότιμε Φίλε,

Ἡ ἑταιρία τοῦ ἐρυθροῦ σταυροῦ δὲν ἔχει νοσοκόμους — Ἵπάρχουσι νοσοκόμοι ἀλλὰ οὗτοι ἐξαρτῶνται ἀπὸ ἐπιτροπὴν Κυριῶν. Ο ἐπιθυμῶν δὲ νὰ λάβῃ τινὰ τούτων ὀφείλει νὰ τὴν ζητήσῃ πρὸς τὰς Κυρίας, — ἂν δὲν σφάλῃ Κυρία τῆς ἐπιτροπῆς εἶναι ἡ κυρία Παπούδωφ, ἡ κυρία Ῥεβελάκη, — ἡ κυρία Βάριγκα Ῥάινεκ — Δέχθητε τοὺς χαιρετισμούς μας

23 Αὐγούστου.

— Χ. ΠΡΕΤΕΝ. ΤΥΗΑΛΛΟΣ.

Ἀθῆναι τῆ 28 Αὐγούστου 78.

Τῷ Ἀξιότιμῳ Κυρίῳ Ἀριστάρχῃ Βέη.

Κύριε. Ἐλάβαμεν πρὸ τινων ἡμερῶν τὴν ἐπιστολὴν σας ἀλλ' ὁ κύριος Χίλλ δὲν ἦτον εἰς κατάστασιν ν' ἀπαντήσῃ εὐθύς.

Ὁ κύριος Χίλλ συμπαθεῖ πολὺ πρὸς ὑμᾶς, διότι καὶ οὗτος εὐρίσχεται εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν τοῦ νὰ μὴ βλέπῃ καὶ ὡς ἐκ τούτου καλύπεται τοῦ νὰ πράξῃ ὡς ἐπιθυμεῖ, προσφέρων τὰς πειθαλψαίς καὶ ὑποστηρίζει πρὸς τοὺς φίλους του ὡς πρὸς τὸ ζήτημα καταλλήλου Ἀμερικανῆς ἢ Ἀγγλίδος ὑπηρετίας εἶπαι πάντῃ ἀδύνατον ταῦν νὰ εὐρεθῇ τοιαύτη μετὰ τὰ ὅποια θέλετε προσόντα, ἀλλ' ἡ Κυρία Χίλλ ἂν ἐγίνωσκε μᾶλλον τί σὰς χρειάζεται ἤθελε βεβαίως προσπαθῆσαι νὰ σὰς προμηθεύσῃ μίαν. Δύσκολον καθίσταται νὰ Σὰς ἐκφράσῃ δι' ἐπιστολῆς τὰ καθέκαστα, ἀλλ' εἰάν δυνασθε νὰ περάσετε πρῶτα τινὰ εἰς τοῦ Κυρ. Χίλλ ἀπὸ τὰς 10 ἕως 12 ἠθέλετε ὁμιλήσει ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου καὶ εὐρεθῆ μέσον πρὸς καλὴν περιποίησιν σας. Δέχθητε ἐν τούτοις τοὺς εὐχρηστῶς χαιρετισμούς καὶ φιλικῶς διατελῶ Ὑμῖν Φ. Μ. ΧΙΛ.

Περίληψις μιᾶς ἐπιστολῆς τῆς Α. Θ. Π. Γρηγορίου ΣΤ' πρὸς τὴν Α. Σ. τὸν Ἐπίσκοπον Φωκίδος Κ. Δαυῖδ.

Ὁ καλοκάγαθος Ἱεράρχης Φωκίδος κ. Δαυῖδ παρακληθεὶς ἐνθέρμως ὑπ' ἐμοῦ ἐξέθηκε πέρυσι καὶ ἐφέτος τὴν ἐδῶ δεινὴν θέσιν καὶ ἀνέχεσθαι μου τῷ πρώτῳ Οἰκουμένικ. Πατριάρχῃ Γρηγορίῳ τῷ ΣΤ' καὶ ἐπεκαλέσθη κατ' αἰτησίαν μου τὴν πολυτίμον ἀρωγὴν καὶ μεσολάβησιν τῆς Α. Θ. Π. ὅπως ἐπαναφέρῃ, εἰ δυνατόν, εἰς θεοφοβίαν τοὺς παρὰ φύσιν οἰκέλους μου καὶ τοὺς κειθαναγκάσθαι νὰ μοὶ ἀποδώσωσι τὰ λειψάνα τοῦλάχιστον τῆς παρ' αὐτῶν σφετεριζομένης πρὸ ἐτῶν πατρικῆς μου κληρονομίας. Εἰς μάτην εἶχον ζητήσῃ καὶ ἀπ' εὐθείας πολλάκις ἤδη τὴν αὐτὴν χάριν παρὰ τοῦ τρισεβεστάτου τούτου καὶ πολυτίμου πατρικοῦ μου φίλου, δούς μάλιστα ἀπεριόριστον πληρεξουσιότητα εἰς τὴν Α. Θ. Π. ὅπως συμβιβῆσθαι καὶ ἐξομαλύνῃ τὰ πάντα διὰ τοῦ πλείον

δικαίου καὶ χριστιανικοῦ τροποῦ. Δυστυχῶς ὅμως οἱ συγγενεῖς μου κατεγρά-
 σθησαν τοσοῦτον τῆς καλῆς πίστεως καὶ τῆς ὑπερβολικῆς εὐπιστίας τοῦ ἐνα-
 ρέτου τούτου ἀνδρός, ὥστε τὸν ἠπάτησαν αἰσχρῶς ὡς πρὸς τὰ ἀφορῶντά με
 ὅπως κάλλιον ἀπολογηθῶσιν οὕτως πως. Τούτου ἕνεκα, ἴσως δὲ καὶ διότι
 παρεξήγησε χωρία τινὰ τῶν Βουλγαρικῶν μου, ἐν οἷς ἐγένετο μνεῖα λίαν εὐ-
 σεβάστως ἀλλ' ἀμερολήπτως τῆς Α. Θ. Π. Γρηγόριος ὁ ΣΤ' δὲν ἐκρινεν εὐλο-
 γον νὰ με τιμῆσῃ πρὸς τετραετίας διὰ μιᾶς ἀπαντήσεώς του καίτοι τῷ ἀπηύ-
 θυνα τὰς πλέον σπαραξικαρδίους ἐπικλήσεις καὶ τῷ διετρανωσα ἰδίᾳ καὶ δη-
 μοσίᾳ ἀνέκαθεν ἐξαιρετικὴν ὄντως ὑπόληψιν, ἀφοσίωσιν καὶ εὐγνωμοσύνην.
 Χάρτι θείᾳ ὁ γηραιὸς οὗτος ἐθνάρχης μας ἐπανήλθε, φαίνεται, ἐσχάτως;
 εἰς καλλίτερα πρὸς με αἰσθήματα, κατανήσας ἴσως ἐπὶ τελους τὰς αθεώ-
 τους δολοπλοκίας τῶν οἰκείων μου, καὶ εὐδόκησε νὰ γράψῃ τῇ 31 Μαΐου
 Β. Ε. τῷ Σ. Ἐπισκόπῳ Φακίδος Κ. Δαυὶδ ἐπιστολὴν κυλακευτικωτάτην, ἐν
 ἧ ἐκδηλοῖ τὰς πλέον πατρικὰς καὶ εὐμενεῖς δ' αθεοσεῖς πρὸς τὸν αἰθιμίον πατέρα
 μου καὶ πρὸς ἐμὲ αὐτόν. Συνάμα ὅμως ἡ Α. Θ. Π. διεχρήρτυτε τῷ μνησθέντι
 Ἀρχιερεῖ ὅτι καθ' ἃ τὸν ἐβεβαίωσεν ὁ ἀδελ. μου Σταυράκης ἔλαβον ἤδη πᾶν
 ὅ,τι με ἀνήκειν ἐκ τῆς κινήτης καὶ ἀκινήτου περιουσίας τοῦ μακαρίτου πα-
 τρός μου, ἐκτὸς τῶν Τζιφλικίων Ὀμουρτζῶν καὶ Ἡρακλείας, διὰ τὰ ὅποια
 ὅμως μοὶ στέλλει πάντοτε λησμόν, ὡς καὶ τὸ ἀναλογοῦν μοὶ τεταρτημόριον
 τῶν εἰσοδημάτων των, ὅτι δὲν εἶχαν ὅσολόν νὰ μοὶ ἐμβάσῃ διὰ ν' ἀπαντήσω
 τὰ ἐδῶ ἐξοδά μου, ἐπειδὴ ὑστερεῖτο μετὰ τῆς λοιπῆς οἰκογενείας μου τὰ πρὸς
 τὸ ζῆν ἀναγκαῖα κτλ. Ἀπορῶ πῶς ἡ Α. Θ. Π. συνεπέειχ τῶν ὄσων τῇ ἔγρα-
 ψα ἐντεύθειν ἢ τῇ ἀπεκάλυψα ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ κατόπιν τῶν ὄσων
 ἐδημοσίευσα δὲν ἀπεστόμωσε τὸν ἀδελφ. μου Σταυράκην λέγουσα αὐτῷ
 «Γιεζή, διατί λαλεῖς τὸ ψεῦδος, ἡ λέπρα Νεεμάν κολλοθήσεται ἐν σοὶ καὶ
 ἐν τῷ σπέρματί σου εἰς τὸν αἰῶνα». Ἀφ' οὗ ἐπανειλημμένως παρεκάλεσα
 μετὰ δακρύων Γρηγόριον τὸν ΣΤ' νὰ ὀρίσῃ ἐπὶ τοῦ ἀγίου Εὐαγγελίου τὴν
 Μητέρα μου, τὰ ἀδελφιά μου καὶ τοὺς λοιποὺς συνενόχους των ὅπως τῷ ὀ-
 μολογήσωσιν ἂν πράγματι δὲν ἐπεβουλεύθησαν καὶ δὲν ἐπιβουλεύονται ἔτι καὶ
 νῦν νυχθημέρον τὴν ζωὴν καὶ τὴν περιουσίαν μου καθ' ὃν τρόπον ἐξέβηκα
 ἐν τοῖς Βουλγαρικοῖς μου καὶ ἐν ταῖς Ν. Ἀποκαλύψεσί μου καὶ ἀφ' οὗ ἐδέ-
 χθην ἐγὼ νὰ λάβω πρῶτος τὸν ὄρκον ἐφ' ὅλων τῶν νεφαλαίων τοῦ κατηγο-
 ρητηρίου μου, δὲν ἐννοῶ ποσῶς πῶς ἡ Α. Θ. Π. δὲν ἐνέδωκε εἰς μίαν τόσον
 φυσικὴν χριστιανικὴν καὶ εὐλογον ἅμα αἴτησίν μου; Κύριος δὲ οἶδε διατί
 προτιμᾷ ἡ ἀξιοσέβαστος οὗτος πατριάρχης νὰ διδῇ πειθῶ καὶ ἀκρόασιν εἰς τὰς
 ἀουστόλους ψευδολογίας τῶν συγγενῶν μου, ἀφ' οὗ ἔρχη πρὸ καιροῦ ἀναχειρας
 τὰς ψηλαφτίας ἀποδείξεις τῆς ἐνοχῆς των καὶ τῆς δολιότητός των; ὡς
 γνήσιος Ἑλληὴν καὶ Ὀρθόδοξος Γρηγόριος ὁ ΣΤ' δὲν ὤφειλε μᾶλλον ἀντὶ
 νὰ συνηγορῇ ὑπὲρ τοιοῦτων τεράτων, οἷα εἰσὶ τὰ ἀδελφία μου καὶ Σα, νὰ
 τὰ νοθεύτῃ καὶ ἐπιπλήξῃ πατρικῶς πρὸ καιροῦ, ὅπως ἐπανέλθωσιν εἰς πλει-
 ονα θεογνωσίαν καὶ νὰ τὰ καταρασθῇ, ὅπως μὴ ἐξακολουθῶσι νὰ ἐμπαίζωσι
 διηνεκῶς θεῖά τε καὶ ἀνθρώπινα; Ἡ Α. Θ. Π. δὲν θά ἐπραττε πρὸς ἐτῶν ἔργον
 πολὺ χριστιανικώτερον, ἐὰν ἀπηύθινε πρὸς τὸν ἀδελ. μου Σταυράκην τοὺς ἀ-
 ξιομνημονεύτους ἐκείνους λόγους τοῦ προφήτου Ἐλισσαίου οὗς ἀνωθι ἐσημείω-

σα, ἐὰν ἔλεγε τῇ μητρὶ μου τὰ ὅσα εἶπε πάλαι ποτὲ ὁ Ἀπόστολος Πέτρος πρὸς τὴν ἀνευθυριάστως ἐπίσης ψευθεῖσαν Σαπφείραν· «ἰδοὺ οἱ θάψαντες τὸν ἄνδρα σου, αὐτοὶ ἐκκομίσουσι καὶ σὲ εἰς τὸν τάφον.» Ἐν πάσῃ περιπτώσει Γρηγόριος ὁ Στ' ἠθέλεε δυνήσῃ, νομίζω, νὰ βελτιώσῃ πρὸ πολλοῦ τὴν ἀφόρητον πλέον καταστάσα θέσιν μου, ἐὰν δὲν ἐπίστευε τόσον ἀνεξέταστως τὰ ψεῦδη τῶν οἰκείων μου καὶ τῶν ἐπαξίων συνηγόρων των ὡς τὰ τοῦ Γ. Ζυδιᾶ Τυπάλδου τοῦ Κωστάκη Καλλιᾶδη καὶ Σις καὶ ἂν ἡ Α. Θ. Π. πρὸς τοὺς ἀνωτέρω ἔλεγε τοὺς ἀδελ. μου καὶ Σις τὸ «οὐ ψευδομαρτυρήσεις κατὰ τοῦ πλησίου σου μαρτυρίαν ψευδῆ. Καὶ τοῦτο ἔξω ὁ λόγος ἡμῶν ναι ναι, οὐ οὐ, τὸ δὲ περισσὸν τούτων ἐκ τοῦ πονηροῦ ἐστίν». Εἰδεμῆ καὶ δὲν εἰσηκούετο Γρηγόριος ὁ Στ' παρὰ τῶν οἰκείων μου, τότε ὤφειλε ἀδιστάκτως ἡ Α. Θ. Π. ὡς τὴν ἐξώρμισα καὶ ἐπ' ἐσχάτων νὰ τοὺς καταρσθῆ, ἵνα τοὺς καταπῆ ἡ γῆ ὡς τὸν Νάθαν καὶ τὸν Ἀμβριόν, ἵνα πέσωσι νεκροὶ ἔμπροσθέν της ὡς ὁ Ἀνανίας καὶ ἡ Σαπφείρα καὶ ἵνα καλυθῶσιν ὑπὸ λέπρας ὡς ὁ Γιεζῆ. Ἐὰν δὲ τυχὸν ἐγὼ εἶμι ὁ ἐπιβουλευθεὶς τὴν ζωὴν καὶ τὴν περιουσίαν τῆς οἰκ. μου, ὁ ἀδίκως καὶ παραλόγως συκοφαντήσας, ληστεύσας καὶ ἐλιθέσας αὐτὴν καὶ ὁ συστηματικῶς παραμορτόνων τὴν ἀλήθειαν, τότε ἄς ἔχω ἀπὸ τοῦδε τὴν κατάρκην τοῦ δημοφιλοῦς τούτου Πατριάρχου μας καὶ ὄλων τῶν σεβομένων ἑαυτοῦς ἀνθρώπων.

Παραπληρωματικαὶ τινες ἀποκαλύψεις καὶ διασαφήσεις.

Ἐκ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Κονεμένου τοῦ 1868 καταφαίνεται αὐθις τίνι τρόπῳ προσηνέχθη πάντοτε πρὸς τοὺς ἀδελφούς μου, οἵτινες ἀντὶ μάνα χολὴν μὲ ἐπότισαν καὶ νυχθημερόν τὸν λακκὸν μου ὑπέσκαπτον. Ἐκτὸς τῶν παρὰ τῷ μνησθέντι γαμβρῶ μου ἐνεργειῶν μου ὑπὲρ τοῦ κακοηθεστάτου ἀδελφοῦ μου Γεωργίου, εἶχον κατὰ καιρὸν συστήσει αὐτὸν ἐνθέρμως εἰς τὸν Ἀαριφῆ πασσάν, τὸν Μουνήρ πασσάν καὶ τὸν Σαφφὲτ πασσάν, τὸν νῦν Μ. Βεζύρην, ὅπως αἱ Α. Α. Ε. Ε. βελτιώσωσι τὴν ἐν τῷ γραφείῳ τῶν μεταφραστῶν θέσιν του, καθὸ τότε ἄμμοσι ἀρχηγὸί του, ἡ δὲ Α. Υ. τὸν παραλάβῃ μὲ τινα προίδιασμόν ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως, οὔτινος τόσον ἐπαξίως προίστατο τῷ 1869. Δυστυχῶς ὅμως ὁ ἀναίδης οὗτος νεανίας διὰ τῆς σφοδρᾶ ἀναικειῦ, ἀβιάδους καὶ ἐπιληψίμου συμπεριφορᾶς του, ἐφείλκυσε μᾶλλον τὴν δυσμένειαν τῶν προίσταμένων του ἢ τὴν εὐνοϊάν των καὶ δὲν ἀνταπεκρίθη ποσὸς εἰς τὰς ἀδελφικὰς συστάσεις μου. Καθ' ἃ δὲ μὲ ἐβεβαίωσε τῷ 1873 ἐν Χρυσουπόλει ὁ Ἀλέξανδρος ἐφένδης Κωνσταντινίδης ἐπὶ παρουσίᾳ καὶ τοῦ Κωστ. Φωτιάδου βέη τοῦ νῦν ἡγεμόνος τῆς Σάμου, μεθ' οὗ καὶ μὲ ἐπεσεκέσθη ἡμέραν τινά, τῷ εἶχε κάμει ὁ Μουμετζῆς τοῦ Τερζουμάν Καλεμίου πικρὰ παράπονα κατὰ τῆς λίαν ἀνηθίου διαγωγῆς τοῦ ἀδελφοῦ μου Γεωργίου, εἰπὼν αὐτῷ, ὅτι ἀπεπειράτο νὰ διαφθείρῃ ὅλα τὰ ἄλλα μέλη τοῦ γραφείου τῶν μεταφραστῶν καὶ νὰ τὰ μύσῃ εἰς τὰ μυστήρια τοῦ παρὰ φύσιν ἐκείνου καὶ βδελυρωτάτου πάθους τῆς παιδεραστίας, ἧς ἦτο καὶ εἶναι εἰσέτι ἀσελγέστατος ὄπαδος. Τὰ ὀγλάνιά του ἀριθμοῦνται δυστυχῶς κατὰ ἑκατοντάδας, ὡς καὶ αἱ πουτάνες τοῦ Σταυράκη καὶ τοῦ Γρηγορίου. Μεταξὺ τῶν ἐραστῶν τοῦ Γεωργίου ὑπῆρχον ἁ. ὁ Πέτρος

ὁ νομφευθεὶς ῥάπτριάν τινα τοῦ Α. Πίστη, διὰ νὰ τὴν οἰκονομῇ ὁ Τσελεπὴς τοῦ καὶ ἐκείνην, ὅσάκις δὲν ἠδύνατο μόνος τουνὰ κορέσῃ τὴν ἀκολασίαν τοῦ β'. ὁ υἱὸς τοῦ Βουλγάρου Ἠλία, ἦτοι τοῦ ἀποθανόντος παλαιοῦ Τσιμπουκτοῦ τοῦ Σ. πατρός μου· γ' κάποιος νέος καὶ εὐειδὴς σοφρατζῆς τῆς οἰκογενείας μας, ὃν τῇ ἀφήρησε διὰ τῆς βίας, καὶ μύριοι ἄλλοι Ἐντεψιδίδες, οὓς ἀνεύρισκεν εἰς τὰ γαμκαϊτυπεῖα τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ προσεκάλει νυχθημερόν εἰς τὴν πατρικὴν μας ἐστίαν, ἣν καὶ δὲν ἐσεβάσθη ποτὲ ὡς ἔδει. Μεταξὺ δὲ τῶν τελευταίων τούτων δέον νὰ συγκαταριθμηθῶσι· Α' τὸ Τρανουδάκι, ἦτοι νάνος τις καὶ δυσειδέστατος Κονσολιτετζῆς τοῦ Χαβιάρ Χάν, ὃν καὶ διατηρεῖ πρὸ ἐτῶν ὡς ἐρωμένον τοῦ πλουσίος τις πασᾶς ἐν Κωνσταντινουπόλει, κάλλιστος ἄλλως τε φίλος μου καὶ εὐγενέστατος ἄνθρωπος, ἔχων ὄρος ἀπέχθειαν πρὸς τὸ γυναικεῖον φύλον. Β' τὸ Σπανδονάκι, ἦτοι παλαιὸς τις ὑπάλληλος τῶν ὀθωμ. ταχυδρομείων ἐκδιωχθεὶς ἐκεῖθεν ἕνεκα κατ' ἀγρήσεων καὶ δραπετεύσας εἰς Παρισίους, ὅπου τῷ 1870 ἔλαβε μέρος· φαίνεται, ἀρκετὰ ἄτιμον πάντοτε, εἰς τὰ τερατώδη αἰσχρὰ τοῦ Δήμου, οὗτινος τὴν κρυπτογραφικὴν τηλεγραφικὴν κλειδα ἠθέλησε νὰ πωλήσῃ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, διὸ καὶ κατεδικάσθη εἰς τουφεκισμόν, ἐξ οὗ μόλις ἐσώθη φυγὼν διὰ νυκτὸς εἰς Λονδίνο. Γ' κάποιος Ἀλ. Νικολαΐδης πρῶν τηλεγραφικὸς ὑπάλληλος ἐν Βαγδάτῃ, ὃθεν εἶχε μεταφέρει καὶ μικρὸν τινα λέοντα ζῶντα, ὃν καὶ προσέφερε τῷ Σουλτάν Ἀζίζ τῷ 1872. Δ' ἄξ' ὅτιμός τις ἐπίσης Ἀλεξανδρίδης, μαυρομούστακος καὶ ὑπάλληλίσκος τῆς Πόστας· Ε' ἐν φοιτητάριον τῆς ἰατρικῆς σχολῆς Ξενάκης τοῦνομα, οὗτινος ὁ μὲν μεγαλειότερος ἀδελφὸς ἦτοι ὁ Κουγιουμτζῆς, ἐφυλακίσθη καὶ ἀνεκρίθη ὑπὸ τοῦ Ζοπτῆ τῷ 1874 μετὰ τὴν δολοφονίαν μου, ὡς ἐγγαράζας κατ' εἰσήγησιν τῶν αδ. μου τὴν παρ' αὐτῶν καὶ Σ.ας πλαστογραφηθεῖσαν σφραγίδα τοῦ Μητροπολίτου Ἀδριανουπόλεως κ. Διονυσίου· ὁ δὲ νεώτερος ἀδελφὸς τοῦ Ξενάκη ἐστάλη ἐπὶ προφάσει μ' αἷς δικῆς τοῦ εἰς Ἀθήνας περὶ τὰ τέλη τοῦ 1876, πράγματι δὲ ὅπως μετ' ἐξουμπίσῃ μίαν ὥραν πρωτῆτερα, διὸ καὶ ἀπεπειράθη μετὰ τινος μῆνας νὰ εἰσαχθῇ πλησίον μου λάθρα ὡς ἰδιαιτέρος Γραμματεὺς μου διὰ τινος ἀσυνειδήτου καὶ πρῶν ἐδῶ πληρεξουσίου μου, ἦτοι τοῦ δικηγορίσκου Ἀνδρέα Κοσκινᾶ, τοῦ ὁποίου καὶ ἄλλας ἀτίμους πράξεις ἐν καιρῷ τῷ δέοντι θὰ στηλιτεύσω ὡς δεῖ. Εὐτυχῶς κατανοήσας ἐγκαίρως τὸν καταχθόνιον σκοπὸν τοῦ μὲν καὶ τοῦ δὲ, ἀπέκρουσα τὴν γενομένην μοι πρότασιν, καὶ ἀπέφυγα οὕτω τὸν ἐπαπειλοῦντά με κίνδυνον ΣΤ' ὁ Νικολάκης Τσερναγόριτςεβιτζὶ ὁ ἀπὸ τοῦ 1868 μέχρι τοῦ 1878 κατακλέψας με τῇ συνεννογῇ τῶν ἀδελφῶν μου ὡς ἐπιστάτης τῶν τζιφλικίων μου, διὸ καὶ ὁ ἐπιστήθιος αὐτοῦ φίλος ὁ Γεωργακ-αγάς τοῦτέστι ὁ λευκὸς εὐνοῦχος, ὡς τὸν ἀπεκάλεσα ποτὲ διὰ τὸ ἀμύστακον καὶ ἀναιδὲς τοῦ προσώπου του, ἐστεφάνωσε τὸν ῥηθέντα Νικολάκην, τὸ προσφιλέστερον τῶν ὀγλανίων του, πέρυσιν ἐν Ἑρακλείᾳ μετὰ τοῦ θυγατρίου τοῦ ἐκεῖ ἰατροῦ Σάββα Μικροπούλου, οὗτινος ὁ κακοηδέστατος γαμβρὸς εἶχε ζελαγιάσει προηγουμένως τὴν γυναῖκα. Τοῦτο τοῦλάχιστον τῷ προσῆψεν ὁ Ἀσκληπιάδης οὗτος ἡμέραν τινα ἐν τῷ νάρθηκι τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Ἀράπη, εἰπὼν αὐτῷ τὰ ἑξ

ἀμάξης καὶ προτρέψας αὐτὸν νὰ κτυπήσῃ εἰς τὸ κεφάλι του καὶ τὴν μάνα καὶ τὴν κόρη καὶ τὸ σπῆτι καὶ τὰ ἔπιπλα, τὰ ὁποῖα ἄλλως τε ἐσφραγίσθη ὁ Ν. Τζεραγορτζεβιτζ ἀφ' οὗ ἐξυλοφόρωσε καὶ ἀπέβαλε τῆς οἰκίας του τὸν ἀτυχῆ πενθερόν του, ὡς μὲ ἐδεβαίωσεν εἰς τῶν παρευρεθέντων ἐκεῖ Τζορμπαζιτῶν. Διὰ τοῦ εὐφους τούτου συνδυασμοῦ ἔχει νῦν εἰς τὴν διάθεσίν του ὁ ἀδ. μου Γιώργης ἐκτὸς τοῦ πρώην ἐράστοῦ του τὴν τε πενθεράν του καὶ τὴν νεαρὴν σύζυγόν του, ὅπως διασκεδάσῃ μετ' αὐτῶν ἐν μέθαις καὶ κρηπάλαις, ὡσάκις μεταβαίνει κατ' ἔτος ἐπὶ δύο καὶ τρεῖς μῆνας εἰς Ἡρά κλειαν ἐπὶ τῇ προφάσει νὰ φροντίσῃ τὰ τῶν Τζιφλικίων μας, πράγματι δὲ ὅπως μὲ κατακλῆσῃ καὶ μὲ φάγῃ κάθε χρόνον 300 λίρας εἰς ὄργια μόνον καὶ χαρτοπαίγνια. Τοῦτο μὲ ἐπιστοποίησεν ἐσχάτως εἰς τῶν καλῶν γειτόνων μας, ὅστις πολλάκις ἔλαβε μέρος εἰς τὰ τσουμπκούσια καὶ τὰ κουμαρματζιλικά του.

Ζ'. Ὁ Βλαδίμηρος Τζεραγορτζεβιτζ ἀδελφὸς τοῦ μνησθέντος Ἐπιστάτου τῶν ἀγροχηπίων μας, ὃν εἶχον ἀπειλήσει ἐν Χαλκηδόνι περὶ τὰ τέλη τοῦ 1873 ὅτι θὰ κηταδιώξω ποινικῶς ὡς καὶ τοὺς ἀδελφοὺς μου διὰ τὰς πολλὰς τῶν καταχρήσεις διὸ καὶ συνεννοηθέντες, φαίνεται, μετ' αὐτῶν μὲ ἐφιλοδώρησαν ἀπὸ κοινῆς τῇ 13 Ἀπριλίου 1874 τὴν καταχθόνιον μηχανήν. Ταύτην δὲ μὲ ἐνεχείρισεν ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ἀδελφός μου παρὰ τῷ Σαφφὲτ Πασσά, ἐν τῇ Καφουτζαρία, τοῦ ὁποίου τὴν μετεχειρίσθη μελίττα καὶ ὡς προσκέφαλον ὅπως διασκεδάσῃ πᾶσαν, ἐκ τῶν προτέρων ὑποψίαν ἐπὶ τοῦ περιεχομένου τῆς παρὰ τοῖς πολυαριθμοῖς ὑπηρεταῖς τῆς Α. Γ. Μόλα ταῦτα τὸ Καρακουλάκι τοῦ νῦν Μ. Β. Βεζύρου, ἧτοι ὁ καλὸς Ἀχμέτ ἀγᾶς ἐμάντευσεν ἐκτάκτως πως πάραυτα αὐτὴν καὶ εἶπεν, ὡς ἐμαθὼν μετὰ ταῦτα, εἰς τοὺς ἐκεί περιεστώτας, ὅτι πολὺ πιθανὸν τὸ Κιθώτιον τοῦτο νὰ ἴηαι καταχθόνιός τις μηχανὴ ὁμοία ἐκείνης, ἣτις εἶχε σταλῆ πρὸ εἰκοσιπενταετίας παρὰ τινος Σχημίου Ἰατροῦ Σταματιάδου εἰς τὸν τότε ἡγεμόνα τῆς πατρίδος του, ἧτοι τὸν Στεφανάκην Βένη Βαγοροῖδην. Ὡς δὲ ἐπληροφορήθην τυχαίως πως πρὸ μνηθῶν παρὰ τῆς ἀξ. Κ. Α. Φενερλῆ, ὅτε ἐδολοφονήθην ἐν Κωνσταντινουπόλει διεδόθη ἐνταῦθα, ὅτι κάποιος Σταματιάδης κατεσκεύασε καὶ μετεκόμισε εἰς τοῦ Σαφφὲτ Πασσά τὸ ἐν λόγῳ Κιθώτιον. Ἐπειδὴ δὲ οἱ ἀδελφοί μου Σταυράκης καὶ Γρηγόριος ἐκίνουν πρὸ ἐτῶν πάντα λίθον, ὅπως ἀρπάξωσι τὴν ἡγεμονίαν τῆς Σίμου, ἐφ' ᾧ καὶ ἐδωροδόκησαν διὰ τῶν λιρῶν μου οὐκ ὀλίγους τῶν προκρίτων τῆς, οὐδὲν ἀπίθανον νὰ προσέτρεξαν καὶ εἰς τὸν μνησθέντα ἰατρὸν, καθι εἰδήμονα νὰ κατασκευάζῃ καταχθονίους μηχανάς, ὅπως μὲ ἀποστείλωσιν ἐς κόρακας. Ὡς φαίνεται ὅμως καὶ ὁ πρώην ἀρχιληστής τῆς Ἡπειροῦ καπετᾶν Γιάννης Παπαφράγκος ὠδήγησε τοὺς ἀδελφοὺς μου εἰς τοῦτο, διότι μόνος του μὲ ὠμολόγησε μετὰ τὴν δολοφονίαν μου, ὅτι διὰ παρομοίας τινὸς μηχανῆς εἶχε δολοφονήσει πρὸ πολλῶν ἐτῶν ὁ θηριώδης Ἀλῆ Τεπελενλῆ Πασσᾶς τῶν Ἰωαννίνων τὸν πενθερόν του, ἧτοι τὸν Βαλῆ νομιζῶ τοῦ Βερατίου ἢ τῆς Σχόδρας. Τοῦτου ἕνεκα καὶ συνελήφθη διὰ νυκτὸς ὁ καπετᾶν Γιάννης, ὡς εἶπον ἐν τῷ προλόγῳ μου, καὶ μετεφέρθη σιδηροδέσιμος εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ Ζαπτιέ ἐπ' ἄλλων πολλῶν μισθάρνων ὀργάνων τῶν ἀδελφῶν μου. Καθὰ δὲ ἐδημοσίευσά ἀπὸ τοῦ 1875 ἐν ταῖς βρα-

χρείαι ἀποκαλύψαι τοῦ πρώτου τεύχους των Βουλγαρικῶν μου ὁ ῥήθεις Βλαδίμηρος Τζερναγορτζεβιτς μοι ἐνεχ ἴρισε τὴν καταχθόνιον μηχανὴν εἰς τοῦ Σαφφὲτ Πασσᾶ, ὅτε ἐπανήλθον ἐκεῖ ἐκ τοῦ πολυτίμου φίλου μου Μουσταφᾶ Φαζίλ Πασσᾶ, ὅπου εἶχον διανυκτερεύσει τὴν προτεραιάν. Συνεπειᾶ τούτου καὶ τῶν λίαν ἐνοχοποιητικῶν καὶ ἀντιφατικῶν του καταθέσεων, ἃς κατὰ συμβουλήν των ἀδελφῶν μου παρήλλαξε καὶ ἀνήρει ἀδιακώπως, ὁ Β. Τζερναγορτζεβιτς ἐφυλακίσθη ἐπὶ δύο μῆνας ὑπὸ τοῦ Χουσνῆ Πασσᾶ, καὶ μόλις καὶ μετὰ βίας ἀπελύθη, κατόπιν τῶν ἐνθέρμων παρακλήσεών μου, διότι κατ' ἀρχὰς ἐνόμιζον ὁ δυστυχὴς καὶ τούτον καὶ τοὺς ἀδελφοὺς μου ἀθώους καὶ μὴ ἐνεχομένους ποσῶς εἰς τὴν δολοφονίαν μου. Ἐκτοτε ὅμως ἐφωτίσθη ἀρκούντως ὑπὸ ψηλαφητῶν ἀποδείξεων περὶ τῆς ἐνοχῆς των, διὸ καὶ τοὺς ἐστιγμά-
τιστα καὶ τοὺς κατηράσθη δημοσίᾳ.

Πάντες οὗτοι καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ἐν γένει Νταλκαθούι δεσ τοῦ ἀδ. μου Γιωργόκη ἦσαν καὶ εὐνοούμενοι τοῦ Σταυράκη, ὅστις ἐπίσης τοὺς μετεχειρίζετο κατὰ τὸ δοκοῦν εἰς τὰς ἰδιαιτέρας ἀνάγκας του καὶ ἀθεμίτους ὀρέξεις. Ἐὰν εἰς τὰς σκανδαλώδεις ταύτας καταχρήσεις προσθέσει, ἀνάγκωστα, καὶ τὰ παντοειδῆ ὄργια, εἰς αἰναὶ ἐκδοτοὶ οἱ Ζῶδ. μου τότε θὰ κατανοήσης κάλλιον ποῦ καὶ πῶς κατεσπατάλησαν ἑκατομμύρια ὅλα γροσίῳ ἐκ τε τῆς πατρικῆς καὶ τῆς ἀτομικῆς μου περιουσίας, ἃς καὶ κατακλέπτουσιν ἀπὸ τοῦ 1866. Ἄν δὲν ἐτέρωγίζαν, δὲν ἐσυμπεθερίαζαν. Ἄλλοτε δὲ ὁ ἀναφέρω τινὰ περὶ τῶν πασιγνώστων παλλακίδων τοῦ κυρ. Σταυράκη καὶ τοῦ κυρ. Γρηγόρη, περὶ τῶν χαρτοπαγιῶν των, περὶ τοῦ τζόγου των τοῦ Consolidé εἰς τὴν μπόρσαν τοῦ Γαλατᾶ καὶ περὶ διαφορῶν ἄλλων βδελυρῶν πράξεών των. Τότε δὲ καὶ αὐτοὶ οἱ ἀθόκατοι των θὰ κατακλύθουν πῶς οἱ ἀργυλοῦται οὔτοι καὶ κακοῦργοι ἔδωκαν ντουμάνι τὴν κληρονομίαν μου καὶ τὰ πασιγνώστα πλοῦτη τοῦ ἀοιδίμου πατρός μου, ἅτινα οἱ τρυποχερίδες οὔτοι ἔκαμαν καὶ θὰ κάμουν ἐν τῷ ὀλίγῳ γῆς μαδιῶμ.

Πρὸς τοῖς ἀνωτέρως παρατηρῶ οἷς δεῖ ὅτι αἱ σχέσεις μου μετὰ τῆς Σ. μητρός μου ἦσαν ἀρισταὶ μέχρι τοῦ 1867, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς ἐπιστολῆς ἣν μοι ἔγραψε τότε εἰς Βερολίνον. Ταύτην δὲ ἐδημοσίευσα ἤδη ἀπαραλλάκτως ὡς εἶχεν ἐν τῷ πρωτοτύπῳ, μὴ θελήσας νὰ διορθώσω τὰς πολλὰς, τῆς ἀνορθογραφίας, ὅπερ ἀποδεικνύει ὅποσον ἀμαθὴς καὶ ἀπαιδευτος εἶναι αὕτη, ἐξ οὗ δύναται κάπως νὰ ἐξηγηθῆ ἡ ἀπαραδειγματίστος ἀφιλοστοργία καὶ ἀσπλαγχνία τῆς. Προσέτι γίνεται δῆλον ἐκ τῶν γραφομένων τῆς μητρός μου, ὅτι αἱ διαθέσεις τοῦ θεῖου μου Ι. Ἀριστάρχου ἦσαν κάκισται ἐναντίον μου, πρὶν ἢ μεταβῶ παρ' αὐτῷ, καὶ ὅτι ἡ ἀδελφὴ μου Ῥαλλοῦ Οἰκιάδου εἶχε τὴν ἀδιακρίσιαν νὰ διαμένῃ παρ' ἡμῖν μετὰ τῶν τέκνων τῆς, τοῦ συζύγου τῆς καὶ τῶν ὑπηρετριῶν τῆς ἐπὶ μῆνας ὀλοκλήρους, ἀφ' ὅτου ὑπανδρεύθη. Τὰ δὲ ὑπέρογκα ἔξοδα τῆς διατροφῆς καὶ συντηρήσεως τῆς ἐπληρώνοντο ἀπὸ τὴν ράχην μου, καὶ τοι ὁ ἄτιμος γαμβρός μου Ι. Οἰκιάδης μοι ὑπεσχέθη ὅτι θὰ πληρώσῃ δῆθεν αὐτὰ ἐπὶ τέλους, ὡς τὸ ἔκαμαν κατὰ μέγα μέρος ὁ Κονεμένος καὶ ἡ Σεβαστή. Καθὸ ὅμως ἀσυνείδητον ὄν οὐχὶ μόνον δὲν ἐσεβάσθη τὸν λόγον τῆς τιμῆς του, ἀλλ' ἀπήτησε καὶ ἔλαβε 200 λίρας περιπλέον τῶν ὀφειλομένων τῆ Ῥαλλοῦ ἐκ τοῦ δεκάτου τῆς ἐν Νεο-

χωρίῳ πατρικῆς οἰκίας μας. Ὑπελόγησε δὲ τὸ δέκατον τῆς ἐκ τῶν Ἀπικο-
γλοῦδων ἀγορασθείσης δεξ.πτέρ. τοῦ γιαιλ. μας εἰς 250 μόνον λ. ἀντὶ 500 λ.
αἵτινες ἔδει νὰ ἐκπεσθῶσι, καθότι ὁ μακαρίτης πατήρ μας ἐπλήρωσε εἰς τοὺς
μνησθέτας γείτονάς του πρὸς 25 ἡδὴ ἐτῶν διὰ τὸ οἰκόπεδον τοῦτο 5 χιλ. λίρας
Οἱ τρεῖς ἀδελφοί μου ὁμως συνομόσαντες κατ' ἐμοῦ καὶ ἀποφασίσαντες
νὰ μὲ ἀποκληρώσωσιν ἐκ τῆς πατρικῆς μου κληρονομίας, ἠθέλησαν ἀντὶ
πάσης θυσίας νὰ ξεκάμωσι μὲ τοὺς δύο τότε γαμβροὺς μας, διὸ καὶ παρεδέχ-
θησαν τυφλοῖς ὄμμασι καὶ τὰς πλέον παρανόμους καὶ ἀδίκους ἀπαιτήσεις
των. Εἰς μάτην διεμαρτυρήθην ἐγὼ ἐγκαίρως κατ' αὐτῶν.

Καθ' ὅσον δ' ἀφῆρὰ τὰς 10 λ. ἃς εἶχον δανείσει τῷ 1869 τῷ θείῳ μου
Μιλτιάδῃ, ὃν εὔρον κλινήτην καὶ λιάν στενοχωρημένον, θὰ τῷ ὑπεθυμίσω
αὐτῆς ὅτι μοὶ ὀφείλει ὑπὲρ ποτε τὴν ἀπό τισιν τοῦ ἱεροῦ τούτου χρέους, κα-
θίσαν ἔχω νῦν ἀπόλυτον ἀνάγκην τῶν 300 τούτων δραχμῶν. Ἐπειδὴ δὲ ἐ-
κείνος ἔκτοτε ἔλαβε καὶ λαμβάνει ἀδρούς μισθοὺς παρὰ τῆς Κυβερνήσεως
ὡς διοικητῆς τῶν Σφακίων καὶ τοῦ Λασιθίου ἐν Κρήτῃ τὸ πρῶτον, εἶτα δὲ
τῆς νήσου Κῶ ἐκτὸς τῆς συντάξεώς του καὶ τῶν 200 λιρῶν, ὧν μνημονεύει
ἐν τῇ ἀρκούντος εἰρωνικῆ καὶ ἀγνώμονι πρὸς με ἐπιστολῇ του, εἶνε καιρὸς
πλέον νὰ σεβασθῇ κάλλιον τὰς ὑποχρεώσεις του. Ἄ. μὴ στραφῆ δὲ
ἰσχυρίζομενος, ὅτι αἱ 10, αὐταὶ λίραι συνεψηρίσθησαν δῆθεν μὲ ἄλλας τόσας,
ἃς ἐδανείσθη παρὰ τῆς θείας μου Κίρηνδης, διότι τὰς 5 μόνον λ. ἃς εἶχον λά-
βει παρ' αὐτῆς καὶ οὐχὶ τὰς 10 ὡς λέγει ὁ θεὸς μου, τῇ ἐπέστρεψα μετὰ
τόκου ἐκ διαλειμμάτων, καθόσον ἡ λιάν φιλάργυρος σύζυγός του δὲν ἐχαρί-
τωνε συνήθως οὐδὲ ἐν λιανὸ εἰς κανένα καὶ ἐχαράτσωσε μάλιστα ὁμο-
γενεῖς τε καὶ ξένους μετὰ σατανικῆς ἄντως τέχνης καὶ ἐπιτηδεϊότητος. Ἐ-
κτὸς τῶν 10 τούτων λιρῶν ὁ θεὸς μου Μιλτιάδης θὰ μὲ ὑποχρεώσῃ, ἐάν μοὶ
πληρώσῃ καὶ τὸ ἐκ 500 περίπου λιρῶν χρέος του πρὸς τὸν αἰδιμόν πατέρα
μου, οὗτινος γίνεται μνηεῖα ἐν τῇ ἐπισήμῳ Πατριαρχικῇ Ἀπογραφῇ τοῦ
1866. Θὰ τῷ ἤμην δὲ σφόδρα εὐγνώμων, ἐάν μοὶ ἀποδώσῃ καὶ τὰς
3 ὀθ. λ. ἃς ἐδάνεισα τῷ 1870 τῷ λιάν προῶρως ἀποθανοντι πέρυσι
συνεπεῖα νεανικῶν καταχρήσεων καλλίστῳ μὲν ἀλλ' ἀπερισκέπτῳ ὀλίγον υἱῷ
του Ἀλκιβιάδῃ. Κατὰ παρά λησιν τῆς μητρός του εἶχον μεταβῆ καὶ τοι πά-
σχω ἐν καιρῷ χειμῶνος εἰς τὴν Πρίγκηπον, ὅπως ἀποσπάσω τὸν Ἄλκ.
διὰ τῆς πειθοῦς, ἐν ἀνάγκῃ δὲ καὶ διὰ τῆς βίας ἀπὸ τὰς ἀγκάλας μιᾶς φαυλο-
βίου ἐρωμένης του, ἣν καὶ ἤθελε νὰ στεφανωθῇ. Μετὰ πολλοῦ δὲ κόπου καὶ
μόχθου, οὐχὶ δὲ καὶ ἄνευ τινὸς κινδύνου, κατώρθωσα νὰ τὸν μεταπέισω, κα-
θότι ἐγνώριζεν, ὅτι τὸν ἠγάπων εἰλικρινῶς· διὸ καὶ ἤκουε προθύμως τὰς
συμβουλὰς μου. Τοῦτο ὁμως παρώργισεν ἐναντίον μου ὁλος τοὺς συγγενεῖς
τῆς Δουλικινέας του, οὔτινες ἦσαν γιγμάδαις ἐκ Κεφαλληνίας· παρὰ τρία
δὲ ἐδολοφρονούμην τότε, ἀλλ' ἠψήφησα καὶ ἀπειλὰς καὶ τὰ πάντα, καὶ ἐξε-
τέλεσα ὡς ἔδει τὸ καθήκόν μου, καθὼς καὶ πάντοτε. Ἰδοὺ πῶς ἐθυσιάζομην
ἀνέκαθεν διὰ τοὺς συγγενεῖς μου, καὶ πῶς ἀντημεφίθη παρ' αὐτῶν! Ἐπειδὴ
δὲ ἡ ἐπαρχία τῶρα δὲν σηκώνει καὶ δὲν κόπτει μονέδα, ὡς ὁ θεὸς μου Μιλ-
τιάδης, θὰ τὸν παρακαλέσω νὰ μοὶ ἀποστείλῃ συνάμα ἐξω ἐκτὸς τῶν ἀνω-
τέρω καὶ 150 φράγκα, ἅπερ μοὶ ὀφείλει διὰ τὴν ἀξίαν ἐνὸς τουρκικοῦ Σουρτοῦ

ὅπερ μόλις εἶχον παραλάβει ἀπὸ τὸν ράπτῃν μου Μίρ καὶ ὅπερ εἶχον δανείσει τῷ 1871 εἰς τὸν μακαρίτην υἱὸν τοῦ Ἀλκιβιάδην, διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Ὑψ. Πύλῃν. Αἴφνης δὲ μετὰ τινὰς ἡμέρας, ὅτε τὸ ἐζήτησα ἔμαθον παρὰ τῆς μητρὸς του, ὅτι ἐκὰθ' ἤθην ἐν τινι δωματίῳ της, ὡς εἶχε καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐν τῇ αὐλῇ της καὶ μία ἀτυχὴς ὑπνρέτρια της χωρὶς κανεῖς τῶν ἐνοικου- τῶν νὰ σπεύσῃ εἰς βοήθειάν της καὶ νὰ πάρῃ μυρωδιὰ τοῦλάχιστον ἀπὸ τὸν καπνὸν ἢ μᾶλλον τὴν ὁμηρικὴν κνίσαν.

Ἐάν δὲ εἰς τὰ ἀνωτέρω προσθήσῃ ὁ θεὸς μου Μιλτιάδης καὶ 25 φρ. ἦτοι τὴν ἀξίαν ἐνὸς ἀλεξιβροχίου, ὅπερ πρὸ ὀλίγων στιγμῶν εἶχον ἀγοράσει ἐν Πέρα, καὶ ὅπερ μοὶ ἐκλάπη ἐκ τῆς αἰθούσης του, τότε θὰ ὀφείλω αὐτῷ μυρίας χάριτας — Ἐλπίζω δὲ νὰ μὴ προσφασισθῇ πάλιν τὸ «οὐκ ἂν λάβῃς παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος,» διότι τοῦτο θὰ εἶναι αὐτόχροημα ψευδὸς, κακοῦθρα καὶ αἰσχος. Ἀπὸ προσπνέθητιν τόσῳ συγγενικῶς καὶ ἀφωσιωμένως πρὸς αὐτὸν, πρὸς τὴν διαδόθητον σύζυγόν του καὶ πρὸς τὰ προσφιλῆ μοι τέκνά του ἐν Παρισίαις καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, δεόν καὶ οὗτος νὰ πράξῃ νῦν τὸ χρέος του.

Ἐκ τῶν δύο τούτων δυσαρέστων ἐπεισοδίων δύναται πᾶς τις νὰ συμπεράνῃ ὅποια τις ἀταξία, παραλυσία, καὶ ἀθλιότης ὑπῆρχεν ἐν τῇ κατοικίᾳ τῆς θείας μου Εὐρυδίκ., ἣν ὁ εὐφύστατος πατήρ μου λίαν εὐστόχως μειωνόμασε κυρτῇ ἀγωγίᾳ καὶ Ἀτζουτζε κατῆ. Ὁ δὲ Χαλίλ Σερίφ Πασσᾶς, ὁ πενθερός του Μουσταφᾶ Φαζίλ Πασσᾶς καὶ ἄλλοι πολλοὶ Ῥιζιάλιδες ἀστειευόμενοι ἢ εὐθυμούντες τὴν ἀπεκάλουν ἐνίοτε καὶ Ὀροσπού. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτ' ἡ διαγωγή της ἦτο λίαν ἀκροσφαλῆς, καὶ ὅτι χάριν αἰσχροῦ ὕλικου συμφέροντος ἐθυσίαζε τὰ πάντα καὶ τοὺς πάντας ἄνευ οὐδενὸς δισταγμοῦ. Τοῦτου ἕνεκα τῇ ἔγραψα ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς δολοφονίας μου αὐτολεξεῖ τάδε: «Chez—vous tout est calcul interet et dissimulation»· θυμωθεῖσα δὲ διὰ τὴν ὑπερβολικὴν ταύτην εἰλικρινεῖάν μου ἴσως ἠθέλησε μετὰ ταῦτα νὰ μὲ ἐκδικηθῇ, συνεργασθεῖσα εἰς τὴν κατασκευὴν τῆς καταχθονίου μηχανῆς. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι εἶχε τὴν ἀπανθρωπίαν ἢ κερὰ Εὐρυδικὴν νὰ μὴ μὲ φιλοξε- νήσῃ ἐν τῇ ἀκατακίτῳ τότε σχεδ. καὶ ἀπεράντῳ οἰκίᾳ της ἐν Πέρα, καθ' ἣν ἐσπέραν ἐδολοφονήθη καὶ μετεφέρθη ἐκεῖ διὰ νυκτὸς ἐκ τοῦ Κονακίου τοῦ Σαφφὲτ Πασσᾶ ἡμιθανῆς. Τότε τὴν ἐστόλισα πατόκροφα μὲ ὄλους τοὺς ἀφορήτους πόνους, μου ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων δὲν ἀπώλεσα ποτὲ τὰς αἰσθήσεις μου. Ὅτε δὲ μετὰ τινὰς μῆνας ἐπῆλθεν ἡ παραλυσία τοῦ υἱοῦ της Ἀλκιβιάδῃ, τότε αἰσθανομένη ἡ θεῖά μου πικρὰς τύψεις συνειδότης διὰ τὴν πρὸς με ἀσυνειδήτην συμπεριφορὰν της ἔλεγεν εἰς ὄλους τοὺς συγγενεῖς μας ὅτι ἡ κατὰρα μου δὲν ἤργησεν νὰ πραγματοποιηθῇ. Διαμαρτύρομαι ὅμως ἑντόνως ὡς πρὸ τοῦτο, διότι πώποτε δὲν ἐπεθύμησα τὸν ὄλεθρον τοῦ ἀτυχοῦς Ἀλκιβιάδου, ὅστις μοὶ ἦτο λίαν ἀγαπητός, ὡς ὅλα ἐν γένει τὰ ἄλλα ἀδελ- φιά του, ἅπερ εὐτυχῶς δὲν διεθάρησαν, καὶ τοὶ ἔχοντα πρὶ ὀφθαλμῶν κα- θημερινῶς τὸ οὐχί ἀξιομίμητον παράδειγμα τῶν γονέων των.—Ἐκτὸς τῆς συγγενεῖς μου ταύτης δὲν εἶναι διόλου ἀπιθανὸν νὰ ἐβοήθησῃ καὶ ὁ ἀχαρο- κτήριστος θεὸς μου Τζελεμπή Γιάγκος τὸν σφόδρα εὐνοούμενον παρ' αὐτοῦ ἀδελφόν μου Σταυράκη εἰς τὴν προπαρασκευὴν τῆς καταχθονίου μηχανῆς.

Πράγματι ὀλίγας ἐβδομάδας πρὸ τῆς ἀπιστολῆς τῆς εἶχον γράψει τῇ Εὐρυδικῇ ὅτι ἂν ἐτόλμα ὁ θεὸς μου **I. Ἀριστάρχης** νὰ μὲ ἐπισκερῆθῃ εἰς Κατίγιρι, ὅπου ἔμενα κληνῆρης δι' ὅλου τοῦ χειμῶνος, καθὼς μοὶ τὸ εἶχε μηνύσει δι' αὐτῆς καὶ διὰ τῆς θείας μου **A. Γρίβα**, τότε θὰ τὸν ἐπετοῦσα ἐξω ἀπὸ τὴν πόρτα μὲ μίαν κλωστῖὰ εἰς τὸν μισὲ **Νικολῆν**, διότι, μετὰ τὴν τρισυθλίαν πρὸς με διαγωγὴν του ἐν Βερολίῳ δὲν ἤθελον νὰ ἔχω μετ' αὐτοῦ καμμίαν σχέσιν τοῦ λοιποῦ. Τῇ προσέθεσα δὲ, ὅτι εἰάν ἀπεκάλυπτον ἦπου καὶ ὡς ἔδει τὰς αἰσχρότητάς του, ἠδυνάμην κάλλιστα ἐντὸς **24** ὥρῶν νὰ τὸν ξεκαλώσω ἐκ Βερολίνου, μὴ προύμενος ποσῶς ἐκ τοῦ νέου Τίτλου τοῦ Πρεσβευτοῦ, ὃν εἶχε ἀρτίως λάβει. Ἐβρίθη ἤδη ἀλλαγῶν, ὅτι ὁ θεὸς μου οὗτος μετὰ τοῦ **Μιλτιάδου** καὶ τῆς **Εὐρυδικῆς** ἠθέλησαν νὰ δολοφονήσωσι καὶ νὰ δηλητηριάσωσι πολλάκις τὸν πατέρα μου, καθὼς μὲ ἐβεβαίωσαν ἡ μήτηρ μου καὶ ἄλλοι πολλοὶ οἰκεῖοί τε καὶ φίλοι. Ἐκ τινος δὲ δημοσιευθείσης ἤδη, νομίζω, ἐπιστολῆς τοῦ **Κονεμένου** γίνεται δῆλον ὅτι ὁ θεὸς μου **I. Ἀριστάρχης** ἐπεβουλεύθη καὶ τὴν ζωὴν μου τῷ **1868** ἐν Βερολίῳ, παρακινήσας τὸν κακοηθέστατον ἀνεψιὸν τοῦ **Γεώργιον Ἰρδάνου** νὰ μὲ δολοφονήσῃ δῆθεν ἐν μονομαχίᾳ. Ἐγὼ δὲ κατανοήσας τὴν μυσαρὰν ταύτην πλεκτάνην ἔγραψα τότε εἰς τὸν **Σχολάρχην** τοῦ παιδαρίου τούτου νὰ τὸ περιορίσῃ εἰς τὸ φρονοκομεῖον τοῦ **New—Stadt** μετὰ τοῦ ὑπαγορευθέντος αὐτὸ τὴν αὐθάδη ἐκείνην καὶ ἀνόητον πρόκλησιν, ἣν μοὶ ἀπηύθυνε καὶ ἤτις καθὰ ὁ ἴδιος ἔγραψε τῇ μητρί του, τῷ ὑπηγορευθῆναι παρὰ τοῦ θεοῦ τοῦ **I. Ἀριστάρχου**. Ἐκποιήθη δὲ ἀμέσως τῷ **Τζελεμπῇ Γιάγκω** τῷ **Σουλτάν Μπερτάχι** μου τούτο, διὸ καὶ ἐσχύλιασε. Ἐκτὸς τούτου ὁ ῥηθεὶς θεὸς μου εἶχε διεγείρει ἐναντίον μου ἀπ' εὐθείας καὶ διὰ τῆς μοχθηρᾶς γυναικὸς του ἄσασαν σχεδὸν τὴν ἀνωτάτην κοινωνίαν τοῦ Βερολίνου, ἐν οἷς καὶ τινὰ **gamen de Paris** καὶ **gandins Mexiquien et Bresilien**, ὡς τοὺς δύο ἀδελφοὺς **Abbey**, τὸν **Macedo**, τὸν **Erizzo**, τὸν **Chapuis** κλπ. Τὰ κινῶδα ταῦτα περιεφρόνησα *du haut de ma grandeur*, καὶ κατῶρθωτα ἐντὸς ὀλίγου νὰ ἐφελεύσω τὴν συμπαθειαν τῆς ὑλῆς, ὡς καὶ ἰδού τοῦ ἐπισήμου τοῦ διπλωματικοῦ καὶ τοῦ λογιουκίσου τοῦ Βερολίνου, πρὸς πείσμα τῶν ἐκεῖ βδελυρῶν συγγενῶν μου. Προσέτι ὁ θεὸς μου **I. Ἀριστάρχης** εἶχε τὴν κακοήθειαν νὰ ἀποσφραγίσῃ ὅλας μου τὰς ἐπιστολάς ἰδιωτικὰς τε καὶ ἐπισήμους, διὸ καὶ τῷ ἔβαλα τῶν παθῶν του τὸν ταρχον ἡμέραν τινα ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Προσθείας ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ συναδέλφου μου **Ἀζίζ Βέη**, τοῦ μετὰ ταῦτα εἰς πασσᾶ προθιβασθέντος καὶ ἡρωϊκῶς πεσόντος ἐν **Ῥασγραδ** κατὰ τὸν τελευταῖον ῥωσσο-τουρκικὸν πόλεμον. Ὁ δὲ ὡς μὴ ὤφειλεν γόττε ἀρχηγός μου καὶ θεὸς μου εἶχε τὴν ἀναίδειαν νὰ ὁμολογήσῃ τὸ ἐγκλημά του, ἐπειδὴ τὸν συνέλαβον ἐπ' αὐτοφώρῳ πολλάκις καὶ ἐβίασα τὸν θυρωρὸν μας νὰ ἐπαναλάβῃ ἐνώπιον του ὅτι τὸν διέταξε, αὐστηρότατα νὰ τῷ ἐγχειρίξῃ ὅλα μου τὰ γράμματα καὶ φύλλα. Κατὰ συμβουλήν φαίνεται τοῦ θεοῦ μου ἤρχισε νὰ ἀποσφραγίσῃ τὰς ἐπιστολάς μου μετὰ ταῦτα καὶ ὁ ἀδελφός μου **Σταυράκης**, ὅστις μυστικῶς συνεννοεῖτο ἀνάκαθεν μετὰ τοῦ **I. Ἀριστάρχου** καὶ ὄλων τῶν ἄλλων ἐχθρῶν μου πρὸς ἐξόντωσιν ἐμοῦ τε καὶ τοῦ μ. πατρὸς μου. Ἀποδείξεις δὲ τούτου σὺν τοῖς ἄλλοις ἔστω καὶ τὸ ἐξῆς. Τῷ **1875** μὲ ἐπεσκέφθη ἐν ταῦθα ὁ παλαιὸς οἰκοδιδάσκαλος, **Ταμίας** καὶ **Ἐπιστάτης** μας κ.

Τηλέμαχος Ἀγγελίδης ἐκ Κέας, ἧς καὶ εἶναι ἄχρι τοῦδε εἰς τῶν μεγαλητέρων κτηματιῶν, καθὼς ὑπερπλουτίσας ἀπὸ τὰ ψυγία τῆς τραπέζης μας, ὡς καὶ πολλοὶ ἄλλοι συγγενεῖς μας καὶ μὴ. Μοὶ εἶπε δὲ οὗτος σὺν τοῖς ἄλλοις ὅτι ὁ Σταυράκης εἶχε τὴν αὐθαδεῖαν νὰ παρατηρήσῃ τῶ 1860 εἰς τὸν σφόδρα δικαίως παροργισθέντα ἐναντίον του Σ. πατέρα μας ἅτι τὰ παιδιὰ δὲν κληρονομοῦν τὰ πάθη τῶν γονέων των, ἀλλὰ μόνον τὸ ὄνομα καὶ τὴν περιουσίαν.» Ὁ μακαρίτης εἶχε προσάψει λίαν ὀρθῶς τῶ ἀδελφῷ μου, ὅτι δὲν ἄφειλε νὰ συγνάξῃ νυχθημερόν εἰς τὰς οἰκίας τῶν ἀσπονδοτέρων ἐχθρῶν του, ἐν αἷς τότε δυστυχῶς διεκρίνοντο οἱ δύο ἰατροὶ Στέφανος καὶ Κωνστ. Καραθεοδωρῆ, καὶ τοὶ ἔχοντες ἀπέιους δσας ὑποχρεώσεις πρὸς αὐτὸν καὶ συνδεόμενοι διὰ πελυετῶν φιλικῶν καὶ συγγενικῶν δεσμῶν. Οἱ μνησθέντες Ἀσκληπιάδαι ἐχρησίμεισαν τότε, ἴσως καλῆ τῆ πίστει, μετὰ τοῦ Κωστάκη Ἀδοσίδου καὶ τινῶν ἄλλων Βουλγάρων ἢ Σλαυοφίλων ὡς τυφλὰ ὄργανα τῆς Ῥωσσίας, διὸ καὶ ἐγάλκεισαν τοὺς ἀνεφαρμόστους ἐκείνους κανονισμοὺς, ὅπως φέρωσιν εἰς παραλυσίαν τὰ πράγματα τοῦ Γένους καὶ τῆς Μ. Ἐκκλησίας τοῦθ' ὅπερ, ἀνέκαθεν ἐπεδίωκε ἡ καταχθόνιος ἐκείνη καὶ Φιλέλλην δῆθεν καὶ φιλορθόδοξος δύναμις.

Τέλος πάντων σημειῶ πρὸς διασάφισιν τῆς ἐπιστολῆς τοῦ κ. Ν. Νικολαΐδου πρὸς με κατὰ Ἀπρίλιον Ε. Ε. ὅτι ἐπειδὴ τῶ παρεπονέθη ἡ μήτηρ μου, ὅτι δὲν τῆ γράφω ἀπευθείας, τούτου ἕνεκα, ἀπεφάσισα νὰ τὸ κάμω, τῆ 9 Μαΐου Ε. Ε. Ὡς δὲ πρὸς τὴν ἐνστάσιν τῆς, ὅτι ἀδυνατεῖ δῆθεν μετὰ τῶν ἀδελφῶν μου νὰ μοὶ ἐμβαζῇ ἐδῶ κατὰ μῆνα τὰ οὐτιδανόν ποσόν τῶν 25 λιρῶν, ὅπως ἐξοικονομῶ τὰ ἐξόδα μου, ἰστέον ὅτι καὶ αὕτη εἶναι ἐπίσης γελοία καὶ ἀβάσιμος, ὡς καὶ ὅλαι αἱ ἄλλαι. Μὲ περισσοτέραν καλὴν θέλησιν, θεοφοβίαν καὶ τιμιότητα. θὰ ἠδύνατο ἀρίστα οἱ συγγενεῖς μου πρὸ ἐτῶν νὰ ἰκανοποιήσωσι καὶ τὸν νόμιμον τοῦτον πόθον μου ἐκ τε τῶν ἐνιαυσίων εἰσοδημάτων μου, ἅπερ μὲ καταβροχθίζουσιν οἱ γῦπες, ἐξ ὧν μοὶ ὀφείλουσαν καὶ μὲ σφετερίζονται ἀπὸ τοῦ 1866, καὶ τῶν ὑπερόγκων συντάξεων, αἷς λαμβάνουν ἔκτοτε παρὰ τῆς Ἰψ. Πύλης. κτλ.

Ἐκ τῶν ὧν μοὶ ἐγράψεν εἰς Χανία τῶ 1873 ὁ Κονεμένος ἀποδεικνύεται αὐτῆς ὁπόσον συνηγόρουσαν πάντοτε ὑπὲρ τῶν συγγενῶν μου παρὰ τε τοῖς κρατοῦσι καὶ μὴ.

Δὲν ἔλειψα τότε νὰ παρατηρήσω τῶ Ἐσάτ-βέη, ὅτι ἂν καὶ ὁ Κονεμένος δὲν εἶχε δικαίον κατ' οὐσίαν καὶ κατὰ τύπον, ἔδει ὅμως νὰ φανῆ κατὰ τι συγκαταβατικώτερος πρὸς ἓνα ἀρχαῖον ὑπάλληλον τῆς Γ. Πύλης γερωντότερόν του καὶ ἀριθμούντα πολυετεῖς καὶ ἐντίρους ἐκδουλεύσεις. Ἡ ἀπαίτησις τοῦ γαμβροῦ μου τοῦ νὰ τῶ ἀπονέμηται ὁ τίτλος τοῦ ἐξοχωτάτου παρὰ τῆς ἐδῶ Ὁθ. Πρεσβείας, καὶ τοῦ νὰ ζητήσῃ αὕτη παρὰ τῆς Ἑλλῆν. Κυβερνήσεως χάριν αὐτοῦ τὰς διπλωματικὰς ἀσυδοσίας, ἦτον ὑλίγον παρακεκινδυνευμένη, καθότι ὡς Γ. Πρόξενος δὲν εἶχεν οὐδὲν δικαίωμα εἰς ταῦτα· λόγῳ οἰκονομίας ὅμως ἠδύνατο καὶ τοῦτο κάπως νὰ συμβιβασθῇ.

Εἰς τοσαύτην ἀμμηχανίαν περιήλθον ἐσχάτως συνεπεῖα τῆς ἀπεργράπτου ἀσυνειδησίας, μοχθηρίας καὶ δολιότητος τῶν ἰθαγενῶν ὑπηρετῶν καὶ ὑπη-

ρετριῶν, ἃς διάφοροι δῆθεν καλοὶ φίλοι καὶ ὁμογενεῖς μοὶ ἐσύστησαν πρὸ τετραετίας ἐνταῦθα, ὥστε ἠναγκάσθην νὰ παρακαλέσω ἐγγράφως τὸν ἀπὸ τοῦ 1833 διαμένοντα ἐν Ἀθήναις ἀξιολόγηστον ἀμερικανὸν κληρικὸν κ. Δόκτωρα Χίλλ, τὴν καλοκίγηθον σύζυγόν του, καὶ τὸν εὐγενέστατον κ. Πρετεντέρην Τυπάλλον, ὅπως μοὶ συστήσωσιν, εἰ δυνατόν, ὅσον τάχιον νοσοκίμον τινά, ἔχουσαν τ' ἀπαιτούμενα προσόντα τιμιότητος καὶ ἀφοσιώσεως, εἴτε Ἀμερικανίδα, εἴτε Ἀγγλίδα, εἴτε καὶ ὁμογενῆ ἐκ τῶν τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ. Δυστυχῶς ὁμοῦ καὶ τοῦτο ἄχρι τῆς ὥρας δὲν ἐπετεύχθη, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν λίαν ὑποχρεωτικῶν ἀπαντήσεων τῆς εὐγ. κ. Χίλλ καὶ τοῦ ἀξ. κ. ἀντιπροέδρου τῆς θεαρέστου καὶ φιλανθρώπου ὄντως Ἑταιρίας ὑπὲρ τῶν ἐν πολέμῳ τραυματιῶν. Ἐπειδὴ δὲ ὑπέστην τὰ πάνδεινα ἐν Ἀθήναις ἀπὸ τοῦ 1874 ἐκ μέρους τῶν ἀσυνειδήτων ἐκείνων ὄντων, ἅπερ εἶχον ἀλληλοδιαδόχως εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου, ἔλαβον πρὸ ἐνὸς μηνὸς τὴν ἀπελπιστικὴν καὶ ἠρωϊκὴν κἀπως ἀπόφασιν νὰ μείνω μᾶλλον μόνος καὶ ἄνευ τινος ὑπηρετοῦ ἢ ὑπηρετριάς, παρὰ νὰ περιστραχηθῶμαι ὑπὸ παρομοίων δαιμόνων ἐκείνων, οὓς εἶχον μέχρι τοῦδε. Οὗτοι οὐδὲν ἄλλο ἔκαμνον νυχθημερὸν παρὰ νὰ μὲ κατακλεπτῶσι, νὰ μὲ κατασυχχιζῶσι, νὰ μὲ αὐθαδιάζωσι, καὶ νὰ ἐπιβουλεύονται παντοστροφῶς τὴν ζωὴν καὶ τὴν περιουσίαν μου, εἴτε διότι πᾶσα ἠθικὴ καὶ θεοσεβεία ἐξέλιπε φεῦ παρ' ἡμῖν, εἴτε διότι κοιαύτας μυστικά· ὀδηγίας ἐλάβανον τὰ μυστὰρὰ ταῦτα ὑποκείμενα παρὰ τῶν ὀρισθέντων τὴν καταστροφὴν μου οἰκείων τε καὶ ξένων! Καί τοι δὲ ἀόμματος, δεινῶς πάσχων, ὡς πασίγνωστον, καὶ ἔχων ἐπομένως ὑπὲρ πάντα ἄλλον ἀπόλυτον ἀνάγκην τοῦ νὰ μὲ νοσηλεύωσι καὶ περιθάλλωσι διηνεχῶς, ὡς δεῖ, διακηρύττω δημοσίᾳ ὅτι λογίζομαι πολὺ εὐτυχέστερο νῦν, ὅτε ἀπηλλάγην τῶν ζικανίων τούτων, ἢ πρὶν ὅτε εἶχον πέρξ ἐμοῦ 2 καὶ 3 κάποτε ἐξ αὐτῶν, ἅπερ ἀπαύστως μὲ κατεδασάνιζον καὶ ἐδολεῖοντο, καὶ τοι τὰ ἀντήμειδον ἐκ τοῦ ὑστερήματος πολὺ περισσότερον, ἢ ὅσον δύναται τις νὰ φαντασθῆ. Πῶς δὲ ὁ τάλας καὶ δύστηνος κατάρθωσα ἐν τῇ ἀμχανίᾳ μου νὰ ἐπαρκῶ μόνος μου εἰς ὅλας μου τὰς ἀνάγκας καὶ νὰ ὑπερπηδήσω προσκόμματα πολλάκις ἀνυπέροβλητα καὶ καθιστῶντα λίαν παράτολμον τὸ πείραμα τοῦτο; ἀφίνω εἰς τοὺς αὐτόπτας μάρτυρας νὰ ἀφηγηθῶσι ποτὲ οἷς δεῖ.

Ἐκτὸς τῶν 200 φρ. ἅπερ ὁ Τσελεπῆς Σταυράκης μοὶ ἔμβασε πρὸ 5 περίπου ἑβδομάδων διὰ τοῦ ἀγίου Φωκίδος, ὁ ἀδελφός μου νῦδύκησε κατ'αὐτά· νὰ μοὶ στείλῃ καὶ νέαν ἐλεημοσύνην ἐκ χιλίων φράγκων διὰ τῆς Κ. Τ. Ν. Γ. Ἀναστασιάδου, ὡς καταφαίνεται ἐκ τῆς ἐπιστολῆς τῆς κ. Α. Φενερλῆ Ἡ καλὴ αὕτη φίλη μοὶ ἐμήνυσε διὰ τῆς ὑπηρετριάς της, ὅτι τοῦ λοιποῦ δὲν πρέπει νὰ καταφέρωμαι κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ μου, ἀφοῦ εἶναι τόσοσ γενναϊόδαρος πρὸς με! Ἔσπευσα νὰ ἐξάξω ἐκ τῆς πλάνης της τὴν ἀξιοτίμον ταύτην ὁμογενῆ, εὐχαριστήσας αὐτὴν ὡς δεῖ διὰ τὴν καλὴν ἀγγελίαν καὶ συμβουλὴν της, καὶ παρατηρήσας αὐτῇ, ὅτι τὰ χρήματα ταῦτα δὲν ἀποτελοῦν οὐδὲ τὸ δεκαπεμπτημόριον ἴσως τῶν ἐφεταινῶν εἰσοδημάτων τῶν τσιφλικίων μου, ἅπερ οἱ ἀδελφοί μου νέμονται καὶ σφετερίζονται ἀυστόλως ἀπὸ τοῦ 1866 Ἐπομέ-

νας δὲν προέρχονται ἐξ ἰδίων του, ὡς κάκιστα, φαίνεται, τὴν ἐπληροφόρησαν ὁ κ. καὶ ἡ Κ. Ν. Γ. Ἀναστασιάδου.

Πρὸς διαφώτισιν δὲ ὧνδεῖ ἐπιπροσθέτω εἰς τὰ ἀνωτέρω καὶ τὰ ὀλίγα ταῦτα. Ἐπειδὴ προσῆφα ἦδη δημοσίᾳ τῷ ἰατρῷ Χάγγελ ὅτι συνετέλεσε τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἀποτυφλωσίν μου, θεωρῶ ἐπιανάγκης νὰ ἐπαναλάβω ὅτι διέπραξε λίαν πιθανῶς τὸ ἐγκλημα τοῦτο, καθὼ τσαρλατάνος ἐξακουστός, κακεντρεχῆς, αἰσχροκερδῆς καὶ σφόδρα φανατικὸς Ἰουδαῖος. Δυστυχῶς οἱ ἄδρῶς φαίνεται δωροδοκῆσαντες αὐτὸν δολοφόνου μου οἰκείοί τε καὶ μὴ, ἐξεμεταλλεύθησαν σατανικῶς πως καὶ τὴν χροδὴν ταύτην τοῦ θρησκευμάτος του ἵνα τὸν διαγειρωσιν ἐναντίον μου μεθ' ἀπάντων τῶν λοιπῶν ὁμοδόξων του. Πράγματι τὴν ἐπιούσαν τῆς δολοφονίας μου ἐδημοσιεύθη ἐν τινι μισθάρῳ ὀργάνῳ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ῥωσικῆς Πρεσβείας, ἧτοι ἐν τῷ Ἀγγλογαλλιστὶ ἐκδιδομένῳ «Ἀνατολικῷ Χρόνῳ» ὅτι πρὸ ὀλίγων μῆ.ων ὡς ὑποδιοικητῆς τῆς Κρήτης παρέστη ἐν μεγάλῃ στολῇ ἐν Χανίοις κατὰ τὴν δευτέραν ἀνάστασιν εἰς τὸ ὀλοκαύτωμα (στω-ταξέ) ἐνὸς Ἑβραίου. Ἐκτὸς τούτου κατετοξεύθησαν τότε ἐναντίον μου ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ φύλλου, τοῦ Βορῆα τῶν Βρυξελλῶν καὶ ὄλων τῶν ἐπιλοίπων Πανσλαβιστικῶν καὶ Ἰησουιτικῶν ἐφημερίδων συκοφανταίαι ἔτι μισαρώτεραι τῆς προηγουμένης. Διὰ τὴν κατανοήσῃ δὲ τὸ δημόσιον τίνι πρῶτῳ ἡδυνήθη ὁ δόκτωρ Χάγγελ νὰ μὲ ἀποτυφλώσῃ, εἶναι ἀνάγκη νὰ μάθῃ ἂν, ὅτι ἐπέβληθη ὁ τρισούτης αὐτός εἰς τοὺς λοιποὺς ἰατροὺς μου παρὰ τῶν συγγενῶν μου ὡς δεινὸς ὀφθαλμολόγος. Ἢ, ὅτι ὁ Χάγγελ εἶναι ἐκεῖνος ὅστις ἐπέμενε ὑπὲρ πάντα ἄλλον εἰς τὴν τίσσον ὀλεθρίαν ἀπαβάσαν δι' ἐμὲ χρῆσιν τῆς ἀτροπίνης. γ', ὅτι ἐν τῇ ἀπουσίᾳ τῶν ἄλλων ἰατρῶν μου ὁ Χάγγελ τρὶς τῆς ἡμέρας, ἧτοι τὴν πρῶτην, τὸ ἑσπέρας, καὶ τὸ μεσονύκτιον, μοὶ ἔχυνε ἀνά 24—30 κόμπους καθ' ἐκάστην τῆς διαλελυμένης ταύτης Στριχνίνης εἰς ἕνα ἕκαστον τῶν ὀφθαλμῶν μου. δ', ὅτι ὁ πρῶτος ἀρχίατρος τοῦ Σουλτάν Μετζίτ, Σαλλῆ ἐφένδης καὶ ὁ ἀρχίατρος τοῦ Σερασκεράτου Ῥεμιζί βέη, οἵτινες μ' ἐπεσκέφθησαν εἰς τοῦ Σαφέτ πασᾶ 3 ὥρας μετὰ τὴν ἐκκρηξίν τῆς καταχθονίου μηχανῆς, ἀπεβάνθησαν ὅτι ὀμφρότεροι οἱ ὀφθαλμοί μου ἐτσουρουφλίσθησαν ὀλίγον ἐκ τῆς πυρσοκροτήσεως, ἀλλ' ὅτι δὲν ἐβλάθη ποσῶς τὸ ὀπτικὸν τῶν νεύρων. Αὐτὸ τοῦτο μὲ ἐβελαίωσαν μετὰ ταῦτα ὄλοι οἱ ἄλλοι ἰατροὶ μου, οἵτινες δύνανται νὰ μαρτυρήσωσι ὅτι οἱ ὀφθαλμοί μου δὲν εἶχον κατακαῆ καὶ ἐκτυφλωθῆ μετὰ τὴν ἐκκρηξίν τοῦ κιβωτίου, ὅτι διέκρινον κατ' ἀρχὰς πρὶν ἢ ἐξογκωθῆ τὸ βλέφαρον τοὺς ἐπισκεφθέντας με μεγιστάνους ἰατροὺς καὶ φαρμακοποιούς εἰς τοῦ νῦν μεγάλου βεζύρου, καὶ ὅτι 15 ἡμέρας μόνον μετὰ τὴν ἀσυχχῶρητον ἐκείνην καὶ σκανδαλώδη ἐγχευσιν τῆς ἀτροπίνης, ἀπετυφλώθη διὰ παντός, φεῦ, ὁ ἀριστερὸς ὀφθαλμὸς μου καὶ κατεστράφη δὲ ἴσως διὰ βίου ὁ δεξιός, ἐξ οὗ ἀμυδρὰν τινα λάμπην φωτὸς μόνον διέκρινον. ε'. Ὅτι οἱ ΚΚ. Σ. Μαυρογένης, Π. Βασιάδης, Βαφιάδης καὶ ἄλλα μέλη τοῦ ἰατρικοῦ μὴ συμβουλίου μὲ ἔχυσαν μόνον ἕνα ἢ δύο κόμπους ἀτροπίνης εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ὁσάκις ἐδέησε νὰ μοὶ τοὺς ἐπιδέσωσι, ἐνῶ ὁ Χάγγελ 8—10 κόμπους τρὶς τῆς ἡμέρας μοὶ ἔχυνεν εἰς ἕνα ἕκαστον. Ἐκ

τούτου συμπεραίνω λίαν λογικῶς ὅτι ἀπεφασίσθη ἐν τῷ συμβουλίῳ ἢ χρῆσις τοῦ δηλητηρίου τούτου νὰ γίνηται μετὰ τῆς μεγαλειτέρας φειδοῦς, καὶ ὅτι ὁ Χάγγελ παρέβη ἐπὶ δολιῶν σκοπῶν τὰ ἀπὸ κοινοῦ θεσπισθέντα. 5'. Ὅτι ὁ Χάγγελ ἐπέμεινε παρὰ τοῖς οἰκείοις μου νὰ μὴ προσκαλέσωσι εἰμὴ ἄπαξ ἢ δις τοὺς Κ. Μούλιγ καὶ Μύλιγγεν υἱόν, καὶ νὰ μὴ λάβωσι ποσῶς ὑπ' ὄψιν τὴν μετρίαν ἀντίστασιν κατὰ τῆς ατροπίνης τοῦ Κ. Κ. Καραθεοδωρῆ καὶ τὴν ἔντονον διαμαρτύρησιν κατ' αὐτῆς τοῦ Κ. Δ. Ζαμβακοῦ. Οὗτος προΐδων ὅτι θὰ μὲ ἀποτυφλώσωσι δὲν ἠθέλησε μάλιστα νὰ λάβῃ πλέον μέρος εἰς τὸ τοιοῦτον ἰατρικὸν συβούλιον. Ἡμέραν δὲ τινά, ὅτε τῷ προσέφεραν οἱ συγγενεῖς μου τὸ ναρκωτικὸν τοῦτο διὰ νὰ μὲ χύσῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, τὸ ἐπέταξεν εἰπὼν ὅτι ἐκεῖνος ἦτο καὶ ἔσεται πάντοτε ὀπαδὸς τοῦ κρῦου νεροῦ. Ζ'. Ὅτι ὁ Δ. Λάκων καὶ ἡ περιλημμένη του Λουκία Κούπα μετὰ τὴν βιαίαν ἐξόρυξιν, φεῦ, τοῦ ἀριστεροῦ ὀφθαλμοῦ μου, μὲ ἐξώρκισαν μυστικῶς νὰ ἐπιμεινω ὅπως προσκληθῆ ἐκ νέου ὁ κάλλιστος ὀφθαλμοῖατρος Κ. Μύλιγγεν καὶ μοὶ ὁμολόγησαν ὅτι ἡ οἰκογένειά μου κατ' οὐδένα τρόπον δὲν τὸν βέλει, καίτοι ἐπέειθη μεθ' ἀπάντων τῶν περιστοιχοῦντων με ὅτι ἡ θεραπεία τοῦ Χάγγελ μοὶ ἀπέβη ὀλεθρία. Οἱ συνένοχοι οὗτοι τῶν συγγενῶν μου προέβησαν εἰς τὴν ὁμολογίαν ταύτην, καθὼς αἰσθνόμενοι φαίνεται τύφεις συνειδότες καὶ θέλοντες νὰ προλάβωσι τὰς ὑπονοίας μου διὰ τὴν περαιτέρω συμμετοχὴν των εἰς τὸν ὀλεθρὸν μου. Πράγματι ὅτε κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς ἁγίας Τριάδος ἐβρίεθη μεγίστη δόσις ἀρσενικοῦ ἐν τῷ ζωμῷ μου, ὃν παρεσκευάζεν εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον ἡ οἰκογένειά μου, ἰδίως δὲ ἡ θεία μου Ῥαλοῦ Ἰορδάνου, τότε ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τοῦ αὐθημερῶν μεταβάλλοντος παρ' ἐμοὶ ἐπὶ τούτῳ νέου Μουστεσάρη τοῦ Ζαπτιῆ Ῥιφάτ Ἐφένδη ὀνομαζομένου, ἂν δὲν ἀπατώμαι, ὅτι μία νεαρὰ ὑπνρέτρια τῆς Α. Κούπα εἶχε χύσει τὸ δηλητηριον τοῦτο ἐν τῇ σοῦπᾳ μου κατ' εἰσῆγησιν βεβαίως τῆς φαυλοβίου κυρίας τῆς τοῦ ἑραστοῦ τῆς Δ. Λάκωνος καὶ τῶν συγγενῶν μου, οἵτινες καὶ ἐπιστήθιο φίλοι αὐτῶν ἦσαν καὶ εἶναι. Τότε ὁ ῥηθεις σύμβουλος τῆς Ἀστυνομίας διέταξε πάραυτα νὰ συλληφθῆ καὶ φυλακισθῆ ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ὑπνρέτρια τῆς Α. Κούπα, ἧτις ἅμα τὸ ἔμαθε ἤρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ ὀδύρεται ὡς δαιμονιοζομένη, καθότι ἐφοβήθη φαίνεται ὅτι θὰ ἀνεκαλυφθῆ καὶ ἡ συνενοχὴ τῆς. Ἐν τῇ ἀμνηχανία τῆς δὲ ἡ Α. Κ. ἐζήτησε παρηγορίαν καὶ ἄσυλον ἐν τῇ κλίνῃ τοῦ Δ. Λάκωνος, ἐπειδὴ πρὸ ἐτῶν δὲν ἐκοιμᾶτο πλέον εἰς τὴν τοῦ ἀθλίου συζύγου τῆς. Τοῦτο τοῦλάχιστον μὲ ἐβεβαίωσε τὴν ἐπιούσαν ἡ ἀφελὴς μήτηρ μου, ἧτις καὶ σεῖδρα ἐσανδαλίσθη ἐκ τῶν ἀθεμίτων τούτων σχέσεων τῆς ξενοδόχου μου μετὰ τοῦ τότε Γεν. πληρεξουσίου μου. Προσέτι ὅτε ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τῆς καλλίστης γραίας νοσοκόμου μου Κερᾶς Μαρίας ἡ νέα αὐτῆ ἀπόπειρα τῆς δηλητηρίασεώς μου, ἐλειποθύμησαν ὁ Ἄδ. μου Σταυράκης καὶ ἡ θεία μου Ρ. Ἰορδάνου, καθότι ἐφοβήθησαν μήπως ἡ συμμετοχὴ των εἰς τὸ ἐγκλημα τοῦτο γίνῃ ἐπὶ τέλους γνωστή. Τὸ αὐτὸ συνέβη εἰς τὸν ἀδελφόν μου Σταυράκην, ὅτε λίαν ἀπερισκέπτως τῷ ἀνήγγειλε ὁ Χάγγελ παρρησία καὶ ἄλλων ὅτι ἐχύθη διὰ παντὸς χάρις εἰς τὴν Ἀτροπίνην ὁ ἀριστερὸς ὀφθαλμὸς μου, καὶ ὅτι καμνίτ

ἐλπὶς σωτηρίας δὲν ὑπάρχει πλέον διὰ τὸν δεξιόν. Ὁ ἄρχων Μ. λογοθέτης ἐμήνυσε τότε τῷ τσιφούτῃ τούτῳ πικρὰ παράπονα διὰ τοῦ μεσίτου του Μανωλάκη Καμάρα, καὶ τὸν παρεκάλεσε ἄλλοτε νὰ μὴ τῷ ἀναγγέλλῃ ἀναφανδὸν τὰ τοιαῦτα ἀλλὰ ἱεροκρυφίως ὅπως μὴ τὸν ἐνοχοποιῇ θανασίμως. Ἰστέον ἐπίσης ὅτι ὁ ἀδελ. μου Σταυράκης ἅμα μετεβῆ εἰς τοῦ Σαφέτ Πασᾶ κατὰ πρόσκλησίν μου ἔσπευσε πρό πρῶτος ἄλλου, καίτοι ἔπνεον τὰ λίσθια μετὰ τὴν ἔκκρηξιν τῆς καταχθονίου μηχανῆς. νὰ μὲ ὑπεξαιρέσῃ τὰς δύο λίαν ἐνοχοποιητικὰς δι' αὐτὸν ἐπιστολάς τοῦ Μητροπολίτου δῆθεν τῆς Ἀδριανουπόλεως Κ. Διονυσίου καὶ ἀνυπάρχτου τινὸς ἀρχidiaκόνου του Μεθοδίου. Ἐσχημάτισα δὲ ἔκτοτε τὴν πεποιθήσιν ὅτι αὐταὶ ἐπλαστογραφήθησαν παρὰ τῶν ἀδελφῶν μου καὶ Σας, ἐπειδὴ, ὡς ἐνθυμοῦμαι εἰσέτι κάλλιστα, ἡ μὲν ἐπιστολὴ τοῦ Ἀρχιερέως ἦτο γεγραμμένη μὲ ὀρθοσκαλισματα, ὅμοια ἐκείνων τοῦ ἀδελφοῦ μου Γιώργου, ἡ δὲ τοῦ ἀρχidiaκόνου του ἔφερε τύπον πολὺ καλλιγραφικώτερον καὶ εὐανάγνωστον, ὁμοιάζοντα κατὰ πάντα μὲ τὸ γράψιμον τοῦ Γεωργίου Ἀκαστορίδου, ἢ τὸ τοῦ Ἀχιλλεως Ἰορδάνου. Εἰς ἀνταμοιβὴν δὲ τῆς συνεργασίας τῶν ταύτης ἔλαβον μετ' οὐ πολλὴ ὁ μὲν πρῶτος τὴν χεῖρα καὶ τὴν προῖκα τῆς μοχθηρᾶς ἀδελφῆς μου Ταρσίτζας, ὁ δὲ δεύτερος τὴν θέσιν β'. γραμματέως τῆς ἐν Οὐάσιγκτωνι ὀθωμανικῆς Πρεσβείας, ἧς ὁ ὡς μὴ ὤφειλεν ἀδελφός μου Γρηγόριος κατὰ 10 ἔτη νεώτερός μου τυγχάνει ἀρχηγός ἀπὸ τοῦ 1873, ἀπολαμβάνων ἔκτοτε κατ' ἔτος 150 χιλιάδας φράγκων ἀπὸ τακτικὰς καὶ ἐκτάκτους ἐπιχορηγήσεις. Μόλα ταῦτα καὶ ὁ ἀδελφοκτόνος οὗτος παραπονεῖται ἀδιακόπως τοῖς μὲν καὶ τοῖς δὲ ὅτι στερεῖται σχεδὸν καὶ τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων. Βυρίσκονται δὲ ἄπειροι μασκαράδες, αἵτινες τὸν πιστεύουν, ὡς πιστεύουν καὶ τὰ παρόμοια ψευδῆ τῶν ἐπιλοπιῶν οἰκείων μου.

Τὰς ἐν λόγω δύο ἐπιστολάς ἔφερον ἐπ' ἐμοῦ μετ' ἄλλων τινῶν ἐγγραφῶν ἰδιοχείρων ὅτε συνέβη ἡ ἔκκρηξις τῆς καταχθονίου μηχανῆς. Ἐπειδὴ δὲ ὅλα τὰ ἄλλα εὗρεθησαν σῶα καὶ ἀνελλιπῆ καὶ ὑπάρχοντα παρ' ἐμοὶ μέχρι τῆς ὥρας, φαίνεται λογικῶς ὅτι καὶ αἱ ὑποτιθέμεναι ἐπιστολαὶ τοῦ Ἀδριανουπόλεως καὶ τοῦ ἀρχidiaκόνου του δὲν κατεκάησαν, ἀλλ' ὑπεξήρθησαν ὑπὸ τοῦ ἀδ. μου Σταυράκη ὅπως μὴ ἐξιχνιασθῆ ποτὲ, ὁ γράψας καὶ ὑπαγορεύσας αὐτάς.

Ἰστέον προσετι ὅτι τὸ κιβώτιον, ἐν ᾧ περιείχετο ἡ καταχθόνιος μηχανὴ ὁμοίαζε σφόδρα μετὰ μιᾶς κασσετινας μικρᾶς καὶ τετραγώνου ἀπὸ μαόνι ἧτις εὕρισκετο πάντοτε ἐπὶ τοῦ Σοφᾶ τοῦ δωματίου τοῦ ὕπνου τοῦ ἀδελφοῦ μου Σταυράκη, καὶ ἧτις περιεῖχε ἐγγράφα οἰκογενειακά. Ὁ ἀδελφός μου Σταυράκης μοὶ ὁμολόγησε πρὸς τοῖς ἄλλοις ὀλίγον μετὰ τὴν δολοφονίαν μου ὅτι ὁ Χουσνὴ πασᾶς ἀνεκάλυψε ὅτι ἡ καταχθόνιος αὐτῆ μηχανῆ ἐπληρώθη ὑπὸ δυναμιτιδος εἰς τὸ μαγαζὶ ἐνὸς Κεφαλλῆνος ἐν Καραμῖσι, ὅπερ ἐπῶλει λάθρα τοιαύτην πυρίτιδα καὶ ὅπερ ὁ βῆθεις Ἰπουργός τῆς Ἀστυνομίας ἐπάτησε δια νυκτός. Ὁ ἴδιος ἀδ. μου μοὶ εἶπε τότε ὅτι ὁ Ζαπτιὲς εἶχε συλλάβει τὴν χαράξαντα ἐν τῷ Ἰσαρσί τὴν πλαστὴν σφαγίδα τοῦ ἀγίου Ἀδριανουπόλεως κ. Διονυσίου, τὸν κατασκευά-

σαντα τὴν κλειδα τοῦ κιβωτίου καὶ τὸν ἀμαξηλάτην ὅστις ᾠδήγησεν εἰς τοῦ Σαφετ Πασσᾶ τὸν Φράγκον ἐκεῖνον δῆθεν, ὅστις ἐπέδωκε εἰς τὸν Β. Τσερνογόρτζεβιτς τὴν καταχθόνιον μηχανήν, προσθεῖς μοι ὅτι ὁ ἐν λόγῳ ἀμαξηλάτης ἦτο Βούλγαρος. Ἄρα γε μήπως ὁ ἐπιστήθιος φίλος καὶ συνένοχος τῶν ἀδελφῶν μου Γ. Ξυδιᾶς Τυπάλδος τοῖς ἐούστησε τοὺς ἐντίμους ἐκεῖνους συμπατριώτας του, οἵτινες προπαρασκευάσαν τὴν καταχθόνιον μηχανήν; Μήπως ἄραγε οἱ οἰκετοὶ μου ἐνήργησαν τσοῦτον ὅπως ἀπονεμηθῆ μετὰ ταῦτα τῷ μνησθέντι ἀσυειδήτῳ διευθυντῇ τοῦ Ἀρχαγγέλου ἐν Κωνσταντινουπόλει ὁ Μετζιτιές 4ης τάξεως, ἵνα ἀνταμείψωσι τὰς ἀθεμίτους ἐκδουλεύσεις ἅς τοῖς παρέσχε πρὸς ἐξόντωσίν μου; Δὲν εἶναι ἀληθές ἐπίσης ὅτι ὁ ἀδ. μου Γεώργιος ἅμα μὲ ἐπισκέφθη ἐν Πέρα τὴν ἐπιούσαν τῆς δολοφονίας μου καὶ μὲ εἶδεν ἐκ τῆς θύρας κατακεκαυμένον καὶ ψυχορραγοῦντα ἐπέσεν ἐμβρόντητος χαμαί, καὶ ἐλειποθύμησε, συναισθανθεὶς βεβαίως τύψεις συνειδότος διὰ τὴν συμμετοχὴν τοῦ εἰς τὴν ἀδελφοκτονίαν ταύτην; Δὲν μεταφέρθη τότε εἰς Νεοχώρον, ὅπου κατελήφθη ὑπὸ κακοήθους πυροετοῦ, ἐφ' ᾧ καὶ τὸν ἐπισκέψθη ὁ Κος Κ. Καραθεοδωρῆς; Ἐν τῇ ἐξάψει του δὲ καὶ εἰς τὰ παραλαλητά του φαίνεται ὅτι ὁ Γεώργιος ἔκαμε τότε ἀποκαλύψεις λίαν ἐνοχροποιητικὰς δι' αὐτὸν καὶ τοὺς δύο ἄλλους ἀδελφούς μου, διὰ καὶ πέντες οἱ εὐσυνείδητοι ὁμογενεῖς καὶ μὴ ἀπέδωκαν ἑκάστοτε κατὰ μέγα μέρος εἰς τὴν οἰκογένειάν μου τὸ ἀποτρόπαιον τοῦτο κακούργημα, ἕνεκα τῶν πασιγνώστων κληρονομικῶν διενεξέων μας,

Ὅτε δὲ κατὰ Ἰούλιον Ε. Ε. ἐπισκέφθη τὸν Φωτιάδην Βῆν Πρέσβυν ἐδῶ τῆς Τουρκίας μοὶ ὡμολόγησεν οὕτως ὅτι πράγματι εἶχεν ἀκούσει τῷ 1874 καὶ μετὰ ταῦτα ἐν Κωνσταντινουπόλει ν. ἀποδίδουν τὴν δολοφονίαν μου εἰς ἓνα τῶν ἀδελ. μου, οὐχὶ ὅμως εἰς τὸν Σταυράκη. Ὑπὴρίττατο βεβαίως ἡ Α. Ἐξοχότης τὸν κακοηθέστατον Γεώργιον, διότι ὁ Γρηγόριος εἶχε μεταθῆ ἀπὸ τοῦ 1873 εἰς Ἀμερικὴν. Ἄλλὰ τούτου ἐνοχροιομένου καὶ οἱ ἄλλοι δύο ἀδελ. μου εἶναι ἀδύνατον νὰ κηρυχθῶν ἀθῶοι, καθὼ συνένοχοι εἰς ὅλα τὰ κατ' ἐμοῦ ἀθεμιτοῦργήματά του, διὰ καὶ ἔστωσαν τρισκατάρτατοι αἰωνίως.

Ἀθῆναι τῇ 30 Σεπτεμβρίου 1878.

Δ. ΑΡΙΣΤΑΡΧΗΣ.

Ἀναφορά μου πρὸς τὴν Σ. Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων, δι' ἧς δωροῦμαι τῷ Ἐθνει τρισχίλια Συγγράμματά μου, βιβλία μου, κτλ. καὶ ἐξαιτοῦμαι τὴν ἀρωγὴν τῆς πρὸς βελτίωσίν τινα τῆς θέσεώς μου Ἐν Ἀθῆναις τῇ 9 Ὀβρ. 1878.

Σεβαστέ μοι Κύριε Πρόεδρε καὶ Ἀξιότιμοι ΚΚ. Βουλευταί.

Λυποῦμαι τὰ μέγιστα, διότι ἀναγκάζομαι καὶ αὐθις νὰ Σᾶς ἐνοχλήσω καὶ νὰ Σᾶς παρακαλέσω ἐνθέρμως ὅπως μοὶ χρηρηγήσητε ἅπασαν τὴν πολύτιμον Ὑμῶν ἠθικὴν καὶ ὑλικὴν ἀρωγὴν πρὸς βελτίωσίν τινα τῆς ἀφορήτου πλέον καταστάσεως θέσεως καὶ ἀνεχειας μου. Δυστυχῶς, Κύριοι, μὴ ὄλας τὰς ἀκαμάτους καὶ ὑπερανθρώπους προσπάθειας ἅς κατέβαλον ἀπὸ τοῦ 1874 ὅπως ἐπαναφέρω τὴν τε Ὑ. Πύλην καὶ τὴν παρὰ φύσιν οἰκογένειάν μου εἰς καλλίτερα πρὸς με αἰσθήματα, δὲν κατώρθωσα ἄχρι τοῦδε νὰ ἀπολαύσω οὐδὲ τὴν παρὰ τῆς ὀθωμαν. Κυβερνήσεως πρὸ ἐτῶν ὑποσχεθείσαν

μοι διὰ τοῦ Φωτιάδου Βέη καὶ δι' ἄλλων ἰσόβιον σύνταξιν, οὐδὲ τὴν παρὰ τῶν συγγενῶν μου τόσον ἀδίκως καὶ παρανόμως ἀπὸ τοῦ 1866 κατακρατούμενην καὶ σφετεριζομένην πατρικὴν μου κληρονομίαν καὶ ἀτομικὴν μου περιουσίαν. Εὐγνωμονῶ ἐν τοσούτῳ σφόδρα τῆ Σ. Ἑλλην. Κυβερνήσει, διότι κηδύθηκε νὰ συνηγορήσῃ ἤδη πολλάκις ὑπὲρ ἐμοῦ παρ' οἷς ἔδει ἡμιεπισήμως πάνυ καὶ χάριν ἀπλῆς φιλανθρωπίας.

Παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν ὅμως ὑπὲρ ἐνὸς ἀναξίτου παθοῦντος θύματος τοῦ ζήλου καὶ τοῦ πατριωτισμοῦ μου εὐγενῆς αὐτηφωνῆ φιλογενῶν τινῶν ὑπουργῶν καὶ Πρέσβειων τῆς Ἑλλάδος δὲν εἰσηκούσθη εἰσέτι παρὰ τῶν ἐνδιαφερομένων.

Ἐπίσης δὲν ἐλήφθησαν ποσῶς ὑπ' ὅσιν παρ' αὐτῶν καὶ ἄλλαι κατὰ καιρὸν, καὶ ἐσχάτως ἀκόμη, γενόμεναι λίαν ἐνθερμοὶ ὑπὲρ ἐμοῦ παραστάσεις διαφόρων μεγάλων Πρεσβειῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἐπομένως, Κύριοι Βουλευταί, ἡ καταστάσις μου δεινοῦται ὁσημέραι ὑπὸ πάσας τὰς ἐπόψεις. Ὡς εἶναι δὲ πασίγνωστον ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀρίστην ἐνταῦθα ἐκίνησα πάντα λίθον, ὅπως μεταβῶ εἰς Εὐρώπην χάριν τῆς ἐγχειρίσεως τοῦ δεξιοῦ ὀφθαλμοῦ μου, ἢ τοῦλάχιστον ἕως ἐπανέλθω εἰς τὰ ἴδια καὶ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς οἰκογενείας μου. Ἐνεκα ὅμως τῆς ἀσπλάγγου καὶ ἀντιχριστιανικῆς πρὸς με συμπεριφορᾶς τῶν πληροκόμων καὶ λίαν εὐπύρων ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐν Κερκύρα καὶ ἐνταῦθα δικεῖν μου, δὲν ἠδυνήθη νὰ πραγματοποιήσω ἀκόμη τὸ σχέδιόν μου τοῦτο. Περιελθὼν πρό τινας εἰς ἐσχάτην ἀμνηχανίαν ἀπεφάσισα νὰ μεταβῶ ἀντὶ πάσης θυσίας ἐντὸς ὀλίγου εἰς Μασσαλίαν παρὰ τῷ ἐκεῖ διακεκριμένῳ ὀφθαλμοτρόφῳ μας κ. Σταύρῳ Μεταξᾶ, ἢ ἐν ἐναντία περιπτώσει νὰ ἐπανακινήσω εἰ δυνατόν εἰς Βυζάντιον. Ἐννοεῖτε κάλλιστα, ΚΚ. Πληρεξούσιοι, ὅτι πρόκειται δι' ἐμὲ περὶ ζητήματος ζωῆς ἢ θανάτου.

Ἄρα πεποithῶς ἐπὶ τοῖς λίαν εὐγενέσι, φιλανθρώποις καὶ χριστιανικοῖς ὄντως αἰσθήμασιν ἅτινα περικομοῦσιν ὑμᾶς, ὡς πασιδηλον, ἔχω δι' ἐλπίδος ὅτι θέλετε εὐδοκήσει ἐν τῇ ἡμέτρῳ καλοκαγαθία Σοῦ νὰ μοὶ τεινῆτε αὐτῆς χεῖρα ἀρωγὸν κατὰ τὴν κρίσιμον ταύτην στιγμήν. Γνωρίζω ὅμως τὰς πολυειδεῖς ἀνάγκας, τότε νῦν, τῆς προσφιλοῦς ἡμῶν πατρίδος, καὶ μὴ θέλων ποσῶς νὰ ἐπαυξήσω αὐτάς. Τολμῶ ἀπλῶς νὰ σᾶς καθικευέσω, Κύριοι Βουλευταί, ὅπως μοὶ ἐπιτρέψητε νὰ προσφέρω τῷ Ἔθνει, ὡς ἐν δείγμα τῆς εὐγνωμοσύνης μου διὰ τὴν φιλοξενίαν καὶ περιθαλψίν ὧν ἔτυχον παρ' ὑμῖν, τρισχίλια περίπου τὸν ἀριθμὸν ἀντίτυπα τῶν συγγραμμάτων μου καὶ διαφόρων ἄλλων ἐπιστημονικῶν καὶ φιλολογικῶν βιβλίων μου, διπλωματικῶν ἐγγράφων καλλιτεχνημάτων μου καὶ αὐτογράφων συγγρόνων τινῶν ἐπισημοτήτων.

Τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος ἀγαθὴ καὶ ἀτελεῖσιν ἡμῶν μου Ἑλληνιστὶ καὶ Γαλλιστὶ εἶναι τὰ ἑξῆς.

«Τὸ Βουλγαρικὸν ζήτημα κτλ.» «Le Mémorial Diplomatique d'Orient» «καὶ Νέαι Ἀποκαλύψεις μου» καὶ τὰ ἀφύρδην Μίγδην ἅπερ κατ' αὐτάς ἐξέρχονται τῶν πιεστηρίων. Περιέχονται δὲ πάντα τὰ ἀνωτέρω ἐντὸς καλῶν ξυλίνων κιβωτίων. Ὡστε ἐλλείψει χώρου δύνανται τὰ ἐκ δύο χι-

λιάδων πεντακοσίων ἀντιτύπων συγκείμενα συγγράμματά μου νὰ παρακατατεθῶσι προσωρινῶς ἐν ταῖς ἀποθήκαις τοῦ βουλευτηρίου σας καὶ νὰ διανεμηθῶσι δωρεὰν βαθυμηδὸν παρ' ὑμῶν τῆδε κακείσε. Τὰ δὲ ἐπίλοιπα, ἥτοι τὰ ὀλίγιστα βιβλία μου, τὰ ἐπίσημα καὶ μὴ ἐγγραφοὶ κτλ. δύνανται ἄριστα, νομίζω, νὰ χρησιμεύσωσι πρὸς πλουτισμὸν τῆς λαμπράς, φίνεται, ἤδη βιβλιοθήκης σας καὶ πρὸς διακόσμησιν τῶν αἰθουσῶν τῆς πολυτελοῦς Βουλῆς σας. Εἰς ἐνδειξιν δὲ τῶν εὐμενῶν σας πρὸς με ἀισθημάτων, ἐὰν ἦτο δυνατόν, Κύριοι Βουλευταὶ, νὰ αὐξήσητε ἐπαυλοῦτως, τὸ ἀπὸ 1 Μαρτίου 1877 χρηρηγηθὲν μοι τακτικὸν μηνιαῖον βοήθημα ἐξ 150 δραχμῶν, θὰ σας ἤμην λίαν ὑπόχρεωσι. Ἡ αὐξήσις αὕτη ἐπρόκειτο νὰ γινῆ ἀπὸ 1 Μαρτίου ἐ. ἔ. καθὰ ῥητῶς μοι ὑπεσχέθησαν ὁ τς Κ. Πρωθυπουργός καὶ ὁ Ἰπουρ. ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν, οἵτινες καὶ με τιμῶσι διὰ τῆς πολυτίμου συμπαθείας τῶν Ἀγνοῶ ὀμως τίνος ἔνεκα δὲν ἐξετελέσθη εἰσέτι ἡ καλὴ αὕτη ἐπαγγελία· διὸ καὶ καὶ σὰς καθικετεύω, Κ. Κ. Βουλευταὶ, ἵνα προτρέψητε οὕς δεῖ νὰ τὴν πραγματοποιήσωσι ὅσον τάχιον. Ἡ χάρις δὲ αὕτη δὲν ἐπιθυμῶ νὰ μοι γινῆ διὰ βίου, ἀλλ' ἐφ' ὅσον δὲν ἤθελον λάβει τὴν περιουσίαν μου καὶ τὴν παρὰ τῆς Τουρκίας ὀφειλομένην μοι σύνταξιν ὄταν δὲ σὺν Θεῷ ἐπιτευχθῶσι ταῦτα, τότε προτίθεμαι καγὼ ἐλληνοπρεπὲν νὰ προσενηχθῶ, ἀφιερόνων, ὡς ἀνεκῶν ἐπιποθῶ καὶ δημοσίᾳ ἤδη διετράνωσα, ἅπασαν σχεδὸν τὴν κινήτην καὶ ἀκίνητον περιουσίαν μου χάριν τοῦ γέους καὶ τῆς ἐκκλησίας μας, ὑπὲρ ὧν οὐκ ὀλίγον ἐμόχησα. Ἐπειδὴ τοιαύτη τις ἐθνικὴ γενναιοδωρία ἔλαβεν ἤδη καὶ λαμβάνει εἰσέτι καθημερινῶς χώραν χάριν διαφόρων θυμάτων τοῦ πατριωτισμοῦ των, ἐλπίζω νὰ ἐπιδαφιλευθῆ προθύμως καὶ εἰς ἐμὲ, ὅστις κέκτημαι ἴσως πρὸς τοῦτο καὶ τινὰς αἰλογενειακοὺς καὶ ἀτομικοὺς τίτλους. Ἐὰν δὲ πρὸς τοῦτοις, Κ. Κ. Βουλευταὶ, κρίνητε εὐλογον νὰ ἐγγραφῆ γενναίως τὸ ἀξ. Προεδρεῖόν σας ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν συνδρομητῶν μοι, ὡς τοῦτο παρ' ὑμῶν ἐγένετο ἐφέτος ἀκόμη, καὶ πέρυσι χάριν τῶν ἔργων τῶν Κ. Κ. Κ. Παπαρηγοπούλου, Α. Γούδα, Α. Μάμουκα, Κ. Σάβα καὶ ἄλλων, θὰ σὰς ὀφείλω ἔτι πλείυνας χάριτας. Ἄν δὲ παρ' ἐλπίδα ἐξηγητῆται ἤδη ἡ διὰ συνδρομὰς βιβλίων ὀρισθεῖσα πίστωσις τοῦ ἐφετεινοῦ προϋπολογισμοῦ τῆς Βουλῆς, τότε εὐχῆς ἔργον ἤθελεν εἶσθαι, ἐὰν προέτρεπεν αὕτη τὰ διάφορα Σ. Ἰπουργεῖα νὰ χρησιμοποιοῦσιν εἰ δυνατόν ὑπὲρ ἐμοῦ μέρος τι τῶν ἐκτάκτων βοηθημάτων καὶ τῶν διὰ παρομοίους κοινωφελεῖς σκοποὺς ὑπαρξουσῶν πιστώσεων.

Δὲν ἀμφιβάλλω δὲ ἔτι αἱ νόμιμοι αὗται αἰτήσεις μου θέλουσι εἰσακουσθῆ εὐμενῶς παρὰ τοῦ Σ. Ἰπουρ. καὶ Κοινοβουλίου, καὶ ὅτι τῆ φιλογενεῖ προτροπῇ αὐτοῦ θέλει σπεύσει παντὶ σθένει εἰς βοθητῆράν μου ὕλικῶς τε καὶ ἠθικῶς ἡ Σ. Ἐλλ. Κυβέρνησις. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὁμως σὰς ἐξορκίζω, Κύριοι, νὰ μὴ ἀποχρούσητε τὴν ἄνευ οὐδενὸς ὄρου προταθεῖσαν ὑμῖν ἄνωθι δωρεάν μου. Ἐξαιτοῦμαι ὅθεν μυριάκις ἐκ νέου τὴν συγγνώμην σας, Κ. Κ. Βουλευταὶ, διότι πιεζόμενος ὑπὸ ἀπεριγράφτου

στενοχωρίας ἐδιάσθην νὰ ἐκλιπαρήσω καὶ πάλιν τὴν γενναίαν ὑμῶν συνδρομὴν. Ἐλπίζω δὲ νὰ τύχω τῆς δεδοκιμασμένης ἐπεικειᾶς καὶ εὐσπλαγχνίας Σας, καθότι εἰς ἡν οἰκτρὰν θέσιν διατελῶ, εἰς ποίους ἄλλους ἠδυνάμην νὰ καταφυγῶ ὁ Τάλας καὶ δύστηνος παρὰ εἰς τὸν κοινὸν καὶ δημοφελῆ πατέρα ὄλων Ἑλλήνων καὶ εἰς τοὺς φυσικοὺς προστάτας αὐτῶν, ἧτοι εἰς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα καὶ εἰς τοὺς φιλοπατρίδας ΚΚ. Ἵπουργοὺς καὶ Βουλευτὰς τῆς Ἑλλάδος; Εἶθε δὲ ὁ Πανάγαθος Θεὸς νὰ τῆ ἐπιδαφιλεύσῃ ὅσον οὐπὼ τὸ παρὰ σύμπαντος τοῦ Πανελληνίου διακαῶς ποθοῦμενον μεγαλεῖον. Γένοιτο! Κρίνω ἐπάναγκες νὰ σὰς προσθέσω ἐπὶ τέλους, ὅτι μοὶ εἶναι λίαν ὀδυνηρὸν, Κύριοι, ὡς ἐκ τῆς καταγωγῆς, τῆς κοινωνικῆς θέσεώς μου καὶ τῆς συναισθήσεως τῆς φιλατιμίας καὶ τῆς ἀξιοπρεπειᾶς μου, ὧν κήδομαι ὑπὲρ πάντα ἄλλον, νὰ ζητῶ οὕτως εἰπεῖν ἀπαύστως τὴν ἐλεημοσύνην καὶ τὴν ἀντίληψιν ἰθαγενῶν καὶ ξένων ἃς ὀψωνται ὁμῶς αἰωνίως οἱ πρωταῖτιοι τοῦ ἀνεπανορθώτου ὀλέθρου μου οἰκειοί τε καὶ ξένοι, οἵτινες καὶ μὲ πειθαναγκάζουσι νὰ ἐξευτελιζῶμαι τοιουτοτρόπως, καίτοι ἠδυνάμην νὰ ζήσω λίαν ἀνέτως, ἐὰν μοὶ ἀπεδίδοντο πρὸ ἐτῶν ἢ οὐκ εὐκαταφρόνητος περιουσία μου καὶ ἡ σύνταξις μου παρὰ τῆς οἰκογενείας μου καὶ τῆς Ἰ Πύλης. Τί ποιητέον ὁμῶς ἀφοῦ καὶ ἡ μὲν καὶ ἡ δὲ ἀρνοῦνται νὰ τὸ κάμωσιν ἐπὶ μυριαῖς ὅσαις προσέσασιν ἐν ἁμαρτίαις; «Ἀνάγκη καὶ θεοὶ πείθονται». Ἄρα Σὰς παρακαλῶ, Κύριοι, ἐπανειλημμένως νὰ φανῆτε πρὸς με συγκαταβατικώτεροι καὶ γενναιότεροι πολλῶν ἄλλων, οἵτινες λίαν ἀδίκως μὲ μυκτηρίζουν, καθὼ κρίνοντες ἐκ τῶν οἰκειῶν καὶ τὰ ἀλλότρια

Εὐχαριστῶν δὲ ἀπὸ τοῦδε ὑμᾶς, Ἀξ. Κύριε Πρόεδρε καὶ φιλογενέστατοι Κύριοι Ἀντιπρόσωποι τοῦ ἔθνους, διὰ πᾶν ὅ,τι ἠθέλετε νομίσει πρέπον νὰ πράξητε ἀμέσως τε καὶ ἐμμέσως πρὸς ἀνακούφισίν μου τινὰ καὶ παραμυθίαν, διατελῶ μετὰ θαυμάτου πάντοτε σεβασμοῦ καὶ μετ' ἐξαιρέτου ὑπολήψεως. Εὐπειθέστατος καὶ ὅλως ἀφωσιωμένος ὑμῶν θεράπων. Δ ΑΡΙΣΤΑΡΧΗΣ.

ΒΟΥΛΗ

Συνεδρίασις τῆς 44 Ὀκτωβρίου. Πριεδρεύοντος τοῦ προέδρου κ. Σ. Σωτηροπούλου. Ἡ συνεδρίασις ἀρχεται τῆ 2 40' ὥρα μ. μ.

Ἀναγινώσκονται καὶ ἐπικυροῦνται τὰ τῆς προηγουμένης συνεδριάσεως πρακτικά.

ΤΣΑΜΑΔΟΣ. Ὁ Ἀριστάρχης βένης, ὅστις εἶναι γνωστὸς καὶ διὰ τὴν καταγωγὴν του, καὶ τὴν κοινωνικὴν θέσιν του, καὶ οὕτινος τὸ ὄνομα συνδέεται στενῶς μετὰ τῆς Ἑλλάδος, προσφέρει τὰ εὐχαριστήρια αὐτοῦ εἰς τὴν βουλὴν διὰ τὴν συνδρομὴν ἣν δίδει εἰς αὐτὸν ἢ κυβερνησις κατὰ μῆνα ὡς βοήθημα, καὶ συγχρόνως προσφέρει εἰς τὸ ἔθνος εἰς ἐνδειξίν τῆς εὐγνωμοσύνης του τρισχίλια ἀντίτυπα τῶν συγγραμμάτων του καὶ διαφόρων ἄλλων ἐπιστημονικῶν καὶ φιλολογικῶν βιβλίων του καὶ ἄλλων χειρογράφων. Συγχρόνως δὲ παρακαλεῖ τὴν βουλὴν, ὅπως τῷ δοθῆ μία χρηματικὴ βοήθεια διὰ νὰ δυνηθῆ νὰ περάσῃ εἰς Μασσαλίαν παρὰ τῷ ἐκεῖ διακεκριμένῳ ὀφθαλμοιατρῷ κ. Σ. Μεταξὺ πρὸς θεραπείαν τοῦ πάσχοντός ὀφθαλμοῦ του. Ὁ δὲ παρακαλέσω τὴν βουλὴν νὰ στείλῃ τὴν ἀναφορὰν του εἰς τὴν ἐπὶ τῶν ἀναφορῶν ἐπι-

τροπήν) ἤτις νὰ συστήσῃ αὐτὴν εἰς τὸ ὑπουργεῖον· διότι εἶμαι μάρτυς τῆς ἐλευσίνης καταστάσεώς του ὡς συγκατοικῶν ἐν τῷ αὐτῷ ξενοδοχείῳ.

Τι ν ἐς. Μάλιστα.

(Ἐκ τῆς Ὠρας τῆς 12 Ὀβρίου 1878).

Εὐχαριστῶ εἰς ἄκρον τὸν Ἀξ. Βουλευτὴν Ἰδρας, τὸν καὶ ἐπάξιον γόνον τῆς δημοφιλούς ἐκείνης οἰκογενείας τῶν Τσιμαδῶν δι' ὅσα ὑπὲρ ἐμοῦ συνηγόρησεν ἤδη ἰδίᾳ τε καὶ δημοσίᾳ. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Σ οὗτος φίλος μου μὲ ἐβεβαίωσεν ὅτι μεταξὺ τῶν συναδελφῶν του, οἵτινες ὑπεστήριξαν τὴν φιλογενῆ πρότασιν του διεκρίθησαν πρὸς τοῖς ἄλλοις οἱ Ἀξ. ΚΚ. Χ. Τρικούπης καὶ Τ. Φιλήμων ἐκφράζω πρὸς ἀμφοτέρους τὴν ἐπὶ τούτῳ εὐγνωμοσύνην μου, ὡς καὶ πρὸς ἅπασιν τὴν Σ. Ἑλλ. Κυβέρνησιν καὶ Βουλὴν, αἵτινες καὶ μοὶ ἔδειξαν τὴν μεγαλειτέραν εὐμένειαν ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ.

Ἐὰν δὲ ἐξαιρετικὴν μνεῖαν ἐποιήσαμην τῶν ὀνομάτων τοῦ ἐμβριθοῦς ἀρχηγοῦ τοῦ Β'. κόμματος καὶ τοῦ εὐφραδοῦς Βουλευτοῦ τῆς Ἀττικῆς, ἔπραξα τοῦτο διότι ἡ εὐγενὴς αὐτῆ συμπεριφορὰ τῶν μὲ συνακίνησε τοσοῦτῳ μᾶλλον καθόσον εἶχον δημοσιεύσει κατὰ κριτὸν μετὰ λύπης δυσάρεστά τινα ἐναντίων των, εὐσεθεῖς ἐν θέσει νομίμου ἀμύνης. Ἀφοῦ δὲ ἀνεκάλεσα ἤδη οἴκοθεν ἐν τέλει τῶν Νέων Ἀποκαλύψεών μου ὅσα τῆδε κακεῖσε ἔγραψα περὶ τοῦ Κ. Χ. Τρικούπη, θεωρῶ καθήκον μου ἐπίσης νὰ ἀναίρῃσω αὐθάρρῆτως καὶ ὅσα τυγόν ἐδημοσίευσσα ἤδη περὶ τοῦ Κ. Τ. Φιλήμονος, ἐν τε τῷ παρόντι τεύχει καὶ ἐν τοῖς προλαβοῦσι πονήμασί μου. Εὐχομαι δὲ εἰς τὸ ἐξῆς αἱ καλαὶ μου σχέσεις μετὰ τῶν δύο τούτων Μεγατίμων ὁμογενῶν καὶ παλαιῶν φίλων μου νὰ μὴ διαταραχθῶσι ποσῶς, διότι δὲν ἔπαυσα ἀνομολογῶν τὴν νοημοσύνην καὶ ἰκανότητά των. Ἡ μετὰ τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο πρὸς με διαγωγὴ τοῦ τέως Ἀρχιτυντάκτου τοῦ «Αἰῶνος», ὑπῆρξε μάλιστα τοικύτη, ὥστε ἔκρινα εὐλογον νὰ τῷ γράψω τὴν δέουσαν εὐχαριστήριον ἐπιστολήν, εἰς ἣν ἀπήντησεν ὡδὲ πως.

Ἀξιότιμε Φίλε,

Ἀθῆναι 8βρίου 1878.

Σήμερον, ἐπέδωκα εἰς τὸν Κ. Κομμουνδοῦρον τὴν Ἰμετίραν ἀναφορὰν πρὸς τὸ Ἰπουργικὸν Συμβούλιον, ἀφοῦ προηγουμένως, χθές, συνεννοήθη μετ' αὐτοῦ τε καὶ τοῦ Κ. ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν Ἰπουργ. Ὑ, περὶ τῆς αἰτήσεως Ἰμῶν. Ἀμφοτέρους εἶρον προθύμους εἰς ἄκρον, ὅπως φανῶσιν εὐάρεστοι εἰς Ἰμᾶς, πρὸς ὃν ἔχουσι καθήκον, καὶ ὡς Ἑλληγες καὶ ὡς κυβερνῆται τῆς Ἑλλάδος. Εὐελπιστῶ, οὕτω, ὅτι τὰ πάντα γενήσονται κατ' εὐχὴν. Ἐὰν δέ τι παρεμπέσῃ κώλυμα, ἢ ἐὰν τι μὴ γένη, ὡς ἐπιθυμοῦμετε, παρακαλῶ νὰ μὲ εἰδοποιήσητε ἐγκλίρως, ἵνα ἐπανορθώσω τὸ δυσάρεστον, διότι, ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω, προθυμίαν τελείαν καὶ ἐφρῆσιν εἶρον παρὰ πᾶσιν, ὑπὲρ Ὑμῶν.

Εὐγνωμονῶ διὰ τὰς περὶ ἐμοῦ εἰλικρινεῖς καὶ εὐγενεῖς ἐκφράσεις Σας Ἀλλὰ παρακαλῶ νὰ πιστεύητε, ὅτι, εἰ καὶ ἐπὶ τινα χρόνον διέστην πρὸς Ἰμᾶς, καὶ ἡ πάλῃ μας μετέσχε δριμύτητος, οὐδέποτε ἔπαυσα, ἐκτιμῶ τὴν ἰκανότητά Σας καὶ ἀναγνωρίζων τὸ ἐθνικὸν φρόνημα Ἰμῶν. Εὐτυχῶ. ἤδη τὰ πράγματα, κατισχύσαντα πάσης σκέψεως, ἦνῶσαν ἡμᾶς πάλιν εἰς φιλίαν. Πέποιθα, ὅτι αἱ ἠνωμένοι προσπάθειαι τοῦ ἔθνους θὰ ὑπερικήσωσι

τὴν ἐπιδραμοῦσαν νέαν κατ'ἐκτείναν, καὶ ὅτι νέας θὰ προσφέρετε ὑπηρεσίας εἰς τὸν ἐθνικὸν ἀγῶνα, ἀφ' οὗ ἀπεμακρυνεν ἐν μέρει Ἑμᾶς τὸ κακοῦργημα.

Αἱ συνεχεῖς καὶ ἀδιάκοποι συνεδριάσεις ἧς Βουλῆς καὶ αἱ ἐπισωρευόμεναι ἐργασίαι τῆς βιβλιοθήκης μὲ ἐκόμισαν ἀπὸ τῆς πρὸς Ἑμᾶς ἐπισκέψεως μέχρι τοῦδε. Κατ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἄνωγθ' ἔβλεπον ἐκτελέσει τὸ καθήκον τοῦτο. εὐχαριστήσω δὲ καὶ διὰ ζωσῆς Ἑμᾶς ἐπὶ τοῖς εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῆς Βουλῆς ἀρίστοις δωρήμασιν Ἑμῶν.

Παρακαλῶ Ἑμᾶς νὰ μὲ θεωρῆτε φίλον καὶ ἀδελφόν, νὰ μὲ διατάττητε δὲ ἐλευθέρως καὶ ἄνευ περιστροφῶν εἰς ὅ,τι ἀποβλέπει εἰς Ἑμᾶς, νὰ δεχθῆτε δὲ τὴν διαβεβαίωσιν τῶν εἰλικρινῶν αἰσθημάτων μου. Ὅπως Ἑμᾶς

Τῷ Κυρίῳ Κ. Ὁ Δημητρίῳ Ἀριστάρχῳ Ἐνταυθα ΤΙΜΟΛΕΩΝ Ι. ΦΙΛΗΜΩΝ

Αἴσχη, ἅπερ ὑπέστην ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τοῦ Α. Παπαδάκη.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Σεπτεμβρίου 1878.

Ἀξιότιμε Κύριε διευθυντὰ τῆς διοικητικῆς Αστυνομίας

Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς.

Λυποῦμαι μεγάλως διότι ἀναγκάζομαι αὐθις νὰ σᾶς ἐνοχλήσω καὶ νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν πολῦτιμον συνδρομὴν σᾶς πρὸς ἄμεσον περιστολήν ἀσυγγνώστων τινῶν σκανδάλων, ἅτινα λαμβάνουν χώραν ἐναντίον μου πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τοῦ Κ. Ἀντωνίου Παππαδάκη τῷ κειμένῳ ἄντικρυ τοῦ Ἐθν. Πανεπιστημίου. Μετεκομισθὴν ἐν αὐτῷ τὴν 26 Αὐγούστου ἐνεστῶτος ἔτους καὶ ἐνοικίασα ἀντὶ 75 δρ. κατὰ μῆνα 3 δωμάτια καὶ 1 μαγειρεῖον, ὧν καὶ ἐπροπλήρωσα ἤδη τὰ δύο πρῶτα ἐνοικία. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Κ. Μ. Γαλανάκης πληρεξούσιος τοῦ ἰδιοκτῆτου καὶ ὁ ἐπιστάτης τοῦ Δημητρίου εἶχον τὴν κακοήθειαν νὰ μοὶ ἀποκρύψωσιν ὅτι ἡ ὑπηρεσία καὶ τινὰ ἐπιπλά συμπεριλαμβάνονται ἐν τῷ ἐνοικίῳ τῶν δωματίων τοῦ ξενοδοχείου μου, τούτου ἕνεκα ἐπρότεινα τῷ τελευταίῳ νὰ μὲ ὑπηρετῇ ἀντὶ 10 δραχμῶν κατὰ μῆνα, ἕως ὅτου δυνηθῶ νὰ εὗρω μίαν θεοφοδομένην καὶ τιμίαν γυναῖκα ἵνα μὲ νοσηλεύῃ, τοῦθ' ὅπερ ἐπετεύχθη μὸλ: κατ' αὐτά. Τὴν πρότασίν μου ταύτην ἐδέχθη ὁ Δημητρίου λίαν προθύμως καὶ ἐξέτελει κατ' ἀρχὰς ἀρετὰ καλῶς τὰ καθήκοντά του ἀκολούθως καὶ ὅμως ὁ τρόπος του κατέστη ἀφόρητος. Ἐμαθον δὲ παράτιτος γείτονός μου τὸ πρῶτον, εἶτα δὲ καὶ παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου ὅτι ὁ Μ. Γαλανάκης εἶχε τὴν ἀναίδειαν νὰ τὸν ἐπιπλήξῃ αὐστηρότατα τρεῖς ἤδη, διότι μὲ ἐπεριποιεῖτο ὀλίγον, καὶ τῷ παρήγγειλε ῥητῶς ἐκ μέρους τοῦ Α. Παπαδάκη νὰ μὴ τὸ κάμη τοῦ λοιποῦ ἐπὶ ἀπειλῇ ἀποπομπῆς!! Προσεβλήθη καὶ ἐλυπήθη καιρῶς διὰ μίαν τόσον ἀνθελληνικὴν καὶ ἀντιχριστιανικὴν πρὸς με συμπεριφορὰν, διότι ἐὰν ὁ οἰκοκύριός μου καὶ οἱ ἐπιστάται του εἶχον τὸ παραμικρὸν αἰσθημα τῆς τιμῆς, τῆς φιλάνθρωπιᾶς καὶ τῆς φιλογενείας ὄφειλον οἰκοθεν νὰ προσφερθῶσιν ὅπως μὲ περιθάψωσι παντοιοτρόπως, οὐχὶ δὲ νὰ τολμήσωσι νὰ ἐμποδίσωσι τὸν Δημητρίου νὰ τὸ κάμη καὶ ἐπὶ ἀντιμισθία. Σημειώσατε δὲ ὅτι δὲν ὑπεχρεοῦμαι ποσῶς νὰ τῷ

δίδω τίποτε, ἀφοῦ ἐχρεώσται οὗτος νὰ μοὶ παράσχη δωρεὰν τὰς ὑπηρεσίας του, ὡς τὸ κάμνει καὶ δι' ὅλους τοὺς ἄλλους συνοίκους μου. Προσθέσατε ὡσαύτως, Κ. Διευθυντά, ὅτι καμμίαν ἀνησυχίαν δὲν ἔδωκα εἰς κανένα μέχρι τοῦδε, διότι ἀσθενὴς ὢν καὶ ἀγamos κοιμοῦμαι λίαν ἐνωρίς, δὲν ἐξέρχομαι σχεδὸν ποσῶς, δὲν ἔχω παιδιὰ οὐδὲ σκυλιά, καὶ δὲν καθυστέρησα τὸ ἐνοικίόν μου οὐδὲ ἐπὶ μίαν στιγμήν. Ἐκτός τούτου, καίτοι εἶχον δίκαια αἷτια παραπόνων κατὰ τοῦ ἰδιοκτητοῦ καὶ τῶν ὑπαλλήλων του, δὲν ἔπαυσα νὰ καλοσυσταίνω τὸ ξενοδοχεῖόν του εἰς διαφόρους διασήμους ξένους καὶ δημογεγεῖς, οἵτινες μὲ ἐπισκέφθησαν ἐν αὐτῷ. Ἰστέον ὡσαύτως ὅτι ἐπεριποιήθην σφόδρα τοὺς γείτονάς μου, τοῖς ἐφιλοδώρησα τὰ συγγράμματά μου, τοὺς ἐφίλευσα, τοὺς ὑπέδεχθην μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας, ἐδιώρθωσα τὰς ἐκ τοῦ γαλλικοῦ μεταφράσεις τινῶν ἐξ αὐτῶν, καὶ ἐδάνεισα εἰς ἄλλους ἀχρηστά μου τινὰ ἐπιπλα, ὡς καὶ τὸ μέχρις ἐσχάτων κενὸν δωμάτιον τῆς ὑπηρετρίας μου καὶ τὸ μαγειρεῖον πρὸς ἰδιαιτέραν αὐτῶν χρῆσιν. Παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν ὅμως οἱ κύριοι οὗτοι, ὑποκινούμενοι φαίνεται παρὰ τε τῶν μνησθέντων δύο ὑπαλλήλων τοῦ οἰκοκύρου μου, καὶ παρ' ἄλλων μυστικῶν κατασκόπων τῶν ἐπαράτων συγγενῶν μου καὶ συντροφίας, μὲ ἀντήμειψαν διὰ τὴν πλέον μαύρης ἀγνωμοσύνης. Τὸ δὲ χειρίστον πάντων Κ. Διευθυντά εἶναι ὅτι ἡ ἡλικία καὶ ἡ κοινωνικὴ θέσις τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος ἔδει νὰ τοὺς ἀποτρέψωσιν ἀπὸ τοῦ νὰ ὑποκινῶσι καὶ ἐνθαρρύνωσιν ἰεροκρυφίως, ἐνίοτε δὲ καὶ ἀναφανδὸν ἐπὶ παρουσίᾳ μου τὰ σκάνδαλα ταῦτα, οὐχὶ δὲ νὰ ὑποκρίνωσιν μέχρι τῆς χθὲς τὸν φίλον καὶ νὰ φαίνωνται ὅτι ἀποδοκιμάζουσι αὐτὰ θέλοντες νὰ τὰ ἐπιρρίψωσι ἐπὶ τινῶν ἀθῶων Καλαματιανῶν καὶ ἄλλων. Οἱ περὶ ὧν πρόκειται παραχοποιοὶ εἶναι α. ὁ πᾶτερ Ν. Ζανούβιος ἰεροδιάκονος Κρής πεντηκοντούτης σχεδὸν καὶ καθηγητὴς τῶν ἱερῶν μαθημάτων ἐν τῷ ἐκπαιδευτηρίῳ τοῦ Κ. Ἀντωνιάδου· β. ὁ Κ. Κόκωρης δικηγορῆσος ἐκ Σπάρτης τριακονταστής· γ'. ὁ δημῆλιξ τοῦ Κ. Α. Τζάνος ὑπαλλήλῆσκος ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν ἐσωτερικῶν· δ'. ὁ Α. Παππαδάκης ἐκ Κρήτης καὶ διδάκτωρ τῆς ἰατρικῆς· ε. οἱ κεφαλλῆνες Σ. Σολωμὸς πρωτοετής φοιτητὴς τοῦ Πανεπιστημίου, Φορέστης Τυπάλδος ἰερομόναχος καὶ φοιτητὴς τῆς Θεολογίας, Βαντόρος καὶ Παγώνης μαθηταὶ τοῦ διδασκαλείου καὶ τι παιδάριον Γεώργιος τοῦνομα καὶ ἐξάδελφος τοῦ Σ. Σολωμοῦ· ς'. οἱ προφῆθέντες δύο ἐπιστάται τοῦ Παπαδάκη, ἦτοι ὁ Μ. Γαλανάκης καὶ ὁ Δημήτρης, διότι ἂν τυχὸν οὗτοι δὲν ἐνησμενίζοντο εἰς τὰ αἴσχη ταῦτα καὶ δὲν τὰ ὑπεκίνουσι μάλιστα ὅπως μοὶ καταστήσωσι τὴν ἐνταῦθα περαιτέρω διαμονήν μου ἀφόρητον εἴτε ἐνεκα πολιτικῶν εἴτε ἄλλων λόγων, ἠδύναντο παραχρῆμα νὰ τὰ ἐμποδίσωσι ὡς τοῖς παρετήρησα ἐπανειλημμένως εἰς μάτην. Τοῦτο σὰς παρακαλῶ θερμῶς, Κ. Διευθυντά, νὰ τοῖς διακηρῶσθε καὶ ὑμεῖς, ἀφοῦ τοὺς ἐπιπλήξητε ὡς δεῖ μετὰ τῶν προμνησθέντων συνενόχων των, οὗς ἐπίσης καλὸν ἤθελον εἶσθαι νὰ προσκαλέσητε πάραυτα εἰς

τὴν διεύθυνσιν καὶ νὰ τοὺς διατάξῃτε νὰ μὴ ἀτιμάζωσι τοῦ λοιποῦ οὕτως πῶς τὴν ἐθνικότητα καὶ τὴν πατρίδα τῶν, ὡς καὶ τὸ Ἰσραηλικὸν σχῆμα καὶ ἐπάγγελμά των. Διὰ νὰ λάβῃτε δὲ ἀμυδρὰν τινα ἰδέαν τῶν κακοηθειῶν, αἵτινες διαπράττονται ὑπὸ τῶν προμνησθέντων ἐναντίον μου, θὰ σᾶς γνωστοποιήσω, Κ. Διευθυντά, ὅτι μὲ ἀνησυχῶν δι' ὅλης τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός, κτυπῶντες ἀδιακόπως τὰς θύρας μου καὶ προφασιζόμενοι ὅτι ζητοῦσι τὸν δεῖνα ἢ τὸν τάδε, ἢ ὅτι φέρουσι φαγητὸν ἐκ τοῦ ἀπέναντι ξενοδοχείου ἢ ὅτι ἀγνοοῦσι δῆθεν τὸ δωμάτιον τοῦ Κ. Κόκωρη, ἢ ὅτι ζητοῦσι τὸν Κ. Τζάνον ἐκ τοῦ ὑπουργείου διὰ τὴν ἐφεδρείαν, ἢ τὸν Κ. Παππαδάκη δι' ἀσθενεῖς, ἢ ὅτι δῆθεν ἀπεστάλησαν παρ' ὑμῶν ὡς ἀστυνομικοὶ κλητῆρες ἵνα λάβωσι σημείωσιν τῶν ὀνομάτων ἐκείνων οἵτινες μὲ πειράζουσιν. κτλ. Προσέτι μὲ ὑβρίζουν καπηλικῶς καὶ βαναύσως, ὡς τὸ ἔκαμε χθὲς ὁ Σ. Σολωμός, ἢ προσποιοῦνται ὅτι συντάττουν ἀναφορὰν πρὸς τὸν ἰδιοκτήτην κατὰ τῶν ταρχῶν τούτων καὶ μοὶ τὴν κοινοποιοῦσι διὰ νὰ διασκεδάσουν πάσας τὰς ὑπονοίας μου, ὡς τὸ ἔκαμον προχθὲς οἱ κύριοι Φορέστης Τυπάλδος, Α. Τζάνος καὶ Σ. Σολωμός, ἢ ἐκπυροσοροτοῦν ὄπλα ἐξωθεν τῶν δωματίων μου. ὡς τοῦτο ἐγένετο προχθὲς τὸ ἑσπέρας περὶ τὰς 8 μετὰ μεσημβρίαν, ἢ μὲ τὰ τρομπόνιά των, τὰς ἀγοραίας φωνὰς των, τὰς ἀναίδεις ψαλμωδίας καὶ τὰ κακοῆθη ἄσματά των δὲν μὲ ἀφίνουν οὐδεμίαν στιγμὴν νὰ κοιμηθῶ καὶ νὰ ἤσηχάσω τὸ ἡμερονύκτιον. Διευαστηρήθη ὡς ἔδει, ἤδη παρὰ τε τῷ ἰδιοκτήτῃ καὶ τοῖς ἐπιστάταις του· ἀλλὰ δὲν ἐπῆλθε οὐδεμία θεραπεία τοῦ κακοῦ μέχρι τῆς ὥρας. Ἐπειδὴ δὲ ὑποφέρω ἠθικῶς καὶ φυσικῶς τὰ πάνδεινα συνεπεία τῶν ἀπεριγράπτων τούτων σκανδάλων καὶ τῶν γνωστῶν σὰς δεινοπαθημάτων μου, σὰς ἐξορκίζω νὰ λάβῃτε ἀμέσως τὰ δραστηριότερα μέτρα ὅπως ἐμποδίσῃτε τὴν ἐπανάληψίν των καὶ παρατηρήσῃτε οἷς δεῖ ὅτι εἶναι ἄτιμον, κακὸς καὶ ἀπάνθρωπον ἅμα νὰ κοροϊδεύωσι ἀνησυχῶσι καὶ προσβάλλωσι τόσοσιν ἀθεμίτως ἕνα ἄνθρωπον καὶ ἀναξιοπαθοῦντα ὁμογενῆ των, ὃν καὶ αὐταὶ αἱ πέτραι καὶ τὰ θηρία ἤθελον σεβασθῆ καὶ λυπηθῆ περὶ πλεόν. Εἶναι ὀδυνηρὸν τῷ ὄντι, Κ. Διευθυντά, νὰ βλέπῃ τις κληρικούς, λογίους, ἰατροὺς, δικηγόρους, ὑπαλλήλους καὶ φοιτητὰς τοῦ πανεπιστημίου νὰ ἀποτελῶσι μέρος μιᾶς τοιούτης συμμορίας καὶ νὰ φέρωνται χειρότερον ἀπὸ μάγικας καὶ τραμπούκους. Τοῦτο κάλλιον παντὸς ἄλλου ἐμφαίνει τὴν ἠθικὴν κατάπτωσιν τῆς κοινωνίας μας. Σὰς παρατηρῶ δὲ ἐν παρόδῳ ὅτι ὁ ῥηθεὶς Δημήτρης μοὶ ὠμολόγησε χθὲς τὸ ἑσπέρας, ἐπὶ παρουσίᾳ καὶ τοῦ καλλίστου νέου καὶ συνοίκου μου Κ. Ν. Λόντου, υἱοῦ τοῦ ἀξ. γενικοῦ προξένου σὰς ἐν Ἰωαννίνοις, ὅτι τὰ αἴσχη ταῦτα διαπράττονται ἐναντίον μου ὑφ' ὅλων ἐκείνων, οὗς σὰς ἀπρηθμῆσα ἤδη, ὅτι τοὺς εἶδε πολλάκις, ὡς καὶ τὴν προτεραίαν, συνηγμένους ἔμπροσθεν τῆς θύρας μου νὰ κάμουν τοῦ Κουτρούλη τὸν γάμον, ἐνῶ τινες ἐξ αὐτῶν εἰσῆρχοντο πρὸς ἐπίσκεψίν μου ἵνα γίνωσιν αὐτόπται μάρτυρες

τῆς ὀλεθρίας ταύτης δι' ἐμὲ συγχίσεως καὶ ταραχῆς κτλ. κτλ. Ἐ-
 στω δὲ εἰς εἰδησίαν σας προσέτι, Κ. Διευθυντά, ὅτι ὁ ῥήθεις Δημήτριος
 μὲ ἀυθαδίας αἰσχροῦς προχθῆς τὸ ἐσπέρας, καὶ μὲ ἠπέιλησε τρόπον
 τινὰ ὅτι θὰ μὲ κακοποιήσῃ, ἐπειδὴ τῷ παρεπονέθη διὰ τὰς ἀπαύ-
 στους ταύτας προσβολὰς, ταραχὰς καὶ κραυγὰς, αἵτινες ἀνανεώθη-
 σαν καὶ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὀπισθὲν μου ὅτε ἐξηρχόμην ἐκ τοῦ
 δωματίου τοῦ Σ. Σολωμοῦ, ὅπου ἦσαν συνηγμένοι καὶ διάφοροι ἄλλοι
 κεφαλλῆνες οἵτινες ἤσαν καιοὶ πρωτοурγοι αὐτῶν. Ἀντὶ δὲ νὰ τοῖς ἐπιβάλῃ
 σέβας καὶ σιωπὴν ὁ ἐπιστάτης τοῦ Α. Παπαδάκη ἐτόλμησε νὰ μοὶ εἴ-
 πῃ παρουσία αὐτῶν ὅτι ἐγὼ δῆθεν κάμω ὄλα αὐτὰ. Ἐπομένως σὰς
 καθικετεῦω, Κ. Διευθυντά, νὰ ἀπαιτήσητε παρὰ τοῦ Α. Παπαδάκη
 νὰ ἐπιπλήξῃ ὡς δεῖ τὸν πληρεξούσιόν του Γαλανάκη, νὰ ἀποπέμψῃ
 πάραυτα τὸν ἄθλιον ἐπιστάτην του Δημήτριον, ὡς καὶ ὅλους τοὺς
 ἀσυνειδήτους ἐνοικιαστὰς του, ὧν ἄνωθι ἐστρεμώσα τὰ ὀνόματα, καὶ
 νὰ μοὶ δώσῃ ὅσον τάχιον τὴν δέουσαν ἱκανοποίησιν, ἐὰν κήδεται πο-
 σῶς τῆς ἐθνικῆς καὶ ἀτομικῆς ἀξιοπροσπείας του καὶ τιμῆς. Λάβετε δὲ
 παρακαλῶ καὶ ἡμεῖς δυνάμει τῶν ἀστυνομικῶν διατάξεων τὰ κατάλ-
 ληλα μέτρα ὅπως μὴ ὑποστῶ νέα μαρτύρια ἐφ' ὅσον ἤθελον διαμέ-
 νει παρ' ὑμῖν. Ἐν ἀνάγκῃ δὲ ἐπικαλοῦμαι τὴν μαρτυρίαν τῶν ἀξιο-
 τίμων συνοίκων μου, ἧτοι τῶν Κ. Κ. Α. Τσαλαδοῦ βουλευτοῦ καὶ Δαμια-
 νοῦ ὑπογραμματέως τοῦ Πανεπιστημίου, οἵτινες βεβαίως θὰ ἔλαβον
 γνῶσιν τῶν διατρεξάντων, καθὼ ἀρεσοὶ γείτονές μου· ἐπίσης δύνα-
 ται ὑποθέσθαι νὰ ἐπισφραγίσωσι τὴν ἀuthenticότητα τῶν λόγων μου
 ὁ Κ. Μαρτελάος ὑποπρόξενος τῆ Ἀμερικῆς, ὁ Κ. Ν. Λόντος καὶ διά-
 φοροι ἄλλοι συνοίκοί μου, οἵτινες σέβονται ἑαυτοὺς καὶ τὸ δημόσιον
 περὶ πλέον ἐκείνων, ὧν ἄνω ἐγένετο μνεῖα. Εὐχαριστῶν δὲ ὑμᾶς
 ἀπὸ τοῦδε Κ. Διευθυντά, διὰ πᾶν ὅ,τι ἠθέλατε ἐνεργήσῃ πρὸς ἀνα-
 κούφισίν μου τινὰ καὶ παραμυθίαν, διατελῶ μετὰ τοῦ ἀνήκοντος πάν-
 τω σεβασμοῦ, ὄλως πρόθυμος Ἰγμῶν θεράπων.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΑΡΙΣΤΑΡΧΗΣ.

Υ. Γ. Πρὸς διασάφισιν τῶν ἀνωτέρω θὰ σὰς παρατηρήσω καὶ
 τάδε. Ὁ Πάτερ Ν. Ζανούβιος εἶναι στενωδῶς συνδεδεμένος μετὰ δύο
 ἐδῶ ὡς μὴ ὄφειλε συγγενῶν μου, ἧτοι τοῦ θεοῦ μου Αλ. Ἀριστάρ-
 γου καὶ τοῦ Ν. Γ. Ἀναστασιάδου συζύγου μίᾳς ἐξαδέλφης μου. Οὐδὲν
 δὲ ἀπίθανον ὁ ἐξώλης καὶ προώλης οὗτος παππᾶ τρέχας νὰ ἦναι καὶ
 μυστικός κατάσκοπος τῶν ῥώσων ἢ τῶν τούρκων... Ὁ δὲ ἱατρός
 Α. Παππαδάκης, καθὼ ἀνταποκριτὴς τῆς λίαν σλαβοφίλου Κλειοῦς,
 συμμερίζεται φαίνεται τὰ πολιτικά φρονήματα τοῦ δημοσιογραφικοῦ
 τούτου ὀργάνου· οἱ δὲ Α. Τσάνος καὶ Κόκωρης, καθὼ κακαηθέστατοι νέοι
 καὶ ἐπιστήθιοι φίλοι τῶν δύο προμνησθέντων Κρητῶν, ἄγονται καὶ φέ-
 ρονται προφανῶς ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἐλατηρίων ὑφ' ὧν καὶ ἐκείνοι.
 Καθόσον δὲ ἀφορᾷ τὸν Σ. Σολωμὸν οὗτος μοὶ ὠμολόγησε πρὸ ὀλίγου
 ὅτι εἶχε γνωρίσει πέρυσιν ἐν Κωνσταντινουπόλει τοὺς δύο ἐπαράτους
 ἀδελφούς μου, οἵτινες καὶ μὲ ἐτύφλωσαν καὶ τῷ ἔδωκαν, ὡς φαίνεται,

τὰς μυστικὰς ὁδηγίας των ἔκτοτε περὶ ἐμοῦ. Ὡς δὲ πρὸς τὸν Φορέστην Τυπάλδον, οὗτος ἐνδεχόμενον νὰ ἦναι συγγενῆς τοῦ Κεφαλῆνος ἐπίσης Ευδιᾶ Τυπάλδου, ὃν εἶχον στιγματίσει δημοσίᾳ, καθὼ συνένοχον καὶ πληρεξούσιον τῶν ἀδελφῶν μου. Δ. Α.

Ἐπειδὴ ἡ ἐδῶ Δ. Ἀστυνομία μοι ἔδειξε πάλιν ἀνατολικὴν ἀπάθειαν καὶ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ, διατούτο παρακαλωτὴν ἀξιότιμον Εἰσαγγελεῖαν νὰ ἐπιληφθῇ εἰ δυνατόν ἐξ ὄφρικίου τῆς σκανδαλώδους ταύτης ὑποθέσεως καὶ νὰ καταδιώξῃ ποινικῶς τὰ ἐν τῇ ἀνωθι αἰτήσαι μου πρὸς τὸν Κύριον Βουγιούκην μνημονευόμενα φαυλόβια ὄντα, ὡς καὶ τοὺς ἐξῆς συνενόχους των, ἤτοι τὸν Λεωνίδα Γαλανάκη ἐκ Καρήτης, τὸν Γραμματέα καὶ τοὺς ὑπηρετάς τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Βοσπόρου, κάποιον νέον Μεταξᾶν ἐκ Κεφαλληνίας κτλ. Ἐκτὸς δὲ τῶν ἀξ. ὄμογ. ὧν ἐπακαλέσθη ἤδη τὴν μαρτυρίαν ἐπικαλοῦμαι ἐν ἀνάγκῃ καὶ τὴν τοῦ Κυρίου Φωτιά ἐξ ὕδρας τῆς καλοκαγαθού θείας του Κ. Κόμνας, πῆς Κυρίας θυγατρὸς τῆς καὶ τοῦ γαμβροῦ τῆς Καπετᾶν Γόρτσου, τοῦ τελειοφ. τῆς Φιλολογίας Κ. Χρίστου Παππαθανασίου ἐκ Μεσολογγίου, τοῦ Κυρίου Ῥιγάδη ἐξ Ἡπείρου τῶν γραμματέων μου Κ. καὶ Α. Λύκαρη καὶ Δ. Ευελπίδη τῆς τότε ὑπηρετρίας μου Εἰρήνης Μαρμαρινοῦ τοῦ συζύγου τῆς κτλ.

Δοξάζω δὲ τὸν ὕψιστον διότι με ἐλυπήθη, ἐπὶ τέλους καὶ διότι ἠδύοκῃσεν ὅπως γίνω δεκτὸς μετὰ τῆς μεγαλειτέρας φιλογενείας καὶ πρῶθυλίας ἐντῆ ἀξιολόγῳ Στρατιωτικῆ Νοσοκομείῳ Ἀθηνῶν ἐν ᾧ ἀπολαμβάνω πρὸ δεκαπενθημερίας χριστιανικὴν ὄντως περίθαλψιν καὶ γενναιοτάτην φιλοξενίαν. Καὶ τοι ἐσπεύσα ἤδη νὰ ἐκφράσω τὰς πλέον ἐνθέρμους εὐχαριστείας μου ἐπὶ τούτῳ τῇ Α. Μ. ἐνὶ ἐκάστῳ τῶν νῦν κκ. ὑπουργῶν καὶ τῶν ἀξιωτῶν προκατῶν των τοῖς μεγατίμοις φίλοις μου καὶ Βουλευταῖς, Κυρίοις Α. Ταγματῶ καὶ Τ. Φιλήμονοι οἵτινες καὶ συνέλαβον πρῶτοι τὴν καλὴν ταύτην ἰδέαν ὡς καὶ τοῖς λίαν ὑποχρεωτικοῖς διευθυνταῖς ἰατροῖς ἀξιωματικοῖς καὶ ἐπιστάταις τοῦ θεαρέστον τούτου φιλο-ανθρωπικοῦ καταστήματος ἤτοι τοῖς ἀξ. Ταγματάρχαις κυρίοις Μαρᾶτῳ καὶ Μηλιώτῃ τοῖς βοηθοῖς αὐτῶν Κυρίοις Ἀμπελᾶ Παπαδοπούλῳ Καπετανάκῃ κτλ. κτλ. θεωρῶ ὅμως καθῆκον μου νὰ διατρανώσω καὶ πανδήμως τὴν ἐνδόμυχον εὐγνωμοσύνην μου διὰ τὴν πατριωτικὴν ταύτην ἀληθῶς καὶ φιλόανθρωπον πράξιν των πρὸς τὸν φιλόρηστον Βασιλέα Γεώργιον τὸν Α' πρὸς ἅπαντα τὰ Σ. Μέλη τῶν ὑπουργείων τοῦ Κυρίου Α. Κουμουνδρούρου, καὶ τοῦ Κ. Τρικούπη, ὡς καὶ πρὸς πάντας ἐκεῖνους ὧν ἀνέφερα ἤδη τὰ ὀνόματά εἰς δὲ τὸ τέρμα τοῦ ἀβιώτου βίου μου νὰ ἦναι αἰσιώτερον τοῦ παρελθόντος. Χ. Γένοιτο!

Ἀθῆναι τῇ 12 9ορίου 1878.

Δ. ΑΡΙΣΤΑΡΧΗΣ.

Πίναξ τῶν περιεχομένων ἐν τοῖς φύρδῳ μίγδῳ.

Table des matières de Miscellanea.

- Σπουδαία εἰδοποιήσις. Avis important. Σελ. 2.—'Αφιέρωσις εἰς τινὰς θεμε-
νωτάς συγγενεῖς διδάκταλους μου, ἰατροὺς πνευματικοὺς μου κτλ. Σελ. 3—Προλε-
γόμενοι ἐνοῖς ἐκτίθεται ὅτι τὸ πονημάτιον τοῦ τοῦ εἶναι συνέχεια τῶν Βουλγαρικῶν μου,
τοῦ Δ πλ. Μνήμονος τῆς 'Ανατολῆς καὶ τῶν Ν. 'Απικαλύψεων μου Σελ. 6—'Αποδει-
κτικὰ ἔγγραφα. Pieces justificatives. Σελ. 43. 'Επιστολὴ τοῦ Πατριάρχου 'Αν-
τιοχείας κυροῦ Κ. 'Ιεροθέου τῆς 9 Δεκεμβρίου 1877 Σελ. 43 Lettre du M. docteur
Bushe du 3 Avril 1874 P. 44. 'Επιστολὴ Σ. 'Αριστάρχου τῆς 19 'Απριλίου
1873 Σελ. 45 Ma lettre du Mai 1865 à M le Chevalier d'Antas. P. 46.
'Επιστολὴ τοῦ κ. Ι. Φωτιάδου Βέη τῆς 4)16 'Ιουλίου 1878 —'Απάντησις μου
τῆς 9)21 'Ιουλίου 1878 πρὸς τὸν ἐν 'Αθήναις κ. Βρέσθον τῆς Τουρκίας Σελ. 47.
'Απάντησις τοῦ ἐν 'Αθήναις Πρωτοδικεῖου τῆς 47 'Ιουλίου 1878 κατὰ Δ.
'Αλέξανδρον Γ. πληρεξουσίου μου. Σελ. 48.
'Επιστολὴ τοῦ 'Ιουλίου 1878 τοῦ Γιαβέρ Πασσᾶ. Σελ. 21
'Επιστολὴ τοῦ ἐφένδη Τηγκίρ τῆς 27 'Ιουνίου 1878. Σελ. 21.
Lettre de Henri Bülow en 1867 P. P. 22.
Lettre de Amiable du 8 Décembre 1873 T. 2).
Lettre de Prokesch Osten en 1867. P. 24
'Απόσπασμα τῆς Παλιγγενεσίας τῆς 5 Αὐγούστου 1878 περὶ Αὐστριακῶν ἐνεργει-
ῶν Μακεδονία. Σελ. 25. 'Επιστολὴ μου πρὸς τὴν μητέρα μου Κ. Μαρ. 'Αρι-
στάρχου τῆς 9 Μαΐου 1878 περὶ τῆς αθεμιτοῦ συμπεριφορᾶς αὐτῆς τε καὶ
τελεφῶν μου πρὸς με Σελ. 25.
'Επιστολὴ τῆς μητρός μου τῆς 2)14 'Ιουνίου 1878. Σελ. 38.
'Επιστολὴ Κωνσταντίνου Καλλιᾶδου τῆς 47 10)6ρίου 1874. Σελ. 41.
'Επιστολὴ πρὸς μου τῆς 16 'Οκτωβρίου 1867. Σελ. 43. 'Επιστολὴ τοῦ Κ. Μ. 'Αρι-
στάρχου τῆς 2 Δεκεμβρίου 1870 Σελ. 44. 'Επιστολὴ τοῦ κ. Ν. Νικολαΐδου τῆς 42 Μα-
ΐου 1878. 'Επιστολὴ τοῦ κ. Προυζάντ ἐφ. Τηγκίρ τῆς 7 'Ιουλίου 1878 σελ. 45. Τηλεγρα-
μμάτων κ. Ν. 'Αξίου καὶ τοῦ κ. Στεφανᾶκη πρὸς Κ. Λύκαρη. τῆς 26 καὶ τῆς
28 'Ιουνίου 1878 σελ. 4. Ma requête à S. A. le grand Vizir Savfet pocha du
9)21 1878. Metitis à une pension viagère. Etat demes services p. 46.
'Επιστολὴ τοῦ Σ. ἐπισκόπου Ακίδος κ. Δαυὶδ τῆς 5 Αὐγούστου 1878. 'Απόσπασμα
ἐπιστολῆς κ. Σ. 'Αριστάρχου πρὸς 21 'Ιουλίου 1878 πρὸς τὸν 'Επίσκοπον Φωκίδος
σελ. 67. 'Επιστολὴ τοῦ κ. Κονεμέου Βέη τοῦ 4)26 'Ιανουαρίου 1873. Σελ. 67. 'Επιστολὴ τοῦ ἀδ. μου

Σταυράκη τῆς 9 Ἰουλίου 1870. Σελ. 68. Ἐπ. τοῦ κ. Κονεμένου βέη τῆς 40 Ἀπρι-
λίου 1869 Σελ. 68. Ἐπ. τοῦ κ. Σ. Μαν. ογένου; τῆς 42 Μαρτου 1873. Σελ. 69.
Ἐπ. τοῦ κ. Στ. Κιρτζεζοδώρη τῆς 42 Ἰουνίου 1868 Σελ. 69. Ἐπ. τῆς κ. Ἀργυ-
ροῦ; Φανερλή τῆς 25 Ἀυγούστου 1873 Σελ. 70. Ἐπ. Κονεμένου βέη τῆς 22 Ἰουλίου
1873 Σελ. 71. Ἐπ. τοῦ κ. Χ. Πρεταντέρη Τυπάλδου τῆς 23 Ἀυγούστου 1873.
Σελ. 71. Ἐπ. τῆς κ. Φ. Μ. Χιλλ τῆς 28 Ἀυγούστου 1878 Σελ. 71. Περίληψις
μιᾶς Ἐπ. τῆς Α. Θ. Π. Γρηγορίου Στ'. πρὸς τὴν Α. Σ. τὸν Ἐπίσκοπον Φωκίδος
κ. Δαυὶδ ἀπὸ 31 Ματου ε. ε. σελ. 74.

Παραπληρωματικαὶ τινες Ἀποκαλύψεις περὶ τῆς ἀποτυφλώσεως τῆς βολοφο-
νίας καὶ τῆς δηλητηριάσεώς μου τῷ 1874 ἐν Κων)πόλει Σελ. 73. Ἀναφορὰ μου
πρὸς τὴν Σ. Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων περὶ δωρεᾶς εἰς τὸ ἔθνος [τρισεχιλίων συγ-
γραμμάτων μου, κλπ. τῆς 9 Ὀκτωβρίου 1878. Σελ. 85. Ἀγόρευσις τῆς 14 Ὀβρίου
1878 τοῦ κ. Α. Τσαμαδοῦ εισηγητοῦ τῆς ἀναφορᾶς μου Σελ. 88. Ἐπ. κ. Τ.
Φιλήμονος τοῦ 8 Ὀβρίου 1878 Σελ. 89. Αἰτησίς μου τῆς 40 Ὀβρίου 1878. πρὸς
τὸν Δευθυντὴν τῆς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν Σελ. 90. Εὐχαριστία μου πρὸς τὴν
Σ. Ἑλληνικὴν Κ. καὶ τὴν παραδοχὴν ἐν τῷ Στρατιωτικῷ Νοσοκομείῳ Σελ. 92.
Πίναξ τῶν περιεχομένων Table des matières Σελ. 95.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000020862

ВЕРХНЕУСЛЕНСКОЕ УПРАВЛЕНИЕ

УПРАВЛЕНИЕ

ВЕРХНЕУСЛЕНСКОЕ УПРАВЛЕНИЕ
УПРАВЛЕНИЕ
ВЕРХНЕУСЛЕНСКОЕ УПРАВЛЕНИЕ
УПРАВЛЕНИЕ
ВЕРХНЕУСЛЕНСКОЕ УПРАВЛЕНИЕ
УПРАВЛЕНИЕ

АКАДЕМИЯ

АКАДЕМИЯ

Τιμᾶται φράγκων τριῶν

καὶ εὐρίσκειται

ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ Συγγραφεῖ παρ' ᾧ εὐρίσκονται ὡσαύ-
τως τὰ πέντε τεύχει τῶν Βουλγαρικῶν του πρὸς 20 φρ. ἅ-
δλον ἢ πρὸς 4 φρ. ἐν ἑκάστῳ, οἱ ἀριθμοὶ 1 καὶ 2 διπλ.
Μνήμονος τῆς Ἀνατολῆς πρὸς 2 φρ. ἑκάστος
Ἀποκαλύψεις του ἀντι 5 φράγκων.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ